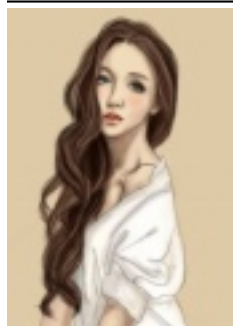

Con Muốn Làm Vợ Ba (Phần 1)

Contents

Con Muốn Làm Vợ Ba (Phần 1)	1
1. Chương 1: Con Nhớ Mẹ	1
2. Chương 2: Người Dì	5
3. Chương 3: Huyết Thống	10
4. Chương 4: Nó Sẽ Là Con Gái Của Em!	13
5. Chương 5: Về Quê	17
6. Chương 6: Sự Thật Muộn Màng	21
7. Chương 7: Con Muốn Làm Vợ Ba	25
8. Chương 8: Vị Khách Không Mời	29
9. Chương 9	33
10. Chương 10: Bài Toán Cuộc Đời	36
11. Chương 11: Nỗi Lòng Không Tổ	42
12. Chương 12: Chia Ly Không Là Kết Thúc	45

Con Muốn Làm Vợ Ba (Phần 1)

Giới thiệu

CON MUỐN LÀM VỢ BA. . . LÀ VỢ CỦA CHÍNH BA CHỨ KHÔNG PHẢI LÀM CÁI BÓNG M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-muon-lam-vo-ba-phan-1>

1. Chương 1: Con Nhớ Mẹ

” Tôi khẽ trở mình thì con bé lại càng ôm chặt hơn, nó rúc cái đầu vào sát người tôi cố ngửi cho được cái mùi ám khói thuốc quen thuộc rồi mới chịu nằm yên.)

Vừa đưa mắt ra khỏi màn hình vi tính, nhâm nhi một ít thuốc lá thì tôi đã phải dập ngay điếu thuốc vào

gạt tàn. Nhi- Đứa con gái bé bỏng của tôi mở cửa bước vào, sẽ là điều bình thường nếu như nó không mang theo cái gối nằm và con gấu bông ưa thích của nó theo vào phòng.

- Có việc gì mà tìm ba khuya vậy?

Vừa hỏi tôi vừa dứt dứt thuốc vào gạt tàn trước mặt con bé. Chuyện tôi hút thuốc không phải điều mới mẻ gì, tôi chỉ không muốn cái làn khói độc hại này xâm nhập vào cơ thể thuần khiết của con gái mình, thế nhưng gần đây con bé vẫn cứ hay tỏ vẻ khen cái mùi thuốc lá trên người tôi rất đàn ông khiến tôi cảm thấy sợ hãi. Nó thì biết gì về đàn ông mà lại đưa ra nhận xét đó kia chứ, cái câu hỏi ấy luôn ám ảnh trong đầu khiến tôi dẫn đến quyết tâm phải cai thuốc lá từ từ...

Đạo này Nhi khá lăm lỳ ít nói, ngay cả là với tôi, thật khác với tính cách thường ngày của nó. Con bé đã mười sáu tuổi, đã là học sinh cấp ba rồi mà vẫn cứ như là con nít, vẫn hay đòi quà, hay làm nũng với tôi, và tôi lúc nào cũng sẵn sàng chiều chuộng con bé để cố gắng thay thế người mẹ đã mất của nó.

Con bé quăng cái gối thẳng lên giường rồi ôm con gấu bông nhảy phốc lên nằm thẳng gọn trên ấy.

Tôi xoay ghế lại nghiêm mặt nhìn nó:

- Có việc gì mà tìm ba khuya vậy?

Con bé bặm môi lại mở tròn đôi mắt nhìn tôi. Chao ôi, cái môi ấy, đôi mắt ấy, sao mà giống mẹ nó như đúc từ một khuôn, mà mái tóc đen óng mượt của con bé cũng dài gần bằng mẹ nó rồi. Nhưng con bé vẫn chỉ là một cô nhóc ăn chưa no lo chưa tới, và tôi vẫn là một người cha gà trống nuôi con suốt ngần ấy năm. Giờ tôi mới nhận ra đôi mắt con bé đã đỏ hoe từ lúc nào khiến tôi bối rối.

Tôi bước đến nắm tay sờ trán nó một cách sốt sắng:

- Con thấy không khỏe à, có đau ở đâu không?

Con bé vẫn bặm môi xinh xắn ấy lại. Không biết con bé có đau hay không nhưng tôi cảm thấy đau thay cho nó. Nó lắc đầu. Tôi lại hỏi:

- Hay ở trường có chuyện gì? Tụi bạn ăn hiếp con à?

Con bé lại lắc đầu khiến tôi thêm to tiếng quát:

- Có chuyện gì thì nói cho ba nghe. Con lớn rồi chứ có còn nhỏ nhút gì nữa.

Con bé lí nhí:

- Con không ngủ được.

Tôi đành dịu giọng lại:

- Con nhức đầu à? Hay là có chuyện gì buồn.

Lần này nó quệt nước mắt đi, và gạt đầu.

- Chuyện gì nói ba nghe nào.

- Con đọc quyển tiểu thuyết kia thấy buồn quá nên không ngủ được...

Lần này tôi giận thật sự, bản kế hoạch thi công vẫn còn đang dang dở, nghĩa là đêm nay tôi lại phải thức khuya. Thế mà giờ tôi lại bị phân tâm bởi cái chuyện con con này. Tôi đứng thẳng dậy, quát thẳng vào mặt con bé:

- Ba không cấm con đọc những cuốn tạp chí hay tiểu thuyết nào đó nhưng đừng có nhập tâm vào nó quá. Ba còn có công việc của ba, con còn có việc học của con. Chỉ vì một cuốn tiểu thuyết vớ vẩn nào đó mà con lại đến đây khóc lóc với ba hay sao? Đây là một lí do không thể chấp nhận được.

Con bé mở to đôi mắt ra nhìn tôi, đôi đồng tử như căng ra hết cỡ vì ngạc nhiên trước sự tức giận của tôi. Đây là lần thứ hai tôi quát con bé, lần trước là khi nó đi sinh nhật bạn về trễ mà không xin phép hay gọi điện thông báo khiến tôi lo lắng sốt vó đi khắp nơi tìm kiếm. Rồi đôi đồng tử trở lại bình thường, từ trạng thái sững sờ con bé úp mặt xuống khóc mùi mẫn, giọng vỡ òa ra từng mảnh.

- Nhưng cuốn tiểu thuyết ấy làm con nhớ tới mẹ. Con nhớ tới mẹ thì không có quyền đến khóc lóc bên ba hay sao?

Con bé vẫn khóc, nhưng chỉ là thút thít chứ không gào lên như lúc nãy. Tiếng nấc của con bé như những vết dao cứa vào lòng tôi, những vết thương mà tôi tưởng vào ngân ấy năm hẳn đã phải lành đi nhưng giờ lại đau nhói.

Tôi ôm con bé vào lòng vỗ về.

- Cho ba xin lỗi. Là ba không tốt.

- Sao mẹ con lại mất? sao con lại không nhớ gì về mẹ? Tại sao con lại không có mẹ?

Từng câu hỏi của con bé càng lúc càng phát ra với âm lượng lớn hơn. Những câu hỏi ấy tôi đã trả lời cả trăm cả nghìn lần rằng mẹ nó đã mất khi sinh nó ra. Nhưng rồi con bé vẫn lặp lại câu hỏi ấy mỗi khi nó nghĩ về người mẹ có gương mặt xinh đẹp phúc hậu trên bàn thờ. Những lúc như thế con bé lại khóc, khóc rất hăng và chỉ muốn tôi ôm lấy vỗ về mới chịu thôi. Tôi lau nước mắt, vỗ về con bé được một lúc rồi nó ngủ lúc nào không biết. Giờ tôi mới vỡ lẽ vì sao con bé lại mang cái gối qua đây, vậy thì không biết nó nhớ mẹ thật hay chỉ muốn qua ngủ với tôi.

Đặt con bé nằm ngay ngắn, đắp chăn lại, tôi khẽ hôn lên má con bé như hồi nhỏ, mỗi khi nó khó ngủ. Lần nào cũng vậy, dù đang ngủ nhưng chỉ cần tôi hôn lên má con bé một cái là y như rằng nó ngủ ngon đến sáng. Công việc vẫn còn dang dở nhưng tôi chẳng còn tâm trí nào làm việc nữa. Gập chiếc laptop lại, tôi mở tủ lạnh lấy một lon bia bước ra ngoài ban công ngắm thành phố về đêm. Một thành phố mới đèn hoa rực rỡ, nơi đã chứng kiến những kỉ niệm vui tươi rực rỡ, và cả những điều đen tối đã giáng vào cuộc đời tôi, vào trái tim bé nhỏ thời trai trẻ năm ấy. Giờ tôi đã có tiền tài, có địa vị, có tất cả những gì mà ngày ấy mẹ con bé muốn nhưng tất cả đã quá muộn, đã là chuyện của hai mươi năm sau...

Hai mươi năm trước tôi chỉ là một tân sinh viên lên thành phố tìm chỗ trọ. Nhà tôi đông anh em lại khó khăn, 7 người nhưng chỉ mình tôi là học hết lớp 12 và đậu được Đại Học. Với ước mơ được đổi đời tôi nhất quyết vào cho được thành phố tìm kiếm cơ hội. Thế là cậu con trai út năm nào đã khăn gói lên đường với hành lý vốn vẹn dăm ba bộ quần áo, vài củ khoai, dụng cụ học tập hồi cấp 3, chỉ để lại một tờ giấy lên bàn mà có lẽ cả nhà chụm đầu lại cũng phải mất nửa tiếng đánh vần mới hiểu được nội dung. Là con trai út nên tôi dễ dàng từ bỏ mọi thứ ở quê nhà, ba mẹ, anh chị, bạn bè, ruộng nương, cây me, con suối... lòng tự nhủ khi nào thành đạt có tiền rồi tôi mới quay về nhà, với ba mẹ, với quê hương. Tiền thì tôi đã có, vẫn gửi về nhà đều đặn nhưng ngân ấy năm rồi tôi chẳng đào ra được thời gian để về thăm quê dù chỉ là một ngày. Mẹ tôi thương đứa con trai út nhỏ con nhưng chí lớn, bà biết một ngày nào đó nó cũng sẽ bỏ bà mà đi nên đã lén bỏ một ít tiền và vài dòng thư nhờ người ta viết hộ. Đó là địa chỉ một người họ hàng xa của mẹ ở trên thành phố, thỉnh thoảng mẹ tôi có lên thăm họ, lần nào cũng mang về cho chúng tôi vài hộp bánh, vài loại trái cây mà có mơ thì dân nghèo chúng tôi cũng không dám mơ đến. Tôi là con út nên khi ấy luôn được phần nhiều hơn, nhìn anh Hai chị Ba nhìn tôi ăn thềm thuồng mà bây giờ nhớ lại sao lúc ấy mình tham lam thế, sao nhà mình lại nghèo đến thế. Vì vậy tôi quyết định đến địa chỉ này để nhờ họ giúp đỡ, dù sao cũng tại họ mà tôi mới nuôi mộng đổi đời.

Lần đầu ra thành phố, cố gắng đi chui đi nhờ mấy chiếc xe kéo, rồi lại đi bộ, rồi lại đi nhờ, cứ thế tôi cũng đến được địa chỉ ấy. Nó dẫn tôi đến trước một căn nhà to như biệt thự cổ. Căn nhà hơi lọt thỏm vào con hẻm cũng đầy những nhà cao to như thế. Nhìn thấy căn nhà tôi đã thấy thích rồi, ngay đến người tiếp chuyện đầu tiên tôi cũng rất thích, thích đến tận bây giờ. Chị Như tiếp đón tôi bằng một thái độ ân cần có chừng mực, cũng không có vẻ gì là khinh rẻ tôi, chỉ là một sự cẩn trọng với người lạ. Sau khi nghe tôi kể hết ngọn ngành, dĩ nhiên là trừ việc tôi lên đây mà không xin phép cả nhà, chị Như gọi điện cho ba chị, cũng là người quen biết với mẹ tôi. Chẳng hiểu sao bác ấy lại dễ dàng chấp nhận cho tôi ở trọ đây mà không lấy tiền như vậy. Sự thật cứ như mơ khi lần đầu tiên ước mơ của tôi lại trở nên dễ dàng đến thế.

Chị Như và cô em gái tên Hân ở phòng trên lầu, tôi được xếp vào một phòng ở gần nhà bếp tầng trệt. Tôi khôn quen ở trên cao, mà vì nhà chỉ toàn là con gái nên tôi ở dưới cũng dễ trông chừng nhà giùm. Ba mẹ chị Như có công việc làm ăn ở xa nên chỉ có hai chị em ở nhà với một bà giúp việc. Mà bà giúp việc tối lại về nhà bà ở gần đó ngủ nên chỉ hai chị em ở trong căn nhà to mà cổ như căn nhà ma này. Đó chắc cũng là một trong những lý do mà bác trai (ba chị Như) cho tôi ở đây, dù sao nhà có con trai vẫn hơn. Nhưng điều

gì khiến bác tin tưởng tôi đến thế thì lúc ấy có nghĩ đến nát óc tôi không bao giờ biết được.

Ngày đầu tiên đi nộp hồ sơ nhập học, đóng học phí, mua sách vở tài liệu, một tay chị Như lo cho tôi hết. Tôi chỉ việc đến trường đặt cây bút xuống kí tên là xong, hằng ngày có thể ung dung bước vào trường Đại Học này. Con bé Hân cũng đi nộp hồ sơ với tôi, cùng trường nhưng khác ngành. Để tiện cho việc đi lại chị Như còn sắm cho tôi một chiếc xe đạp mới cầu. Chị càng đối xử tốt với tôi tôi lại càng ngại, khi ấy chí lớn chưa thành nhưng tôi lại mắc nợ chị và gia đình chị quá nhiều, cái lòng tự trọng của thằng con trai nhà quê ấy buộc tôi phải đi kiếm việc làm thêm từ bưng bàn, phục vụ, phát tờ rơi, gia sư...rồi đến cả khuân vác. Cho đến giờ tôi không còn nhớ được là hồi ấy mình đã làm bao nhiêu việc rồi. Chỉ biết là những tháng sau đó tôi đã có thể góp tiền ăn và dư một ít để mua sách vở ỉnh. Chị Như hơn tôi hai tuổi, khi ấy đang là sinh viên năm 3. Lần đầu tiên gặp chị tôi đã biết thế nào là sét đánh ngang tim, giờ biết chị lớn hơn tôi đến hai tuổi, lại có bạn trai, người vẫn hay đến đón đưa chị đi học mỗi ngày thì trái tim lại càng đau hơn. Gặp chị mỗi ngày, được chị ân cần hỏi han chăm lo từng li từng chút nhưng trong ấy chỉ là tình thương của người chị đối với em trai càng làm tim tôi tan nát. Phải chi chị đừng đối tốt với tôi, phải chi tôi đừng có gặp chị hàng ngày, phải chi gia cảnh của tôi với chị đừng khác nhau đến thế, phải chi... nhiều thứ lắm. Và điều mong mỏi duy nhất của tôi lúc ấy là muốn nhanh chóng có công ăn việc làm mà gia nhập với tầng lớp thượng lưu của chị, như người ta vẫn nói là phải “môn đăng hộ đối”.

Hân bằng tuổi tôi, lại học cùng trường nhưng hầu như tôi chẳng nói chuyện được với nó nhiều. Như mọi thành viên trong nhà nó không hề khinh thường tôi, chỉ là cô bé vẫn chưa chấp nhận được sự thật là có con trai xuất hiện trong. Công bằng mà nói thì Hân đẹp hơn chị Như một bậc, một người con gái mà bất cứ thằng nào mang tiếng là đàn ông cũng phải ngoái nhìn một lần, nhưng cũng chưa một thằng đàn ông nào dám vỗ ngực xưng mình là bạn trai của nó. Con bé xinh đẹp, không ai phủ nhận, nhưng khổ nỗi lại quá lạnh lùng, hồ hững với bọn con trai, hay nói đúng hơn là tình cảm trai gái. Nó vẫn thường hay nói : “Người ta chỉ nên yêu khi người khác thật lòng yêu con người của mình. Về bề ngoài chỉ là giả tạo, sẽ mất đi theo thời gian, chỉ có bản chất bên trong mới là trường tồn mãi mãi.” Tôi vẫn hay cười bảo: “Ừ thì cứ cho là vậy. Nhưng muốn được người ta yêu thật lòng thì nên tập nấu vài món ăn đã. Về làm dâu mà không biết nấu nướng thì... có ma nó mới cưới”.

Hân không biết nấu ăn, chị Như cũng chẳng khá hơn. Nhiều lúc tôi luôn tự hỏi liệu khi ấy mấy đứa con gái ở thành phố có bao nhiêu đứa là biết nấu nướng, bao nhiêu đứa có thể trở thành vợ hiền, dâu giỏi, bao nhiêu đứa có thể thành con dâu của ba má tôi. Tôi vốn là con út, hay ở nhà nên nhiệm vụ cơm nước cũng dồn vào cho tôi. Tôi rất thích nấu nướng, mà lại nấu rất ngon. Nhà tôi nghèo, nói nấu nướng chứ thật ra chỉ quanh đi quẩn lại chỉ là mớ rau luộc chấm nước mắm, lâu lâu có vài quả trứng, tới mùa nước lên thì có thêm cá, tuyệt nhiên rất hiếm khi có thịt trong bữa cơm gia đình nên tôi chẳng biết chế biến món thịt ra sao cả. Con Hân chỉ chờ cho nhà có món thịt là lại lao vào bếp bày trò trên tôi không biết nấu nướng mà cũng bày đặt. Mà dạo đó Hân bắt đầu thân với tôi hơn, nó thích cãi nhau bắt bẻ với tôi hơn là trò chuyện như bạn bình thường, mà hề bọn tôi cãi càng hăng thì nó lại càng thích mới chết. Nhưng được cái nó cũng biết chịu khó học hỏi, thấy tôi với bác giúp việc lui cui trong bếp nó cũng lọ mọ chui vào trong tập tành nấu vài món. Phải đánh bể hoặc bỏ biết nhau cái trứng cuối cùng nó cũng học được cách chiên không bị khét, thế là bữa sáng đầu tiên ấy nó đãi cả nhà món trứng chiên nhấc nhấc với vẻ mặt hí hửng. Chị Như trên: “Lạ chưa kìa! Coi bộ muốn làm dâu hiền vợ giỏi hơn cả chị mày nữa ha!”

Đó là những khoảng thời gian hạnh phúc mà chúng tôi có bên nhau, cứ như một gia đình thứ hai mà tôi hằng mong ước dẫu nỗi nhớ nhà vẫn cứ da diết trong tim suốt một năm học đó. Hè đến tôi vẫn không về nhà mà ở thành phố tiếp tục làm thêm. Để dành được một ít tôi lại gửi về cho gia đình, để họ an tâm là tôi vẫn sống được trên này. Cứ thế cuộc sống của tôi ngày qua ngày chỉ là đi học đi làm, nhìn ngắm chị Như từ phía sau và đi ngủ, chỉ như thế thôi mà sao tôi lại thấy hạnh phúc vô bờ. Cho đến ngày những cơn sóng cứ chập chờn vỗ vào mang lời nói ám áp của chị Như đến tai tôi, ngày mà bỗng nhiên chị chạy vào phòng tôi ôm chầm lấy tôi mà khóc nức nở, bởi khi ấy tôi là người con trai duy nhất trong nhà, bờ vai tôi cũng đủ rộng lớn đến chị có tựa vào mà khóc như với anh trai mình. Và hai tiếng ” Đông ơi ” cứ làm tôi thổn thức cho đến giờ...

Con bé trở mình qua ôm choàng lấy tôi khiến tôi tỉnh giấc. Chỉ mới bốn giờ sáng, mai tôi lại có cuộc hội thảo quan trọng ở công ty mà giờ tôi lại tỉnh như sáo, có cổ ngủ đi nữa thì tiếng tích tắc đều đặn của chiếc đồng hồ vẫn cứ ám ảnh trong đầu. Tôi khê trở mình thì con bé lại càng ôm chặt tôi hơn, nó rúc cái đầu vào

sát người tôi cố nghĩ cho được cái mùi ám khói thuốc quen thuộc rồi mới chịu nằm yên. Giờ tôi có muốn dậy cũng không được, sợ làm con bé tỉnh giấc. Con bé nói mơ mà như đang tỉnh khiến tôi giật mình:

- Ba ơi! Ba đừng có bỏ con nha ba. Đừng bỏ con nha ba! Con sợ lắm! Ôm con chặt hơn đi!

Có giọt nước vô tình khẽ vương trên mi con bé mà đầu lưỡi tôi lại cảm thấy mằn mặn. Tôi vuốt nhẹ mái tóc con gái rồi khẽ lặng người khi nhận ra con bé quan trọng với mình đến thế nào. Ấy vậy mà có lúc tôi lại xem con bé như cục nợ, muốn vứt bỏ từ lâu. Vứt đi đứa con gái không phải do tôi sinh ra, mẹ của nó cũng không phải vợ của tôi, cũng chưa từng là người yêu của tôi, đơn giản chỉ là người tôi yêu... Mà tôi còn chưa quan hệ với bất kì người phụ nữ nào cả trong cuộc đời, tôi vẫn còn là trai tơ trong ngần ấy năm, ngần ấy năm tôi đã phải trả nợ đời, nợ người, và còn phải trả hết cuộc đời này, ít ra đến khi con bé đi lấy chồng...

2. Chương 2: Người Dì

Một tuần kể từ sau cái đêm vô cơ khóc tức tưởi ấy bé Nhi đã trở lại bình thường, vẫn hồn nhiên vô tư lự, đúng với độ tuổi của nó. Tội nghiệp, khi chỉ mới 8 tuổi con bé phải bay theo tôi sang Canada sinh sống theo sự điều động của công ty, rồi 6 năm sau tôi lại đưa con bé sang Nhật. Dù sống và làm việc với người nước ngoài nhưng khi về nhà hai cha con vẫn thường nói chuyện với nhau bằng tiếng Việt như một qui tắc bất di bất dịch. Không phụ lòng tôi con bé thích nghi rất nhanh với cuộc sống mới mà vẫn giữ được ngôn ngữ và phong cách Việt cho riêng mình.

Cách đây một năm khi tôi nhận được tin trở về Việt Nam với tư cách là giám đốc điều hành thì con bé đã khóc rất nhiều. Nó khóc vì hạnh phúc, vì sung sướng, cuối cùng nó cũng có thể trở về quê hương của mình, nó muốn được đến thấp hương ẹ nó, muốn đi thăm ông bà ngoại, người dì mà nó chưa hề biết mặt, muốn sống với tôi đúng như một gia đình Việt Nam chính gốc.

Tôi còn nhớ như in cái lần đầu tiên con bé mặc áo dài trắng đi học. Tôi may cho nó đến bốn bộ nhưng con bé chẳng bao giờ chịu thay ra trong một ngày. Sáng sớm tinh mơ nó đã diện bộ áo dài, đến khi đi tắm buổi tối nó mới chịu thay ra đem đi giặt. Đôi lúc tôi tự hỏi làm sao một người ở sạch như con bé lại có thể chịu đựng như thế suốt một ngày.

Con bé nói nó yêu Việt Nam, yêu con người ở đây lắm. Nó mong muốn sau này sẽ trở thành hướng dẫn viên du lịch để có thể đi khắp mọi miền đất nước. Những lúc con bé thổ lộ như thế tôi lại càng thấy đôi cánh của nó lại mọc ra dài hơn. Một ngày nào đó đôi cánh ấy cứng cáp hơn, nó cũng sẽ bay đi bỏ mình tôi ở đây cô quạnh một mình. Nếu ngày ấy xảy ra tôi sẽ không trách con bé, chỉ trách cho số phận của mình...

Tôi thì bận bịu với công việc cả ngày, tối hai cha con mới có dịp gặp mặt nhau. Sợ con bé ở nhà một mình sẽ buồn, mà tôi cũng thấy không yên tâm, nên có thuê một bà giúp việc và một người thợ chăm sóc cây cảnh vườn nhà. Mặc dù Liên- bà giúp việc đảm nhiệm luôn phần cơm nước nhưng con bé vẫn thích tự mình làm cơm cho tôi mỗi đêm. Con bé nấu nướng khá giỏi nhưng vẫn chưa quen lắm với những món ăn Việt, hiển nhiên mùi vị có chút gì đó như fastfoot. Đối với tôi những món con bé nấu vẫn là tuyệt nhất bởi trong đó còn gửi gắm cả những tình cảm nó dành cho ba.

Một buổi chiều thứ bảy như mọi buổi chiều khác, riêng với gia đình nhỏ bé của tôi thì không. Hôm ấy tôi được nghỉ nhiều hơn mọi tuần 6 tiếng. Con bé chộp ngay lấy cơ hội mè nheo với tôi.

- Hôm nay hai bố con mình đi dạo phố đi!

Con bé mở lời khi tôi vừa hớp xong một ngụm vodka. Tôi quay lại nhìn con bé rồi nhún vai:

- Ủ, lâu rồi ba cũng không đi đâu. Bố con mình ra ngoài ăn tối luôn.

Nhi nhảy cẫng lên hệt như đứa con nít. Nó lao ngay lên phòng lựa ỉnh một bộ đồ thật bình thường, bình thường như mọi đứa con gái ở đây. Và tôi hiểu, con bé không muốn đi ăn ở một nhà hàng sang trọng nào cả, và bữa tối của chúng tôi có thể diễn ra ở một quán cóc nào đó không biết chừng.

Tôi lục vào túi áo, nhìn quanh bàn.

- Con có thấy chìa khóa xe ba đầu không?

- Xe gì ạ?

- Con nhóc này? Bộ ba đi nhiều xe lắm à? Không có thì làm sao mà đi.

Con bé ôm chặt lấy tay tôi lôi ra cổng.

- Con để trên phòng ba rồi. Đi xe của ba thì sao dạo phố được, con thích đi bộ cơ.

Rồi nó vẫy tay quắc một chiếc taxi. Đường như hôm nay con bé đi là có chủ đích từ trước. Nó đưa tôi đến khu phố gần Chợ Lớn. Chiếc taxi thả chúng tôi xuống nhưng con bé không bước vào khu chợ sầm uất mà kéo tôi chạy như bay sang bên kia đường.

Tôi thở hổn hển, giật tay lại hỏi con bé:

- Có ai đi dạo mà chạy như con không hả? Con đưa ba đi đâu đây?

- Đi ăn tối.

Con bé đáp một cách ngắn gọn, vẫn kéo tôi đi nhưng không còn chạy nữa. Khu phố này ngày xưa tôi đã từng làm việc ở đây. Cảnh vật sau ngần ấy năm tuy có thay đổi nhưng tôi vẫn nhận ra được các cửa hàng, tiệm nào bán cái gì. Tôi cười:

- Vậy con gái ba muốn ăn cái gì nào?

- Con không biết!

Tôi ngạc nhiên:

- Vậy sao con lại dẫn ba đến đây?

- Có nhỏ bạn trong lớp nó chỉ con đến đây. Nó khen ở khu này bán đồ ăn rẻ mà ngon nên con...

Tôi dứ ngón tay lên đầu nó:

- Ngốc quá! Muốn gì thì nói với ba trước một tiếng. Khu này thì ba còn lạ gì nữa.

- Ba đến đây rồi ạ?

- Ủ! Hồi ấy ba từng làm tạp vụ ở đây. Con có muốn ăn bánh xèo ở quán ba từng làm không?

Con bé cười tươi gật đầu đồng ý. Cái tiệm nằm sát cùng trong hẻm, nếu không phải là khách quen thì sẽ không biết. Chủ quán là người cùng quê với tôi, dạo còn là sinh viên đêm nào tôi cũng đến đây làm việc trong suốt hai năm. Tôi nhận ra ngay ông chủ quán cũ dù ông có vẻ béo ra và đầu đã hói một ít. Hồi trước ở đây chỉ bán bánh khọt bánh xèo nhưng giờ đã có thêm bánh cuốn nóng, gỏi cuốn và bánh bột lọc. Quán khá đông khách vào giờ cao điểm nhưng hôm nay chúng tôi may mắn khi có ngay bàn trống. Cô bé có lẽ là con chủ quán chạy ra lau dọn lại bàn, giọng hồ hởi mời chúng tôi chọn món.

- Dạ, chú muốn dùng gì thì cứ kêu. Bánh xèo hay bánh khọt gì cũng có hết ạ.

Con gái tôi chun môi:

- Hay thật! Mi mời bố ta mà không thèm mời ta lấy một câu à con vẹt bầu kia.

Tôi khá sốc khi nghe con bé mở giọng đĩnh đá chua ngoa đó, định rằng sẽ nghiêm giọng nhắc nhở nhưng cô bé kia chẳng tỏ ra bực bội mà còn toét miệng ra cười.

- Mèn ơi, là mày đó hả Nhi. Sao hôm nay rảnh rồi biết đường đến đây ăn vậy?

- Hôm nay tao được ba dẫn đi chơi. Sẵn ghé vào tiệm nhà mi ăn bỏ mồi.

- Xạo đi! Tao chỉ ày khu này chứ có cho địa chỉ nhà tao đâu mà biết vào hay vậy?

Nhi cười lém lỉnh nháy mắt như bảo: “bí mật”. Cô bé kia trề môi rồi quay sang bắt chuyện với tôi.

- Cháu tên Hạnh, bạn cùng lớp với Nhi. Cháu có tới nhà chú chơi mấy lần mà không có dịp gặp mặt.

Tôi cô bé nở nụ cười ma mãnh tuổi trăng tròn ra “khen”:

- Mà đúng là nhìn chú trẻ và đẹp trai thiệt đó. Không nói ra thì hổng ai biết chú là ba nhỏ này đâu.

Tôi nở nụ cười gượng gạo. Đây là lần đầu tiên tôi được một đứa nhóc tì khen như thế này. Cô bé chào tôi rồi lo chạy đi phục vụ khách. Chốc sau ông chủ quán bưng ra cho chúng tôi hai khẩu phần bánh xèo loại vừa. Tôi chào ông chủ:

- Bác Thông! Bác còn nhớ cháu không? Cháu là Đông đây!

Ông chủ quán sững sờ, neho mắt nhìn tôi một hồi rồi cũng nhận ra. Ông vỗ vai tôi cười một tràng sáng khoái.

- Thằng Đông ngày đó đây sao? Cũng gần hai chục năm rồi hả.

- Dạ! Cháu mừng là bác vẫn còn nhớ đến cháu.

- Sao lại không nhớ chứ. Cậu là người cùng quê, cùng là dân nghèo như tôi mà cái chí của cậu lớn lắm. Thế gần đây năm rồi cậu đã thực hiện được ước mơ của mình chưa?

- Nhờ ơn bác giúp đỡ ngày ấy mà giờ cháu đã được đổi đời, có cuộc sống đầy đủ hơn rồi ạ. Đây là con gái cháu ạ.

Nhi khẽ cuối đầu chào ông chủ quán. Ông neho mắt lại nhìn con bé như thể tìm về một kí ức thất lạc nào đó.

Ông thở dài một cách sâu não.

- Đời người thật là không ai biết trước được. Con bé lớn lên giống mẹ nó quá nhỉ, mà có lẽ nó giống dì nó hơn.

Như đã kìm nén bấy giờ, Nhi buộc miệng hỏi:

- Ông biết dì cháu ạ?

- Ủ, dì cháu vẫn thường hay đến đây lắm.

Ánh mắt Nhi rộ lên niềm hân hoan:

- Thế ông biết nhà dì cháu ở đâu không ạ?

- Ta không biết. Con bé đó đến đây ăn rồi về chứ thực ra ta chưa hề trò chuyện với con bé bao giờ. Đáng lẽ ba cháu mới là người biết rõ hơn chứ.

Tôi vội lấp liếm:

- Dạ cháu chỉ mới về Việt Nam thôi nên không biết nhà ngoại cháu ở đâu cả.

Có tiếng khách hàng, ông vội bước vào quầy không quên chúc hai bố con ngon miệng. Cả hai bố con có lẽ vì đói quá nên mỗi người lo cuốn lấy cái bánh của mình trước. Con bé chồm cái miệng xinh xắn lại, hít hà cái cuốn bánh xèo bánh nóng hổi nhưng không ngớt lời khen ngon. Tôi cười cái vẻ hồn nhiên của nó và tự cho phép mình cắn một cái thật to.

Đã lâu rồi tôi không được ăn lại cái món mà tôi từng một thời say mê, định rằng sẽ từ từ thưởng thức hương vị của món bánh nhưng tôi lại vội nuốt trọn cho xong. Quán đã hết chỗ nên bé Hạnh xếp khách ngồi vào bàn của chúng tôi, đó là phụ nữ độ khoảng 30 ăn mặc khá sang trọng. Tôi tự hỏi một người sang trọng như cô ta thì việc gì phải vào ăn ở cái quán bình dân này. Nhưng tôi buộc phải nhìn nhận một điều người phụ nữ ấy rất đẹp, nét đẹp mặn mà khiến người khác gặp một lần sẽ nhớ mãi. Mà có thể cái gương mặt xinh đẹp ấy tôi đã gặp ở đâu rồi, cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Người phụ nữ cũng gọi một đĩa bánh xèo loại vừa. Với đôi bàn tay điêu luyện cô ta dễ dàng cuốn cái bánh lại một cách gọn đẹp và từ từ thưởng thức. Tôi đoán hẳn cô ta là khách quen ở đây, hay chí ít cũng là tay say mê món bánh này.

Như để ý thấy ánh mắt của tôi, người phụ nữ ngược mặt nhìn lên rồi mỉm cười chào tôi một cách lịch sự. Một luồng điện chạy qua cơ thể khiến tôi không thể cử động được, tôi sượng trân nhìn người phụ nữ ấy, từ đôi mắt cặp môi đều giống hệt con gái tôi. Và tôi biết người phụ nữ ấy là ai. Tôi không muốn gặp cô ta, ít

ra là chưa phải lúc này. Tôi cố tìm một lý do nào đó gọi con gái ra về sớm. 15 năm là khoảng thời gian đủ để tôi thay đổi hoàn toàn cách ăn mặc, tóc tai, đến độ tôi có thể khẳng định những người quen trước đây sẽ chẳng ai có thể nhận ra được tôi, kể cả cô ta. Thế nhưng sự giống nhau đến kì lạ của hai dì cháu thì tôi không thể nhầm lẫn được, đó là lý do tôi sợ họ sẽ nhận ra nhau.

Ông chủ tiệm đang lay hoay làm thức ăn, tôi cũng không thể gọi ông được, sẽ rất lòi thối bởi ông biết rõ người phụ nữ này là ai.

Tôi gọi nhỏ Hạnh đến. Con nhỏ bước tới đơn đả:

- Dạ chú gọi gì ạ?
- Tính tiền đi cháu.
- Ủa, chú chưa ăn xong mà.

Nhi cũng giật mình nhìn tôi với ánh mắt biết nói: “con còn đang ăn mà!”. Tôi đành lấp liếm.

- Chú có việc đột xuất. Hôm nào chú lại đến ăn sau.

Tôi bỏ vội tờ bạc năm chục xuống rồi hối thúc bé Nhi đi ngay không cần chờ thối tiền thừa. Không biết con Nhi lúnh quýnh thế nào lại làm đổ chén nước mắm ra bàn, lan đến gần chỗ người phụ nữ ấy. Con bé rớt rít xin lỗi, vội lấy khăn giấy lau chỗ nước mắm đổ. Điều gì đến cũng đã đến, ánh mắt hai người chạm nhau, cùng ngạc nhiên tột độ. Người phụ nữ nhạc nhiên nhìn bé Nhi như không tin vào mắt mình, rồi cô ta quay sang nhìn tôi một cách moi móc. Mặc kệ, tôi vẫn khẳng khái kéo Nhi ra ngoài thật nhanh trước ánh mắt hiếu kì của mọi người xung quanh.

Tôi dắt con bé ra ngoài tiệm được một chút thì người phụ nữ đã chạy đến giữ con bé lại.

- Cháu... cháu là Quỳnh Nhi, con của mẹ Quỳnh Như phải không?

Con bé lấp bắp:

- Dạ...
- Trời ơi! Cháu tôi... Dì đây, dì út của cháu đây!

Rồi người phụ nữ ôm chầm lấy Nhi giọng nghẹn ngào. Cô ta chính là Hân, nhân chứng sống biết rõ nhất cuộc đời của tôi, biết cả những bí mật mà tôi đã cố giữ từ lâu. Dù bất cứ lý do gì tôi nhất quyết không để cho hai dì cháu nhận nhau, tôi không muốn con bé biết sự thật, để rồi ngày nó rời xa tôi lại càng gần hơn. Tôi nắm lấy tay con bé kéo đi nhưng nó vùng ra và ôm chầm lấy người dì lần đầu gặp mặt của mình. Giọng con bé nhòa ra theo từng tiếng nấc.

- Dì ơi! Con muốn gặp mẹ, con muốn biết nơi mẹ con sinh ra và lớn lên, con muốn gặp ngoại, gặp dì!

Hân cũng rơi nước mắt, giọt nước mắt lạnh lẽ nhưng nặng hạt trên mi. Hân buông con bé ra và bước tới ôm chầm lấy tôi nghẹn ngào:

- Anh Đông! Cuối cùng em cũng tìm được anh. Tại sao anh lại trốn tránh em? Tại sao anh lại tự làm khổ mình như vậy?

...Mười tám năm trước tôi cũng từng được người con gái mình yêu ôm chầm lấy. Đó là một đêm yên tĩnh sau một ca làm thêm mệt mỏi, tôi thả mình lên chiếc đệm êm ấm và cố thư giãn. Chị Như chạy xô vào phòng mà không gọi cửa, cứ thế chị ôm chầm lấy tôi khóc nức nở.

- Em hãy ôm lấy chị đi! Ôm thật chặt vào! Chị khổ quá Đông ơi! Đông ơi...

Như ma xui quỷ khiến tôi vòng hai cánh tay rám nắng và mồ hôi lên người chị, để cảm nhận hơi ấm từ người chỉ tỏa vào tôi. Chị lớn hơn tôi hai tuổi nhưng không vì thế mà cơ thể tôi nhỏ hơn chị được, tôi đã trở thành một thanh niên cao to cường tráng, bờ vai đã đủ rộng để che chở cho bất cứ người con gái nào cần đến, đặc biệt là người con gái tôi yêu. Chị là người tôi yêu, tôi cũng đã dùng bờ vai ấy để che chở cho chị, được ôm chị vào lòng thì còn gì hạnh phúc hơn. Nhưng càng ôm chặt chị tôi lại càng đau đớn hơn. Chị ở đó trong vòng tay tôi nhưng lại đau khổ vì một người con trai khác. Cứ thế chị khóc thật lâu, tôi cũng ôm chặt lấy

chị thật lâu. Tôi có thể thấy bóng dáng Hân thấp thoáng ngoài cửa nhưng tôi bỏ mặc hết, tôi chỉ muốn ở bên người con gái tôi yêu.

Khi bình tĩnh lại chị mới bắt đầu kể hết mọi chuyện, những chuyện mà tôi không muốn nghe. Thuận- người bạn trai bạc tình của chị, đã cướp đi thứ quý giá nhất đời con gái người mình yêu rồi nói một câu thật phũ phàng là cha mẹ hắn ép hắn lấy một người con gái khác môn đăng hộ đối hơn, rằng cha mẹ hắn không chấp nhận làm sui với cái gia đình nhiều tai tiếng như vậy(thật ra lúc ấy tôi cũng chẳng biết là nhà chị có tai tiếng gì).

Đợi chị ngủ thiếp đi tôi mới bế chị lên trên phòng, nhờ bà giúp việc chăm sóc. Đêm ấy tôi không ngủ được dù cơn mệt mỏi đã kéo đến đỉnh điểm, một mình lang thang ngoài hành lang tôi bắt gặp Hân cũng đang ngấm sao ngoài ấy. Nhìn Hân tôi lại chợt thấy xốn xang lòng. Tôi luôn tự nhủ tại sao hai chị em giống nhau đến thế, Hân lại xinh đẹp và bằng tuổi tôi, lại tiếp xúc với tôi nhiều hơn, nhưng sao trong lòng tôi lại không có hình bóng của Hân. Phải chi tôi yêu Hân thì có lẽ tôi không đau đớn về chị Như như thế này. Tôi bước thật nhẹ đến cạnh Hân, đủ báo cho nó biết là tôi đến. Hân quay sang nhìn tôi rồi lại nhìn lên trời.

- Chị Như ngủ rồi à?

Tôi nhìn Hân bối rối.

- Hồi nãy Hân nghe hết rồi phải không?

Hân lắc đầu.

- Tôi lo chị có chuyện gì. Đến khi thấy hai người như thế tôi mới bỏ đi.

Giọng Hân càng trở nên xa xăm.

- Tôi quý chị lắm. Từ khi mẹ mất, chị thay ba chăm lo cho tôi, cho cái nhà này. Tuy bề ngoài chị có vẻ vô tâm nhưng thật ra lại là người rất giàu tình cảm. Tôi từng mong rằng sẽ có người nào đó mang lại cho chị hạnh phúc.

Hân đột ngột quay sang nhìn tôi.

- Đông yêu chị Như phải không?

-... (im lặng).

- Từ lâu lắm rồi?

- Ừ...

Trăng rọi lên hành lang ánh sáng mờ ảo, đủ cho tôi trông thấy những giọt long lanh trên khóe mắt Hân. Vì sao Hân lại khóc, khi ấy tôi vẫn cứ cho rằng đó là giọt nước mắt thương cảm mà em gái dành cho chị gái, nhưng tôi đã lầm. Tôi chỉ kịp gọi một tiếng “Hân” thì Hân đã ôm chầm lấy tôi khóc nức nở, hết như chị Thư lúc chiều. Không! Không giống! Chị Như ôm chầm lấy tôi vì chị tin tưởng tôi, như với một người anh, Hân thì khác, siết chặt lấy tôi như không muốn rời xa, đó là thứ tình cảm mà Hân đã cố đè nén trong lòng bấy lâu. Lúc ấy ngàn lần tôi chỉ muốn xin lỗi Hân, sống với nhau hơn hai năm qua đủ cho tôi nhận ra tình cảm mà Hân dành cho tôi. Nhưng biết làm sao khi con tim tôi có nhịp đập riêng của nó. Hân úp mặt vào vai, vừa khóc vừa cựa tay đánh vào ngực tôi:

- Đông phải làm cho chị được hạnh phúc. Đông phải làm cho chị được hạnh phúc...

Tiếng nức nức ngẹn ngào ngân lên trong đêm trăng tĩnh mịch...

Lúc ấy Hân đánh nhẹ lắm nhưng ngực tôi lại nhói đau vô cùng. Hai người con gái, hai trái tim khác nhau, hai suy nghĩ khác nhau. Cuộc tình này cứ như một trò chơi trốn tìm và sẽ chẳng bao giờ có người chiến thắng. Hân yêu tôi, tôi lại thầm thương chị Như, chị Như lại đi yêu một tên sổ khanh nào khác. Cứ thế tình yêu của chúng tôi cứ như một trò cút bắt không hề có hồi kết. Nếu có kết quả thì cuối cùng vẫn là tên sổ khanh ấy có lợi.

Ngày ấy Hân biết tôi chỉ yêu đơn phương chị Như, đó là một mối tình vô vọng. Khi chị Như sà vào lòng tôi, Hân lại nghĩ chị Như cũng có tình cảm với tôi. Tôi không giải thích với Hân bởi tôi biết đó là liều thuốc tốt nhất cho cô ấy. Vậy mà tình cảm của cô ấy suốt gần hai mươi năm qua vẫn không hề thay đổi.

Hai mươi năm sau Hân đã trở thành một doanh nhân thành đạt, ở khu chung cư cao cấp. Nhưng sự thật đáng buồn là Hân vẫn chưa lập gia đình, không cần phải hỏi cũng đoán được cô ấy hãy còn yêu tôi. Lần gặp nhau cuối cùng của hai đứa tôi khi Nhi chỉ mới sáu tháng tuổi- ngày mà tôi ẵm bé Nhi đi trốn nhà ngoại, trốn cả người cha nhẫn tâm của con bé. Tôi bỏ đi không phải sợ hãi họ, tôi không tha thứ cho những gì họ đã gây ra ỉn, tôi chỉ còn mỗi bé Nhi và tôi sẽ không trao nó cho bất kì ai cả. Cứ thế tôi ẵm Nhi lên tàu nhắm đến một nơi nào đó thật xa.

Hân quá hiểu con người tôi, cô ấy đón được hai bố con ở nhà ga, dúi vào tay tôi một ít bạc rồi bỏ đi không nói một lời nào. Gần ấy năm cơ cực tôi không có thời gian viết thư từ về cho Hân, mà cũng không biết cách nào có thể gửi đến được tận tay của cô ấy, tôi sợ nó lọt vào tay ba của Hân, người mà tôi oán hận không ngừng...

3. Chương 3: Huyết Thống

Sau cái lần lầm lỡ ấy chị Như đã có mang. Khi ấy chỉ mới hai tháng, chị cũng hơi béo ra tí thôi. Chị khóc rất nhiều, ăn cũng rất nhiều, tính tình cũng khá gay gắt hơn. Thời gian đó triệu chứng buồn nôn cứ liên tục hành hạ chị, mọi người lo lắng đưa chị đi khám mới phát hiện ra cái bào thai oan nghiệt ấy.

Trái với chúng tôi, chị Như bình thản đến lạ lùng, chỉ có tôi với Hân là khóc rất nhiều. Tôi khóc trong lòng, cố giấu những giọt nước mắt ấy trước mọi người. Hân thì khóc thật, cô ấy ôm chầm lấy chị Như, khóc thay cho số phận của chị, hay...chính Hân đang oán trách chị Như.

Sống lâu trong nhà chỉ có ba chị em nên tôi quên mất đáng sinh thành của chị em chị Như. Chuyện gì đến cũng đã đến, cái tin con gái mình chữa hoang lọt đến tai ông Thái. Ông ta tức tốc bay về, lần đầu tiên gặp tôi ông tỏ ra vô cùng triệu mến qua ánh mắt, nhưng sự nóng giận kia không cho phép ông nấn ná bên tôi lâu. Vừa vào nhà là ông quăng cái vili lên ghế rồi chạy thẳng lên phòng chị Như. Nhìn sự sợ hãi của Hân khi thấy ông Thái khiến tôi lơ mơ đoán được vị thế của ông trong nhà này.

Mở đầu câu chuyện bằng một cái tát thật mạnh, kết thúc cũng bằng một cái tát không kém. Cả ba lần gặng hỏi cha đứa bé là ai chị Như vẫn cứ lắc đầu, cố chịu đựng không nói, mà chị cũng không thềm nhỏ lấy một giọt nước mắt. Ai cũng hiểu là chị không hề hối hận. Ông Thái cũng không cần gặng hỏi nữa, đứng với phong cách của một nhà kinh doanh lớn, ông chỉ cho chị Như hai lựa chọn, một là tìm cha đứa nhỏ và bắt hẳn phải chịu trách nhiệm, hai- bỏ đứa bé. Tôi chẳng biết chị Như sẽ lựa chọn cái nào nhưng thật tâm tôi vẫn muốn chọn cái thứ hai hơn.

Đợi ông bỏ đi, tôi bước đến vỗ về an ủi chị. Đưa tay lau những giọt nước mắt rơi muộn màng trên gương mặt chị mà tôi cũng không kìm được, tôi ôm chầm lấy chị và rồi chính tôi lại khóc òa lên. Thế mà trong lúc thổn thức bất cần đời ấy tôi lại nghe được một điều mà tôi không thể tin vào tai mình được.

- Đông! Chúng ta bỏ trốn đi!

Tôi như không tin vào tai mình. Bỏ trốn? Chị nói thật dễ, chẳng một chút ngập ngừng.

- Chị còn một phải không? Chị đừng suy nghĩ nông nổi như vậy.

- Không! Chị nói thật lòng. Mình đi đi, rồi chị sẽ làm vợ Đông, chỉ mong Đông chấp nhận đứa bé này.

Chỉ với hai câu nói của chị mà tôi đã sẵn sàng từ bỏ tất cả tương lai, sự nghiệp, chấp nhận cả việc mọi tội lỗi sẽ đổ lên đầu mình. Tôi bất chấp tất cả, miễn là có được người con gái tôi yêu. Trong đầu lúc ấy lại suy nghĩ, tôi và chị Như sẽ bỏ đi một thời gian, rồi tôi sẽ quay về nhận trách nhiệm cái bào thai ấy về mình trước mặt ông Thái, với cảm tình ban đầu ông dành cho tôi thì hi vọng ông sẽ chấp nhận. Như vậy thì tôi vừa có được chị mà con đường tương lai phía trước của tôi cũng sẽ sáng lạng, dễ dàng hơn. Tôi chỉ kịp nghĩ đơn giản thế thôi nhưng rồi cũng gật đầu đồng ý.

Tôi dẫn chị Như bỏ đi ngay trong đêm hôm ấy. Cuộc trốn chạy không mục đích khiến cả hai đứa mệt mỏi bước đi vô định, đến giờ tôi mới nhận ra cuộc sống không có gì giống như mình suy nghĩ, hề muốn là được.

Hết cách tôi đành dẫn chị đến nhà bác Thông. Ban đầu ông hãy còn ngần ngại nhưng khi nghe tôi kể hết ngọn ngành câu chuyện ông mới kêu vợ dọn cho chị Như một phòng. Riêng tôi thì ông giữ lại.

Phì phèo điều thuốc, bác Thông mở lời.

- Cái chí của cậu thật lớn, nếu cậu sinh ra vào thời khác thì có lẽ cậu đã trở thành anh hùng. Nhưng anh hùng thì cũng khó qua ải mỹ nhân, chỉ vì một người con gái như thế mà cậu sẵn sàng từ bỏ hết tất cả vậy sao?

Tôi kể về những dự tính của mình, về chị Như, về ông Thái. Vẫn mong bác Thông sẽ gạt gù đồng lòng, nhưng ông chỉ thở dài.

- Cái con đường cậu chọn cũng khá hay, vừa bảo toàn tương lai vừa có được người con gái mình yêu. Nhưng cậu cũng chỉ nghĩ được đến thế thôi sao? Cuộc sống luôn chứa đựng những điều bất ngờ mà cả chính người từng trải như ta cũng không dám chắc là đã hiểu hết. Ta chỉ sợ mọi chuyện không theo như ý cậu...

- Ý của bác là...ông Thái sẽ không chấp nhận cháu?

- Ta không biết! Ta đã nói là ta không dám khẳng định điều gì ở tương lai cả. Ta thương cậu, nhưng ta cũng chỉ giúp đến những gì ta có thể. Mong cậu hiểu cho, ta còn có gia đình của mình.

Ông vỗ vào vai tôi một cái rồi ngược lên trời thở dài. Tôi vẫn cho rằng người lớn có tật hay lo xa, nhưng lúc ấy trong đầu tôi luôn vang lên lời nói của ông. Quả thật cuộc sống không bao giờ đi theo dự tính của chúng ta một cách chính xác, nó quá bí ẩn, bí ẩn như chính nó. Chẳng biết làm gì hơn nên tôi đành ôm lấy câu nói ấy mà găm nhăm trong mơ màng đêm hôm ấy.

Thời gian đầu chị Như cũng ra bán phụ bác Thông, tôi có chút ít thời gian để vừa có thể đi học vừa làm thêm, phụ vào bác Thông tiền ăn và mua đồ tắm bổ cho chị. Gia đình bác Thông thật sự quá đối tốt với chúng tôi, họ cũng khó khăn nhưng sẵn sàng giúp đỡ, chăm sóc cho chị khi tôi không ở nhà. Nhất là tháng đầu tiên khi tôi đòi không nhận lương và xin trả tiền ăn thì bác Thông sống chết cũng không chịu nhận của tôi một cắc, đến tháng sau tôi dọa sẽ dọn ra thì bác cũng miễn cưỡng nhận rồi lấy tiền đó mua sữa mua trứng cho chị Như. Chị Như từ ngày bỏ nhà ra đi bỗng trở nên đầm thắm hơn cả lúc trước, trông chị đã ra dáng một người mẹ, người vợ hiền tần tảo chịu khó như mẹ tôi dưới quê. Và niềm hạnh phúc của tôi là khi chị chấp nhận tình cảm bấy lâu nay tôi dành cho chị. Lâu lâu tôi cũng dành một ít thời gian để đưa chị đi dạo phố đầu đó, để rồi nhìn thấy nụ cười hiếm hoi của chị khi có đứa bé nào vô tình chạy ngang qua...

Thời gian thấm thoát mà chị đã có mang được tám tháng. Tôi lên chị Như, lấy hết can đảm đến gặp ông Thái. Phải hẹn đến những bốn lần ông mới thu xếp để gặp tôi được, dù vậy khi ấy tôi vẫn mừng thầm vì qua điện thoại ông có vẻ vẫn còn quan tâm đến tôi...hơn là chị Như.

Ngày gặp ông cũng là ngày gặp lại Hân, tội nghiệp, khi ấy Hân xanh xao đi hẳn. Lúc lên trường tôi vẫn thấy Hân nhưng đã tránh mặt từ xa, tôi lại chuyển lớp nhiều nên Hân khó có thể tìm được. Hôm ấy Hân ra mở cổng nhìn tôi ngỡ ngàng, đôi môi Hân cứ mấp máy mà chẳng phát lên tiếng nói. Tôi thấy ngại, dù sống với nhau gần 3 năm nhưng với những điều tôi làm vừa qua tôi vẫn thấy ngại, cảm giác như mình là người có lỗi. May mà ông Thái bước ra đích thân mời tôi vào, nếu không chẳng biết hai đứa tôi đứng trước cổng đến bao giờ nữa. Ngồi trước mặt ông Thái, lần đầu tiên nhìn kĩ lại khuôn mặt ông, cái mái tóc lấm tấm muối tiêu không làm cho ông già thêm trước tuổi, nhưng cái nhìn nghiêm nghị của ông khiến tôi cảm thấy ngọt ngào. Ông mời tôi ngồi, mời nước và hỏi thăm vài câu xã giao. Tuyệt nhiên không hề nhắc đến chị Như một lời.

Trước mặt ông tôi nhận hết trách nhiệm về mình. Hơn cả những gì tôi dự tính, khuôn mặt ông tái nhợt đi hẳn. Ông phải uống lấy một ngụm trà mới lấy lại bình tĩnh được. Cuối cùng khi trở về lại là một thương gia thành đạt, một người chủ gia đình, ông từ tốn nói ra những điều tôi không muốn nghe, những điều mà đến chết tôi cũng không tin là sự thật.

- Ta rất quý con, vì biết con cũng có chí tiến thân như ta. Nhưng con ơi, sự thật là các con đã làm một việc quá sức ngu ngốc, trái với luân lý bình thường. Dù sao con cũng đã lớn, đã biết suy nghĩ nên ta nói cho

biết sự thật này: CON CHÍNH LÀ CON TRAI CỦA TA!

Từng lời ông Thái nói những chiếc đinh ghim thẳng vào khiến cả người tôi cứng đờ. Ông lại tiếp tục.

- Chắc hẳn con cũng đã nghe ít nhiều tai tiếng về ta. Phải! Ta là một người trăng hoa, nay vui bên người này, mai lại bên người khác. Mẹ của con cũng là một trong số đó. Tính ra thì ta và mẹ con cũng là chỗ quen biết, ngày ấy do người chồng nợ nần thế nào mà bà ta phải chạy đến đây cầu xin ta giúp đỡ. Thật tình là ta sẵn sàng giúp mẹ con nhưng con biết đó, tuy bà ta đã có chồng, lại nhiều con, nhưng nét đẹp kiều diễm vẫn không hề mất, bà ta lại là mối tình đầu của ta. Thế đấy, chỉ vì sự ích kỉ của ta mà mẹ con phải cắn răng chịu đựng để rồi mang giọt máu của ta trong người trở về quê, chính là con đó. Con không tự hỏi là tại sao thỉnh thoảng mẹ con lại lên đây thăm ta rồi trở về với quà bánh và có thêm chút tiền à? Con không thấy tại sao cả nhà chỉ có mình con là ăn học tới nơi tới chốn. Và chắc con cũng phải tự hỏi tại sao ta lại dễ dàng đồng ý cho con ở trong căn nhà này. Vì con là con ta, con trai duy nhất của ta, thế thôi! Và ta chỉ muốn chuộc lại lỗi lầm mà ta đã gây ra cho con và mẹ con.

Mặt tôi đỏ nhừ lên vì giận. Tôi cố phát ra từng lời.

- Vậy tại sao ông không sớm đến nhận tôi.

- Con biết tính bố con rồi đấy. Nếu biết được sự thật mẹ con dạn dít với người khác, con là đứa con hoang, rằng ông ta đã bị “cắm sừng” ngay ấy năm thì liệu ông ta không nổi điên lên mà giết cả hai mẹ con hay sao. Nếu là ông ta thì ông ta dám làm thật. Mẹ con không hề yêu ta, ta biết, chủ nghĩa “xuất giá tòng phu” mà, bà ta cũng không hề muốn con nhận ta là cha ruột, nhưng rồi ta biết khi nào con đủ 18 tuổi, với cái chí tiến thân ấy thì thế nào con cũng lên đây tìm ta.

Ông Thái lại hớp một ngụm trà.

- Có thể con sẽ không nhận ta là cha cũng được, nhưng sự thật vẫn là sự thật, Như và Hân là hai chị cùng cha khác mẹ với con. Thế thì con hỏi làm sao ta có thể kết hợp hai đứa con lại với nhau kia chứ? Cái bào thai oan nghiệt tốt nhất là nên phá đi thì con lại dung dưỡng cho nó lớn lên từng ngày. Cả hai đều là con ta, con lại là đứa con trai độc nhất nên ta sẽ không trách gì cả, hãy đưa Như về đây để ta giải quyết mọi chuyện.

-...

- Ta hứa sẽ không trách mắng con bé đó một lời, vì hai đứa đều là con của...

- Ông im đi!

- Con nói sao kia?

Tôi nuốt gọn từng giọt nước mắt chảy ngược vào trong.

- Ông im đi!

- Con hãy nghe ta nói!

Tôi thét lên:

- ÔNG IM ĐI! Đó không thể là sự thật, không bao giờ! Tôi sẽ không bao giờ đưa chị Như về bên kẻ muốn giết chính cháu của mình- là ông đó! VÀ XIN NÓI RÕ: TÔI KHÔNG PHẢI LÀ CON CỦA ÔNG, CŨNG NHƯ ÔNG KHÔNG PHẢI LÀ CHA TÔI.

Tôi bỏ chạy, chạy thật nhanh ra khỏi căn nhà đó. Cứ thế tôi chạy mãi chạy mãi trong vô định, giờ thì chẳng còn điều gì trong đầu tôi nữa cả, thậm chí lúc ấy tôi chẳng còn thiết sống nữa, để rồi lúc nào đó lại nghe hai tiếng “Đồng ơ!” vang lên trong đầu. Tại sao thế này, sao tôi lại phải khóc thêm lần nữa...

Tôi chạy như bay về bên chị Như, nhanh nhất có thể, có chỗ bị vấp té đến tét cả chân nhưng tôi vẫn cố chạy, vì tôi biết: dẫu chúng tôi không thể cưới nhau nhưng trong tim lúc nào cũng có hình bóng của chị bởi lẽ chị là nguồn động lực sống duy nhất của mình.

Tôi chạy về đến nơi, phô trương trước mặt chị đôi mắt đỏ hoe của mình. Tôi gục đầu lên đùi chị khóc òa lên như một đứa trẻ. Chị Như đưa bàn tay vuốt nhẹ mái tóc của tôi, cất giọng dịu dàng.

- Đông đã biết sự thật rồi phải không? Rằng chúng ta là chị em cùng huyết thống.

Tôi ngước lên nhìn chị như không thể tin vào tai mình.

- Vậy là chị đã biết. Đó là lý do chị không chấp nhận tình cảm của em ư?

Chị Như khẽ gật đầu.

- Chị biết từ trước khi gặp em. Lần đó tình cờ chị nghe được cuộc trò chuyện của ba với mẹ em. Nhưng chỉ có chị biết thôi chứ Hân thì không. Lúc ấy chị nghĩ có thêm một đứa em trai cũng hay, nhất là chị nghe nói em rất giỏi giang. Nhưng chị không ngờ là trái tim mình lại xốn xang lên khi lần đầu gặp em, mà em thì lại rất yêu chị. Làm sao chị có thể đến bên em khi mà chị biết chúng ta cùng huyết thống, làm sao chị có thể nói cho em biết sự thật được chứ? Thế là chị quyết định giả vờ là người yêu của Thuận để em có thể từ bỏ chị.

Rồi chị khóc, nhưng giọng nói vẫn nhẹ nhàng đều đặn.

- Nhưng em ơi, chị đã sai lầm với trò chơi người tình hồ ấy. Tên đứa con đó đã lợi dụng sơ hở chuốc rượu rồi cướp đi thứ quý giá nhất đời chị. Đến khi hắt hủi chị thì chị mới biết mình có mang. Chị...chị không hề ghét đứa bé này, nó nào có tội tình gì đâu. Đó là do số chị khổ, chị phải chịu thôi...

Rồi chị gục đầu lên vai tôi khóc như ngày nào...Tôi cứ nghĩ mình khổ, nhưng khi nghe chị thổ lộ tôi mới biết mình chưa là gì cả. Tôi có đến hai người cha và một người mẹ, chị chỉ còn có ba. Mối tình đầu của tôi tan vỡ còn chị thì mất đi cả tình yêu và cả trinh tiết, cả gia đình, tương lai và sắp tới là cả mạng sống của mình... Nhưng đầu sao đổi lại : TÔI CŨNG BIẾT CHỊ NHƯ TỪNG YÊU TÔI.

4. Chương 4: Nó Sẽ Là Con Gái Của Em!

Chiều thứ bảy tuần kế tiếp Hân đến rước Nhi về nhà ngoại. Ông Thái vẫn còn sống ở căn nhà cũ ấy, nghe Hân nói ông bị mắc bệnh tim, có thể ra đi bất kì lúc nào. Dù có hiềm khích với ông Thái nhưng thật lòng tôi thấy mừng vì ông còn sống. Hân dọn về ở cùng ông đã được hai tháng. Tôi biết, nếu không có Hân thì ông chẳng còn lấy một người thân nào nữa cả.

Hân mở lời muốn tôi đến thăm ông Thái nhưng tôi từ chối khéo. Nhi cũng biết là tôi sẽ buồn nếu không có nó kề bên nhưng sự háo hức muốn biết về ngoại khiến nó không thể cưỡng lại việc bước lên chiếc taxi ấy. Trước khi để Nhi đi tôi đã yêu cầu Hân không được tiết lộ sự thật cho con bé biết, rằng nó là một đứa không cha, rằng ba của nó hiện giờ có thể là người chú ruột khôn chừng. Tôi sợ con bé sẽ không chịu được cú sốc ấy.

Hân là người biết suy nghĩ, cô ta đồng ý không cần suy nghĩ. Còn về ông Thái thì tôi biết ông ta vì sĩ diện của mình nhất định sẽ không nói cho con bé biết. Mà có thể ông ta cũng không nhận Nhi là cháu gái của mình dù Hân luôn miệng nói ông ta rất nhớ con bé.

Đêm cuối tuần đầu tiên không có Nhi ở nhà. Dự án cũng vừa hoàn thành xong khiến tôi trở nên rảnh rỗi, tôi gọi điện đến những người bạn của mình gây độ nhậu. Mấy thằng bạn cũ cùng học Đại Học hồi ấy thằng nào cũng quậy hết mình, miệng hét ra lửa, thế mà có vợ rồi thằng nào cũng như thằng nầy khúm núm sợ các bà còn hơn sợ cha mẹ mình. Ngày cuối tuần chẳng thằng nào trốn khỏi vợ được cả. Buồn! Tôi lang thang từ phòng này sang phòng khác, rồi không hiểu sao lại dừng trước phòng Nhi. Con bé chỉ mới đi có vài tiếng mà tôi cảm tưởng như cả thế kỉ vừa trôi qua. Tôi đưa tay gõ lên cửa ba cái, thêm được nghe tiếng con bé mời vào.

Tôi mở cửa bước vào phòng con bé, vẫn màu tím nhạt chủ đạo ấy, cảm giác như con bé chưa bao giờ rời khỏi phòng. Tôi bước đến bàn học, đưa tay sờ nhẹ lên bức ảnh hai bố con ở trên ấy. Nhưng thật ra cuốn nhật kí của con bé đập vào mắt tôi từ khi mới bước vào căn phòng này kia. Tôi biết đọc lén nhật kí của con bé là không đúng, nhưng tôi là ba con bé, tôi có quyền được biết suy nghĩ của con gái mình. Rồi...tôi chạm tay vào cuốn nhật kí...

Từng trang vở là từng dòng chữ nắn nót màu mực tím.

” ...ngày, ...tháng,...năm. Đã vào học được một tháng, quen được với con Hạnh bầu và Hiền ú, hai đứa ấy dễ thương lắm. Chỉ ghét con Khanh lớp phó văn thể mỹ, nó ý có ba làm chức lớn trong trường mà ra vẻ quá đi. Ba của mình dù sao cũng là giám đốc điều hành một công ty lớn chứ bộ, nhưng mình sẽ không kể đứa nào biết về ba đâu, trừ hai nhỏ kia ra thôi. Ba là tuyệt nhất, đối với mình ba hơn hẳn những tên con trai khác...”

” ...ngày,...tháng,...năm. Cả lớp xì xào mãi về chuyện Tuyên- một hotboy của khối trên- gửi thư muốn được kết bạn với mình. Mấy đứa con gái lớp mình cứ bu lại phiền chết đi được. Ngay giờ giải lao hôm ấy mình gặp thằng mặt hắc mà từ chối, với lý do: “bây giờ mình chỉ muốn học, không thích dính vào mấy chuyện vớ vẩn”. Nhưng mình không ngờ tên ấy lại xấu tính đến vậy, ngày hôm sau kháo hết toàn trường là hắc đá mình vì mình quá chán. Mình không thèm giải thích, ai muốn nghỉ gì kệ họ. Nhưng từ hôm đó mình bắt đầu ghét bọn con trai. Đúng là chỉ có ba mình mới là người tốt thôi...”

“.....”

”, Hôm nay ba về sớm nên đến trường đón mình, mình vui ghê lắm. Thế nhưng tại bạn lại không tin đó là ba mình, rằng ba quá đẹp trai và trẻ nữa. Mình đùa, đó là bạn trai mình thì mấy nhỏ đó lại tin là thật, tức cười quá đi. Nhưng nếu có một người bạn trai như ba thì hay biết mấy. Thiệt ngốc quá, lại suy nghĩ vẩn vơ rồi, mình chỉ mới mười sáu thôi mà...”

”, hôm nay sinh nhật lần thứ mười bảy của mình, chỉ có hai bố con bên nhau. Ba sẵn sàng bỏ công việc lại một bên để đón sinh nhật với mình. Ba còn đích thân vào bếp lo bữa tối, mình thì chỉ được phép ngồi lật rau mà thôi. Mình cũng không ngờ là ba nấu ăn ngon đến vậy, mình chưa từng thấy ba vào bếp bao giờ mà lại có thể khua chảo cứ như đầu bếp thứ thiệt. Rồi ba thấp nển, còn mình thì ước. Điều đầu tiên mình ước cho ba luôn mạnh khỏe, thành công trong công việc. Điều thứ hai mình ước có thể về thăm nội và cả ngoại nữa, dù mình biết ba sẽ giận nếu biết điều ước này. À, còn điều cuối cùng nữa,... mình ước gì mình sẽ được như mẹ, dù mình không biết mẹ thật sự là người như thế nào, nhưng chắc hẳn mẹ phải rất đẹp và dịu dàng nên ba mới yêu mẹ đến thế. Mình ước gì ba cũng yêu mình nhiều như mẹ...”

“....., Đây là lần đầu tiên sau bốn năm mình lại được ngủ cùng ba. Cái mùi thuốc lá ngấm trên người ba vẫn vậy, bao nhiêu năm không hề phai. Không hiểu sao mình lại thích cái mùi ấy đến thế, mà bất cứ thứ gì trên người ba mình cũng đều thích cả. Mình thích nhất được gục đầu lên ngực ba, nó ấm áp quá, lạ lùng quá. Ở bên ba mình không còn cảm giác buồn bã lo lắng, mình có thể yên tâm ngủ ngon khi biết có ba ở bên mình. Mình biết là những lần sau ba sẽ không cho ngủ chung nữa đâu, bần quá đi...”

Đây là những dòng mà con bé có nhắc đến tôi kể từ khi trở về Việt Nam. Tôi ghét phải thừa nhận một điều rằng con bé càng lúc càng giống mẹ, nhất là đôi mắt ấy. Có lẽ là do di truyền bởi Hân cũng sở hữu đôi mắt đẹp như vậy. Hân với chị Như thì chắc lại được hưởng từ mẹ. Tôi biết thế, vì tôi đã từng gặp mặt ông Thái...

Chị Như đã đẹp, Hân còn đẹp hơn, bé Nhi lớn lên còn đẹp hơn cả dì của nó ngày xưa nữa. Nhi mới mười bảy tuổi, tôi lại sợ nó ra đường sẽ bị lũ choai choai quấy rối nên tuyệt đối không cho con bé sử dụng son phấn. Nhưng như thế tôi lại vô tình làm tăng thêm nét đẹp bình dị của con bé. Đôi mắt của Nhi không cần vẽ cũng đã đen sẵn rồi, da thì trắng hồng như mấy cô xinh xinh quảng cáo mỹ phẩm trên tivi dù con bé ra đường không cần che nắng nhiều, chưa kể đôi môi hồng mọng nước của con bé mỗi lần mấp máy là mỗi lần con tim chai sạn của tôi lại nhảy tăng-gô.

Nhưng ...tôi không hề yêu con bé, bởi nó không thể nào là chị Như được. Tôi thương con bé như con ruột vì nó là thứ duy nhất chị trao lại cho tôi, cũng là thứ mà chị quý nhất, phải đánh đổi cả mạng sống của mình mới có được...

Trước cái đêm tuyệt mệnh ấy chị vẫn còn vui vẻ may áo cho bé Nhi. Mặc dù đang có mang, lại được tôi chăm sóc kĩ càng nhưng trông chị vẫn xanh xao, mệt mỏi. Tôi sợ chị yếu trong người nên không cho làm việc gì nặng, nếu ngồi yên được thì càng tốt.

Tôi mua cho chị một ít nho vì chị cứ hay than là thèm quá. Nhìn chị lật từng trái nho ra, tỉ mỉ lột sạch vỏ của chúng trông thật vui mắt. Tôi không ăn, tôi muốn nhường hết cho chị. Chị đưa trái nho đầu tiên lên miệng mình, không quên hỏi tôi.

- Đông không ăn à?

- Em ăn rồi. Chị cứ ăn hết đi.

Chị Như phụng phịu hệt như con nít.

- Đông nói dối phải không? Đông không ăn thì chị cũng không ăn!

Rồi chị dứt miếng nho ấy cho tôi. Biết không thể từ chối tôi há miệng nhận lấy miếng nho. Thấy tôi ăn rồi chị mới vui vẻ “mần” hết đám nho còn lại, chị đâu biết là tôi cũng thèm nho lắm chứ, nhưng tôi yêu chị hơn, hơn tất cả mọi thứ trên đời. Hồi đó tôi yêu mẹ nhất, nhưng từ khi biết chuyện tôi bỗng đâm ra ghét cả mẹ lẫn ông Thái, tôi cố gắng dối đời là vì cái gì, vì không muốn nhìn thấy mẹ cực khổ làm lụng nữa. Nhưng giờ thì hết, giờ thì tôi mới biết chỉ có chị Như thật sự là quan tâm tới tôi thôi.

- Đông đừng khóc. Đông đã hứa là không khóc nếu chị cũng không khóc mà.

Chị Như đưa tay lau nước mắt cho tôi. Tôi cứ như một đứa bé đang được dỗ dành nhưng có lẽ đứa bé trong tôi càng muốn nũng nịu, nó cứ khóc ngon lành để mong được chị Như quan tâm nhiều hơn. Thút thít một hồi chán chê tôi lại nhìn chị như thể đứa con bé nhỏ tò mò quan sát mẹ nó. Tôi hỏi:

- Chị cười cái gì vậy?

- Chị cười Đông giống con nít quá.

Tôi đỏ mặt quay đi.

- Giống chỗ nào chứ?

- Đông dễ buồn dễ giận, dễ khóc,... dễ cười quá.

Tôi cãi lại.

- Em chỉ ngừng khóc thôi chứ có cười cái nào đâu.

- Vậy giờ Đông cười đi. Đông không cười là chị giận đó.

Chị Như bặm đôi môi xinh xắn của mình lại, mặt làm như sắp khóc khiến tôi không còn sự lựa chọn đành nhăn răng ra cười. Chị cười khúc khích.

- Đấy nhé! Đông vừa mới khóc xong đã cười liền là gì?

- Ăn gian! Cái này chị bắt em cười mà.

Đang đùa ngon trớn bỗng nhiên chị Như im lặng nhìn tôi không nói một lời khiến trống ngực tôi cứ đập từng cơn. Chị nắm lấy tay một cách dịu dàng:

- Vậy chị bắt Đông hứa với chị điều này. Sau này Đông sẽ vẫn cười nếu như...nếu như không có chị nhé!

Tôi ngạc nhiên:

- Sao chị nói vậy?

- Không có gì đâu. Chắc tại chị suy nghĩ nhiều quá, Đông đừng để ý. Nhưng... hứa với chị là Đông sau này hãy cười thật nhiều vào nhé.

Sợ chị lại lo lắng nên tôi gật đầu. Chị đâu biết rằng trên khắp thế gian này chỉ còn mình chị mới có thể mang lại cho tôi nụ cười thật sự. Làm sao tôi có thể cười được nữa nếu không có chị, với ngần ấy chuyện đã trải quá, với ngần ấy sự thật mà tôi không hề muốn được biết. Tôi uống một ngụm nước để lấy lại bình tĩnh, gắng không quá xúc động trước mặt chị. Nhìn chị đan mấy cái áo cho đứa con, tôi liền kiếm chuyện khác để nói.

- Chị đã đặt tên cho đứa bé chưa?

Chị cười lắc đầu. - Chờ Đông đặt cho đó.

- Nhưng em đâu phải là ba của nó, làm sao có thể...

Tôi sợ ý nhắc đến nỗi buồn của chị. Tôi biết chị Như có thể không quan tâm đến danh dự của mình nhưng chị sẽ rất đau lòng khi đứa con của mình không có cha. Chị yêu đứa bé, yêu hơn cả mạng sống của mình. Chị lên tiếng cắt đi dòng suy nghĩ của tôi:

- Từ nay Đông sẽ là ba của đứa nhỏ...

Và câu nói cuối cùng trong cuộc đời của chị cũng có ý nghĩa như vậy. Ngày hôm sau... ngày chị ra đi mãi mãi. Đó là một ca sinh khó, bác sĩ đã bắt tôi làm một việc khó khăn: “chỉ có thể cứu một trong hai người, mẹ hoặc là đứa bé”. Lúc ấy tôi chỉ muốn thét lên với tay bác sĩ ấy, dĩ nhiên là tôi muốn chị Như rồi, đứa bé ấy là cái gì của tôi kia chứ, việc gì tôi phải hi sinh người mà tôi yêu quý nhất.

Chị Như cố gắng tỉnh táo trong cơn đau đớn tột cùng của mình. Chị nắm chặt lấy tay tôi như chừng có thể.

- Hứa với chị, em sẽ coi nó như là con ruột của mình! Nó là...con gái.. của em! Hứa...với chị nhé.

Nhìn chị mỗi lúc một yếu đi mà lòng tôi như thất lại. Tôi biết lựa chọn sao đây, và tôi biết mình đã không có sự lựa chọn. Trong giấy nhập viện tôi chỉ khai là em trai của chị, nghĩa là tôi không có quyền quyết định sự sống chết của chị lúc này. Và tôi biết: chị sẵn sàng chết để đứa bé được sống.

Sợ chỉ định mệnh thật quá mỏng manh, nó là thứ mà con người dù ở bất cứ thời đại nào cũng muốn nắm giữ. Nhưng càng cố nắm giữ nó lại càng mong manh hơn. Tôi có thể đoán được chuyện đang xảy ra, tôi quá hiểu chị Như.

Tôi như suy sụp hẳn. Lúc ấy tôi cứ gục mặt vào tay mình hồi hộp chờ đợi, tôi từng không tin vào ông trời nhưng tôi đang cầu xin ông ấy, mong cho chị Như qua khỏi. Không biết có phải lo lắng cho chị quá hay không mà lúc ấy tôi có nghe tiếng chị thoảng qua tai.

” Đông hứa với chị là sẽ chăm sóc cho con bé nhé! Con bé sẽ mang tên Linh Nhi-một tinh linh bé bỏng mà chị có được trong cuộc đời này. Hứa với chị nhé! Rồi nó sẽ là con gái của em,... nó là con gái của em!...”

Giọng của chị càng lúc càng xa xôi khiến tôi luôn có cảm giác bất an.

Cửa phòng mở ra, có tiếng bác sĩ gọi tôi vào. Tôi không biết ông bác sĩ kia đang nói gì, lúc đó tôi không còn nghe thấy được điều gì nữa. Chị Như đang nằm đó, như đang chìm vào một giấc ngủ sâu. Và tôi biết chị sẽ không giờ tỉnh dậy...

Tôi bỗng bé Nhi trên tay, nước mắt bỗng rơi từ lúc nào không biết. Tôi nhìn đứa bé với ánh mắt căm thù. Lúc ấy tôi đã đổ hết lên đầu nó tội lỗi đã giết chết mẹ mình- chị Như tội nghiệp của tôi. Nhìn con bé ngủ ngon lành trong tay mà tôi chột nước mắt lưng tròng, trong tai vẫn cứ vang lên tiếng chị Như:

- “...Nó sẽ là con gái của em!...”

Chiều hôm sau bé Nhi trở về. Nhìn vẻ mặt buồn bã của nó mà tôi đoán ông Thái không nhìn mặt con bé. Mặc dù vậy tôi cũng cố hỏi:

- Con có gặp ngoại không?

Nhi khẽ gật đầu.

- Ông không nhận cháu của mình à?

Nhi nhìn tôi ấp úng.

- Không ạ! Ông ôm lấy con rồi khóc nhiều lắm. Ông nói là ông rất nhớ con, mong được gặp con lâu rồi.

Tôi nắm chặt tay nhìn thẳng vào mắt con bé, đầu đó trong thâm tâm tôi nghĩ là Nhi đang giấu mình điều gì đó, nếu không nó đã chẳng buồn bã, ấp úng đến vậy. Tôi hỏi con bé bằng giọng điềm tĩnh, nghiêm nghị như một người cha thực thụ.

- Có chuyện gì ở nhà ngoại!

- Con...

- Có chuyện gì thì cứ nói với ba.

- Con... con gặp Bác Tư ở nhà ngoại!

5. Chương 5: Về Quê

Từ lúc trở về Việt Nam đến giờ tôi chưa hề nhắn cho gia đình ở quê biết địa chỉ nhà trên thành phố. Mặc dù tôi luôn gửi tiền chu cấp về ẹ mỗi tháng, nhưng tôi không hề muốn gặp mặt bất kì ai cả, tôi chỉ muốn sống hưởng về phía trước, cùng với bé Nhi của tôi mà thôi. Để gửi được tiền về quê được mà mẹ không biết là của tôi cũng thật khó khăn, nhưng nhờ Teddy- một nhân viên trong công ty đã giới thiệu một luật sư tên Thành cho tôi. Thành cũng bằng tuổi tôi nhưng trông có vẻ chín chắn hơn tuổi thật, dù chỉ tiếp xúc có vài lần nhưng tôi thấy được ở con người có gì đó khiến cho tôi tin tưởng được. Thế là cứ mỗi tháng, Thành đến gặp mẹ tôi để gửi “tiền trợ cấp được hưởng từ một bà con xa của mẹ tôi”. Dĩ nhiên cái lí do mập mờ ấy sẽ chẳng ai tin được nhưng do trình độ hiểu biết của bà cũng chỉ ở bậc tiểu học nên bà chỉ còn biết vui mừng nhận lấy số tiền trời ban ấy.

Tôi không giận mẹ, bà đã làm mọi thứ để lo cho tôi ăn học lúc ở dưới quê, chịu những trận đòn dã man của người cha thay cho tôi những lúc ông đi nhậu say về. Tôi chỉ không biết mình sẽ phản ứng ra sao khi gặp lại mẹ, gặp lại mọi người, liệu tôi có nước mắt ngấn dài sà vào lòng mẹ như ngày nào hay trở nên lạnh lùng vô cảm đúng với bản tính tôi đang cố tạo nên. Mà phải rồi, gia đình ở dưới quê, mẹ, các anh các chị, và cả người cha hay đánh tôi khi xưa, đó là một phần kí ức không thể nào quên, dù đẹp hay không đẹp thì nó cũng đã từng là tuổi thơ của tôi- những thứ không hề nắm bắt được trong tay.

Giờ đây mỗi đêm đứng trên sân thượng nhìn thành phố về đêm tôi luôn hướng ánh mắt về phía quê hương. Nơi tôi ở khi xưa từ làng nay đã được thăng cấp lên thành xã An Nhứt, chỉ cách thành phố Hồ Chí Minh hơn 100 cây số, nhưng...gần hai năm ở Việt Nam tôi chưa hề về thăm quê một lần nào. Thế mà giờ đây tôi lại đưa Nhi cùng dạo bước trong mảnh đất Bàu Thành khi xưa, mà nó cũng chẳng còn là mảnh đất hoang nữa mà đã trở thành một trung tâm văn hóa khá nổi tiếng của tỉnh.

Tôi dẫn bé Nhi bước lên bãi đất bồi cao để có thể nhìn bao quát được Bàu Thành, chiêm ngưỡng được vẻ đẹp bình dị của hồ sen bên dưới. Tôi bước xuống ngắt cho con bé một đóa sen, mặc cho đôi giày bị dính chút bùn. Nhi lè lưỡi nhìn vào chân tôi nhưng cũng cười tít mắt khi nhận lấy đóa hoa sen trong tay.

Chạy chậm chậm trên con đường quốc lộ, tôi hạ kính cửa xe xuống, chỉ cho bé Nhi những khung cảnh những địa danh từng gắn liền một thời với mình. Dọc bên bờ cầu Mốc nay đã mở một đường đất khá rộng kề bên, tôi dẫn bé Nhi đến cây táo dại gần cái đập mà tôi vẫn hay đi câu cá cùng đám bạn thuở nhỏ. Cây táo ấy vẫn còn, nhánh có vẻ nhiều hơn nhưng lá đã rụng khá nhiều, dường như nó còn già cỗi hơn cả tôi. Tôi hái cho Nhi vài quả táo vàng xanh vừa chín tới, cười chảy nước mắt khi thấy con bé nhăn mặt vì vị chua của mấy quả táo dại.

Cứ thế mà đến xế trưa bọn tôi mới đến được xã An Nhứt. Đúng như tôi nghĩ, cuộc sống ở đây đã hiện đại hơn khi xưa, những con đường trải nhựa kéo dài hun hút, những căn nhà như biệt thự nhỏ mọc lên san sát nhau. Đi lòng vòng một hồi tôi cũng có thể xác định được căn nhà cũ của mình ở đâu. Con hẻm làm bằng hàng rào dúi gai vẫn xanh tốt như ngày nào, nhưng cái sự sung túc của chúng đã cản trở chiếc Innova của tôi tiến vào trong.

Sau khi giao chìa khóa xe cho Mạnh- một người bạn thuở nhỏ nhưng không nhận ra tôi, giờ nó đang là chủ cơ sở sửa chữa xe ở đây, tôi kéo lấy chiếc vali nặng chịch cố đi thêm vài bước dưới cái nắng gay gắt. Bé Nhi lèo đèo theo phía sau, có đôi lúc nó ngẩn ngơ đứng nhìn khung cảnh xung quanh một chút, rồi lại giật mình chạy nhanh theo tôi. Chỗ sửa xe chỉ cách cái hẻm dẫn vào nhà tôi gần 100m nhưng do trời nóng, lại thêm đồng hành lý kia nên cả hai bố con mồ hôi tứa ra như tắm.

Tôi hỏi:

- Con đói bụng chưa?

Con bé lắc đầu. Tôi nghĩ có lẽ do nó quá phấn khích khi lần đầu về quê nội nên quên mất đi cảm giác đói. Mà thật là từ sáng đến giờ cả hai bố con có gì vào bụng đâu chứ. Đúng là tôi cũng không thấy đói, nhưng có gì đó khiến tôi phải chần chừ khi bước vào con hẻm đó, liệu tôi phải ăn nói sao với các anh em, với mẹ của tôi đây. Đối với họ thì có lẽ tôi đã chết ở cái nơi đất lạ quê người từ lâu rồi.

Nhi tò mò khi thấy tôi chần chừ đứng trước con hẻm.

- Sao ba không đi tiếp? Ba quên đường rồi à?

- Ủ, có lẽ. Cũng gần hai mươi năm rồi còn gì.

Con bé ôm lấy cánh tay tôi, có thể hiểu như một lời an ủi. Tôi xoa đầu bé Nhi rồi dẫn nó vào một tiệm tạp hóa kế bên con hẻm trước khi con nhỏ kịp than vãn vì phải phơi mình dưới ánh nắng ban trưa gay gắt. Cái tiệm tạp hóa này đã có từ trước lúc tôi sinh ra, chủ quán là vợ chồng chú Sáu Nháy (sở dĩ gọi là Sáu Nháy vì ông có tật hay nháy mắt thường xuyên), 18 năm sống ở đây có hết 15 năm tôi chạy qua đây ăn “ké” nhà thím Sáu. Thím có 4 người con nhưng chỉ có một người con trai duy nhất, và người ấy lại là 1 trong ba người bạn thân nhất của tôi khi ấy. Bởi vậy thím lúc nào cũng xem tôi như con cháu trong nhà, lúc nào cũng cho quà bánh ăn phủ phê.

Thấy tôi bước vào tiệm, thím Sáu liền bước ra hỏi khách cần dùng gì. Tôi hơi bất ngờ vì gần ấy năm mà thím chẳng hề thay đổi là mấy. Ở cái tuổi lục tuần này có lẽ thím cũng chỉ hơi còm người xuống một tí, tóc cũng đã lấm tấm bạc, nhưng vẫn là người thím hiền hậu khi xưa.

Nhìn thấy thím chào hỏi ân cần, dù chỉ là xã giao với khách, nhưng sao tôi lại không thể kìm được nước mắt của mình. Tôi lắp bắp:

- Thím...thím Sáu! Con đây! Con là Đông đây! Thành Đông ngày xưa vẫn thường hay sang vò kẹo dừa của thím đây.

Thím hơi sững người lại một chút, đôi mắt vẫn còn chút trong trẻo khê nheo lại, và tôi thở phào khi thấy đôi mắt ấy dần ra. Thím nắm lấy tay tôi, vẫn cái giọng ân cần khi xưa dù có đôi chỗ hơi lắp lửng.

- Con về rồi đấy à? Cũng đã hai chục năm rồi ấy nhỉ? Thiệt tình, lớn rồi sao mà còn khóc, mày thiệt khác với hồi đó quá. Hồi ấy má đánh quá trời mà mày có thèm nhỏ giọt nào đâu chứ?

Tôi mỉm một nụ cười rạn rở.

- Vì con biết nếu con khóc thì thím sẽ không cho kẹo nữa.

- Thế con có ghé qua nhà chưa? Mà hình như tuần trước đám ma ba, thím không thấy mày về.

Tôi ấp úng.

- Con mới về lại Việt Nam đây thôi. Khi nào rảnh... con sẽ kể cho thím nghe sau.

Tôi ngược lên trời khịt khịt vài cái cho ráo đi nước mắt. Bé Nhi ở phía sau cứ tròn xoe mắt, có lẽ nó sẽ nhớ mãi cái hình ảnh ngày hôm nay bởi từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên tôi khóc trước mặt con bé. Tôi quay sang hỏi thím.

- Vậy anh Đen giờ khỏe không hả thím? Con muốn gặp anh.

Thím chỉ vào một căn nhà lầu mới xây ở bên cạnh.

- Nhà nó ở bên ấy đó. Giờ này con qua là gặp nó thôi.

- Dạ, vậy để con qua thăm anh trước.

- Ủ. Con qua đi. Từ lúc con đi nó cứ nhắc con mãi. Thiệt tình, lúc đám cưới nó có viết thiệp ghi tên con nhưng không biết gửi đi đâu, rồi tối đêm tân hôn nó cứ nhìn mãi cái thiệp ấy đến nỗi con vợ nó còn phải ghen đó. Con đi đi, thấy con chắc nó cũng khóc như con thôi.

Tôi cười.

- À, đây là Nhi, con gái của con.

Thím cười thật tươi,

- Ủ, con bé dễ thương lắm. Năm nay con học lớp mấy rồi.

Nhi cúi đầu lễ phép.

- Dạ, con đang học lớp 11.

- Ủ, ngoan. Thôi hai bố con đi sớm rồi còn về thăm nội tụi bây nữa. Thiệt tình.

Có khách bước vào quán, thím Sáu lại tắt tả, cố gắng bước thật nhanh vào quầy. Tôi muốn nói thêm với thím nhiều điều nhưng rồi lại thôi. Cái tôi quan tâm bây giờ là sang thăm lại anh Đen-người bạn thân nhất thuở nhỏ của mình. Cái nhà mới cách tiệm tạp hóa chỉ vài chục bước chân mà tôi vác vali bước đi như đang chạy, hồi hải không thua gì chuẩn bị gặp mặt người yêu lâu ngày xa cách...Và một trong những “người yêu” đó của tôi thỉnh thoảng xuất hiện với tư thế quét bụi trước nhà, giữa trời trưa nóng gay gắt. Chỉ nhìn thoáng qua tôi đã nhận ra cô em họ của mình, giờ đã là nàng dâu đảm của thím Sáu. Con bé ấy sau ngần ấy năm vẫn chẳng thay đổi nhiều, vẫn kiểu tóc ấy, điệu bộ ấy, có khác chăng là thêm một thằng cu hai, ba tuổi chạy lon ton phía sau.

Thấy tôi đứng ngẩn ngơ trước sân, Ngân- đứa em họ ngày nào mới ngạc nhiên hỏi thăm.

- Anh tìm ai à?

- À...ừ...Cho hỏi đây là nhà anh Tân (tên thật của anh Đen) phải không?

- Dạ phải. Anh tìm chồng em có việc gì không ạ?

Tôi ngoắt Nhi đến cạnh mình.

- Tôi là bạn cũ của anh Tân. Hôm nay tôi dắt con gái về đây chơi sẵn ghé đây thăm anh Tân luôn. Thế Tân có nhà không chị?

- Anh ấy đi làm chắc cũng sắp về. Anh với cháu vào nhà ngồi chơi chờ anh một chút ạ.

Tôi cười dẫn Nhi bước vào nhà, không quên “khen” bà chủ một câu.

- Em lớn rồi mà vẫn vậy nhỉ? Ai em cũng tra khảo người ta ngoài nắng một hồi rồi mới chịu cho vào nhà như vậy à?

Ngân mang hai ly nước lạnh lên cho chúng tôi, miệng đơn đả.

- Dạ đâu có. Tại em chưa gặp anh bao giờ nên cũng hơi ngỡ ngơ. Mà anh có xuống chơi nhà em bao giờ chưa...em thấy anh quen quen.

Tôi trả lời đầy ẩn ý:

- Nhà nào? Nhà chú Bảy Lang hay nhà anh Đậu Đen đây?

- Ủa! Anh cũng biết ba em nữa à?

Tôi thở dài tháo cặp kính cận của mình xuống.

- Buồn em quá Đậu Be! Có được chồng như ý rồi là quên người anh này à? Nhớ hồi đó anh hỏi mày có ưng thằng Đậu Đen hay không, mày lắc đầu lia lịa kia mà. Sao? Nhớ ra anh chưa?

Ngân cố lục lại cái trí nhớ đầy những tính toán chợ búa tiền nong bạn hàng, cuối cùng nó cũng tròn xoe mắt lên, đưa hai tay lên che lại cái miệng cũng đang há hốc kinh ngạc của mình.

- Anh...anh Đông! Là anh Đông thật sao?

Tôi gật đầu, dang rộng hai tay ra như chứng minh thằng tôi là thật trăm phần trăm.

- Ủ, anh đây.

Đúng như tôi, con bé đã ba mươi mấy tuổi đầu rồi mà con như con nít, nó nhảy vào ôm chầm lấy tôi mừng mừng tủi tủi. Không hiểu sao gặp lại cái khung cảnh suốt mười mấy năm như thế này mà tôi lại không hề nhỏ lấy một giọt nước mắt. Lúc này tôi cũng đang vui, vui vì gặp lại được thêm một người thân, vui vì mọi

người vẫn còn quan tâm đến mình. Nhất là giờ đây tôi càng “vui” hơn khi anh Đen xuất hiện trước nhà, cũng đỏ mặt tía tai khi thấy vợ mình ôm một thằng đàn ông khác mà khóc mùi mẫn. Có lẽ anh Đen không thể nào tin được khi thấy anh mà cô vợ còn mỉm cười như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Đúng là anh Đen của tôi ngày nào, hiền lành và chất phác.

Ngân chạy ra hâm hử khoe với chồng.

- Anh Tân ơi anh Tân! Anh Tân! Nhìn kìa...nhìn xem ai về kìa.

Sợ anh Đen lại nổi cơn ghen nên tôi nhanh chóng đứng dậy.

- Anh Đen! Lâu quá rồi anh em mình mới gặp lại. À không, giờ chắc phải gọi anh là em rể rồi chứ hả?

Cũng giống như Ngân lúc nãy, giờ chính anh Đen lại sưng người ra nhìn tôi, đôi mắt của người bạn nhìn thẳng vào tôi như muốn nói biết bao điều, bao âm ức, bao nhớ mong mà anh giữ trong lòng không thổ lộ cùng ai hết. Hai anh em tôi nhìn nhau thật lâu rồi lại ôm chầm lấy nhau, cùng cười ha hả một cách sảng khoái...giống như ngày nào...

Anh Đen hồ hởi dắt tôi vào nhà. Anh mới đi làm về, mồ hôi túa ra ướt đầm cả áo nhưng anh vẫn ngồi xuống trò chuyện với tôi, không quên bảo Ngân đi dọn cơm mời hai bố con tôi. Tôi không nỡ từ chối, vả lại giờ cũng đói lắm rồi, toàn người nhà cả mà. Nhi vui vẻ chạy xuống giúp cô nó dọn cơm, chỉ còn tôi với anh Đen ngồi trò chuyện với nhau.

- Anh cứ ở đây ăn cơm với vợ chồng em. Lâu lắm anh em mình mới sum họp như vậy, không say không về hả?

- Thôi cho em xin. Chút còn phải về thăm nhà nữa, để chiều tối anh em mình “tâm sự” sau.

- Thế cậu Đông đi đâu mà lâu thế đến bây giờ mới chịu mò về, không thèm liên lạc với ai cả.

- Em đi công tác ở nước ngoài đến tận 6 năm, mới về nước gần đây thôi.

- À. Thế vợ con sao rồi. Được mấy đứa.

Tôi thở dài.

- Em chỉ được đứa con gái đó thôi ạ?

- Con bé bao nhiêu tuổi rồi?

- Mười bảy! Đang học lớp 11.

Anh Đen giật mình đứng dậy.

- Cái gì? Cậu mới đi có khoảng 20 năm thôi mà đã có con lớn chừng đó rồi à?

- Anh bình tĩnh. Chuyện dài lắm từ từ em kể cho anh nghe.

- Ủ ừ, mà kể ra cậu cũng có phước quá nhỉ. Cưới được vợ đẹp, nay lại được con xinh thế này. Mà sao không ráng kiếm thêm một thằng cu nữa.

Câu nói của anh khiến tôi ngạc nhiên.

- Vợ đẹp? Anh biết “mẹ con bé” à?

- Ủ. Hình như cô ấy đang ở nhà cậu đó. Sao hai vợ chồng không về cùng nhau luôn? Tội nghiệp, cô ấy bận thế mà vẫn thường về đây thăm bà cụ lắm.

Ngân bưng mâm cơm từ nhà dưới bước lên, không quên chen vào giữa câu chuyện.

- Con bé giống mẹ thật. Hèn gì em mới nhìn mà đã thấy ngờ ngợ. Mà sao anh không về cùng với chị Hân?

Hết anh Đen rồi tới Ngân cứ đưa tôi đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác khiến đầu óc tôi quay cuồng.

- Hân?... là sao?

Ngân trở mặt nhìn tôi cười.

- Anh hỏi gì lạ vậy? Thì chị Hân, vợ anh đó. Hôm qua em gặp chỉ ở nhà anh, thấy đang trò chuyện với bà cụ coi bộ vui lắm. Mà anh sao vậy, hai anh chị đang giận nhau à?

- Tại ba lo công tác hoài nên mẹ giận bỏ về đây trước đó cô.

Nhi đặt tô canh chua nóng hổi xuống mâm, nhìn tôi cười, nụ cười lạ lùng, tôi thấy ẩn hiện trong đó có tí gì “ma quái”. Nó tiếp tục, giọng chẳng có vẻ gì là đang đùa.

- Ba lo chuẩn bị đi gặp “mẹ” đi! Mẹ biết hôm nay ba về đây đó.

Con bé như đưa tôi vào một mê lộ không lối thoát, tôi cố bình tĩnh hỏi lại:

- Con đang nói chuyện gì vậy? Con đang đùa phải không?

Nhi im lặng không nói. Có tiếng guốc lách cách sau lưng rồi im bặt. Một giọng nói quen thuộc cất lên mà tôi không thể tin được là người ấy lại xuất hiện ở đây.

- Anh về rồi đấy à?

Tôi giật mình quay lại, miệng lắp bắp:

- Hân...sao Hân lại ở đây?

6. Chương 6: Sự Thật Muộn Màng

Hơn cả những gì tôi đoán trước, mẹ đã ngắt khi trông thấy tôi. Hân là người chạy đến đỡ bà trước, lo xúc dầu lay tỉnh bà lại, trông như một cô con dâu thứ thiệt. Được một chút thì mẹ cũng mở mắt ra, bà nhìn tôi chăm chăm rồi ôm tôi bật khóc. Vòng tay người mẹ thật ấm áp, đã ngần ấy năm tôi dường như đã quên đi cái cảm giác thiêng liêng ấy. Mẹ tôi dường như trông già hơn cả tuổi thật, những vết chân chim đã in hằn rõ trên gương mặt, nhưng nét phục hậu vẫn như ngày nào. Mái tóc dài mẹ vẫn cố giữ lại không cắt đi, tôi biết là mẹ muốn giữ làm kỉ niệm cho đến khi mình xuống mồ.

Tôi dự định sẽ quì xuống xin mẹ thứ lỗi cho đứa con bất hiếu này nhưng bà đã gục ngã trong tay tôi, trước sự hoảng hốt mọi người xung quanh...

Nghe tin thằng Đông này về, bà con hàng xóm ai cũng tụ lại xem mắt. Có người thì tôi biết, có người tôi không nhận ra, và những đứa nhóc choai choai thì...tôi lại càng vô phương. Các anh chị của tôi cũng đều tề tựu về đông đủ, dường như ai cũng đoán được ngày mẹ ra đi đã đến gần. Mới lúc này mẹ tôi còn đứng được nhưng sau đó lại ngã xỉu, và kết quả giờ là không ngồi dậy được. Ai cũng bảo trước giờ bà gắng sức tỏ ra khỏe mạnh để chờ tôi về, nay tôi về thật thì bà đã hết cầm cự nổi, ai cũng nghĩ mẹ tôi đã có thể thanh thản lúc cuối đời.

Ngôi nhà vẫn giữ được lối kiến trúc cổ, bàn thờ tổ tiên, những cây cột khảm chữ vàng, những đồ sứ cũ bên Tàu xưa mà ba tôi coi như là bảo vật. Ba tôi một đời làm lụng cực khổ, túng thiếu thế nào cũng chịu chứ ông nhất quyết không bán những thứ này đi dù đó cũng là một gia tài thật sự. Trong kí ức xa xưa, lúc tôi còn nhỏ, ba tôi chưa bao giờ cho tôi lay bàn thờ tổ tiên. Đến khi tôi lớn lên một chút thì ba tôi không nói ra bằng lời nữa, nhưng tôi vẫn hiểu ý ông không muốn tôi lay. Nếu như tôi không trốn lên thành phố, nếu như tôi không gặp ông Thái thì cả đời này chắc tôi sẽ luôn oán hận ba tại sao lại đối xử với tôi như thế.

Nhưng dầu thế nào sự thật vẫn là sự thật, mẹ vẫn là mẹ ruột của tôi. Các anh chị không biết chuyện, ai cũng trách tôi vô tình, sao đến cả đám ma ba cũng không về. Đúng là tôi vô tình thật, nhưng tôi không hề biết tin ba mất, mãi đến khi Nhi trở về báo cho tôi biết. Tôi không ghét hay hận gì ba, tôi cũng đã từng cảm ghét bé Nhi một thời gian nên tôi hiểu được cảm giác nuôi con cho tình địch là như thế nào. Dù gì thì gì tôi vẫn xin thắp một nén nhang lên bàn thờ tổ tiên, lên bài vị của ba...

Nhi mới về được một chút thì đã được lũ nhóc cấp 1, cấp 2 trong xóm rủ đi vòng vòng chơi. Con bé hơi ậm ừ một chút nhưng cũng chịu đi với bọn nhóc, mùa này thì chỉ có đi câu cá, đào khoai, cao tay hơn thì đi đào

chuột cống nhum mần thật. Tôi không chắc là bé Nhi có thích mấy điều đó hay không tôi thấy phục ở con bé khả năng chiếm được cảm tình của người khác, lại dễ hòa đồng với mọi người xung quanh. Có phải vì thế mà từ khi về đây tôi luôn nhận được nhiều lời khen về con bé. Thậm chí có người còn tới đòi làm “sui” với tôi, không biết họ đùa hay giỡn mà chiều hôm đó dắt con trai qua nhìn mắt. Nhưng về mặt nhân nhó khó chịu của tôi là có thật.

Nhưng về mặt của tôi cũng chỉ như cau mày nhìn rõ khi không đeo kính nên chẳng ai biết được. Tôi đành ậm ừ làm lơ để họ tự động biết đường về, bên kia Nhi cũng đã được “các ứng cử viên” bằng những bài kiểm tra kinh dị của mình, khiến cho lũ nhóc phải bỏ dép chạy lấy thân.

Chỉ còn lại hai cha con ngồi hóng gió ngoài vườn sau, Nhi phụng phịu:

- Sao mấy người hồi nãy kì cục vậy? Chưa chi đã lo chuyện cưới hỏi rồi.

- Người dân quê là vậy mà con. Vả lại người ta có thích mình thì họ mới tới xem mắt.

Tôi vuốt nhẹ mũi con bé.

- Chắc tại con gái ba dễ thương quá mà.

Nhi giả dờ giã dỗi trên mặt mà tay nó lại ôm chặt lấy cánh tay của tôi. Hai bố con im lặng trong khoảng khắc cùng đón nhận cơn gió mát ban chiều, trong vườn trái cây mát rượi. Tôi thò tay hai cho Nhi một ít chôm chôm gần đấy. Con bé không ăn ngay, nó lơ đãng đưa nhảnh chôm chôm trước mặt.

- Ba nè...

- Nghe! Nói!

- Nếu sau này con muốn lấy ai thì ba cũng không phản đối phải không ạ?

- Để ba coi lại, ba đã hứa với mẹ con là sẽ lo cho con đến khi đi lấy chồng mà. Nhưng nếu con lựa một thằng chẳng ra gì, ăn chơi cờ bạc rượu chè hay đại loại thế thì ba nhất quyết không đồng ý.

Nhi lại im lặng trong giây lát, nó nhìn thẳng vào tôi như đang suy xét điều gì. Từ dạo nó gặp lại dì Út của nó thì dường như con bé đã thay đổi hoàn toàn, có lúc vui vẻ đầm thắm khi bên tôi nhưng những lúc một mình thì lại có gì đó trầm tư suy nghĩ, không giống như một cô bé mười bảy tuổi bình thường. Nó mở miệng buông một câu mà theo ý là nghe cũng được không nghe cũng không sao, tiếc là câu nói ấy đã đâm sâu vào óc tôi.

- Nếu...nếu người con chọn lớn hơn con những 20 tuổi thì...chắc cũng không sao hen?

Tôi tá hỏa trước câu nói của con bé. Hơn nó những 20 tuổi, vậy là cũng bằng chàng với tôi, không lẽ tôi phải kêu một đứa bằng tuổi là con à!? Tôi lắc đầu.

- Không được! Tuổi như vậy là cách nhau quá. Là bà thì ba cũng không bao giờ lấy người nhỏ hơn hay lớn hơn ba chừng ấy tuổi đâu. Mà sao con lại hỏi như vậy?

Nhi đứng dậy, quay lưng về phía tôi, giọng mơ hồ:

- Không có gì. Con nói vu vơ ấy mà.

Rồi con bé đi vào hướng sân ngoài. Nó dừng lại chỗ đám lan đất đưa những chùm nụ hồng sẫm lên ngang eo người mời mọc. Con bé lơ đãng bực lấy một nhánh vuốt nhẹ lên mũi mình trông thật đáng yêu, hồi ấy lúc ba tôi còn sống có cho tiền cũng không ai dám bực cái hoa ấy. Màu hoa hồng sẫm, màu mà mẹ con bé rất thích, nhưng giờ nó đã lớn, đã dần thành thiếu nữ. Bất cứ người con trai nào trông thấy con bé ở khung cảnh này, độ tuổi này mà lại không xuyên xao lòng không nhĩ. Riêng tôi chắc tôi không làm được.

Bé Nhi bước đi lặng lẽ dưới ánh nắng yếu ớt ban chiều, khiến tôi tưởng tượng ra hình ảnh chị Như ẩn hiện trong đó. Giờ tôi đành chấp nhận một điều, càng lúc Nhi càng giống mẹ...

Vợ chồng anh Tư sống cùng với mẹ, nhà cũng khá rộng nên tôi với Hân mỗi người được một phòng. Nhi thì tôi “đuổi” qua bên dì Hân của nó luôn, cho hai người tiếp tục đóng vở “hai mẹ con” của họ, tôi chỉ muốn

ngủ một mình. Đêm ở quê thật yên tĩnh, Nhi theo tôi sang nhà anh Đen chơi. Con bé ngồi một chút rồi lại đi bộ dạo đầu đó quanh xóm, tôi biết nó ghét mùi rượu, ghét cả việc tôi uống rượu. Biết làm sao được khi mà lâu lắm rồi bọn tôi mới được gặp lại nhau, anh Đen, bé Ngân, anh Ti, thằng Tiến, thằng Hậu...biết bao nhiêu kỉ niệm để nói để nhớ, mà chỉ có men rượu mới làm cho câu chuyện thêm phần “sôi nổi” hơn.

Nói vậy chứ tôi cũng chỉ uống có chừng mực, chỉ vừa đủ cảm nhận cái cảm giác “lâng lâng” là được. Đã chừng 9h đêm rồi mà Nhi vẫn chưa trở lại, tôi xin phép mọi người đi tìm con bé rồi về nhà luôn. Ngân dúm vào tay tôi cái đèn pin.

- Anh cầm mà soi đường. Đèn đường thế chứ không đủ sáng đâu, bọc thêm cái này cho chắc.

Tôi ậm ừ nhận lấy cái đèn pin cho qua chuyện, từ chối lại sợ rờn rã, nhất là các tay nhậu kia có thể kéo lại bất kì lúc nào.

Trời đêm tĩnh mịch chỉ thay bằng tiếng côn trùng và các loài lưỡng cư hợp tấu “bài ca” cổ nhất trái đất. Mới 9h thôi mà nhà nào nhà nấy đều tắt hết đèn, nếu không có đèn đường thì có lẽ chẳng ai dám ra đường nữa cả. Tôi gọi điện cho bé Nhi thì con bé bảo là đang ở tiệm chè gần đó, nó còn bắt tôi đến đó ăn với nó một ly. Nghe giọng đầu dây bên kia coi bộ cũng đông vui dữ lắm nhưng chỉ toàn là con trai khiến tôi lo lắng cố bước đi nhanh hơn. Gì chứ con gái ở độ tuổi này cứ như quả bom nổ chậm thật chẳng sai.

Vừa thấy mặt tôi thì Nhi đã reo lên:

- A, ba tới rồi.

Rồi nó quay lại chào mấy tên “bạn trai” xung quanh.

- Ba tới rồi. Thôi, Nhi phải về, để khi khác nói chuyện nữa hen.

Con bé chạy tới ôm chầm lấy tay tôi cứ như là cặp tình nhân đang yêu khiến bọn nhóc kia cũng phải ganh tị. Con bé không quên quay lại mở miệng “cảm ơn”.

- Mấy ly chè ngon lắm. “Thank” mấy anh nhiều nha!

Đi được một đoạn tôi cốc đầu nó, mắng:

- Con gái con đũa gì mà đi tới giờ này vẫn chưa chịu về.

Nhi lè lưỡi:

- Tại mấy ảnh rũ dữ quá chứ bộ. Mà công nhận mấy “anh” ở đây hiền khô chứ không “láo” như trên thành phố.

Tôi bẹo mũi nó, mắng yêu.

- Mới có tí tuổi bít gì mà đòi nhận xét này nọ chứ. Cứ nhìn bề ngoài vậy đi rồi mai một cũng bị thằng nào “dốt” như mẹ...

- Mẹ...ai ạ?

Gì thế này, sao tôi lại nhắc đến chuyện này kia chứ. Chắc là tại men rượu. Ủ, cứ đổ thừa en rượu thôi. Tôi lắc đầu rồi nhìn lên màn đêm tĩnh mịch bên trên, cố không để lộ cảm xúc lúc này ra trước mắt Nhi, mà tôi thì còn cảm xúc gì kia chứ, “người ấy” cũng đã ra đi gần hai mươi năm rồi còn gì...

Điện thoại Nhi reo lên bài “show me the meaning of being lonely”, đã bao lần tôi bảo con bé đổi nhạc chuông bài khác nhưng nó toàn để ngoài tai. Tôi không ghét bài này, nhưng để làm nhạc chuông thì...tôi luôn có cảm giác gì đó bất an.

- Con nghe nè Dì ơi!...Dạ gần tới nhà rồi!...Sao ạ? Dạ, dạ, con về liền.

Linh cảm bất an của tôi có lẽ đang trở thành hiện thực, Nhi hốt hoảng kéo tôi về nhà nhanh. Vừa chạy con bé vừa cố nói khi nhịp thở cứ dồn dập.

- Bà nội...bà nội đang yếu lắm. Bà muốn gặp ba ngay...

Chỉ nghe đến đó mà mặt tôi đã tối sầm lại. Vậy là người thân yêu duy nhất trên đời của tôi lại sắp ra đi hay sao. Chẳng lẽ chuyện ngất xỉu hồi chiều là điềm báo trước. Bao nhiêu suy nghĩ lẫn lộn trong đầu cũng không bắt tôi đứng yên được. Tôi chạy thật nhanh về nhà, bỏ cả bé Nhi ở phía sau lưng. Vượt qua hai dãy hàng rào tôi om tôi bị đám dúi gai quào trúng một ít, lại vấp phải cục đá chắn cổng trước nhà, tôi vẫn nhận ra hết những vết thương đó nhưng nếu không gặp được mẹ lúc này, nếu tôi về trễ thì có lẽ nó sẽ đau hơn cả những vết thương đó.

Tôi dừng lại trước hiên nhà, hơi thở dần mất ổn định. Sau gần ấy năm mới có dịp chạy thật nhanh như thế khiến cho tôi dần thở không ra hơi. Các anh chị, các cháu của tôi đều tập trung ở đây, họ nhìn tôi như thể đang chờ đợi một điều gì rất xấu sẽ đến, không biểu lộ gì nhiều, chỉ có sự lo lắng biểu hiện trên từng ấy nét mặt. Tôi cố len lỏi qua khỏi mọi người để bước vào phòng mẹ. Mẹ tôi nằm đó, các nếp nhăn trên khuôn mặt co lại như đang cố níu kéo điều gì đó. Mẹ tôi đưa tay ra hiệu mọi người ra ngoài, chỉ còn mỗi mình tôi ở lại.

- Mẹ biết mẹ không còn nhiều thời gian nữa rồi...

Tôi nắm tay mẹ, ngẹn ngào:

- Mẹ ơi! Mẹ đừng nói vậy. Mẹ phải sống, sống thật lâu với đứa con bất hiếu này. Rồi con sẽ chăm sóc ẹ, bù lại ẹ những ngày tháng cơ cực ấy.

- Được gặp lại con là mẹ mãn nguyện lắm rồi. Mẹ chỉ tiếc cho con, tất cả đều là lỗi của mẹ, lỗi của mẹ...

- Mẹ có lỗi gì ạ, con quên hết rồi. Mẹ đừng nhắc lại chuyện đó nữa.

- Không, mẹ phải nói. Mẹ phải nói cho con biết, nếu không cả đời này con sẽ còn phải chịu khổ...

Nhi mở cửa bước vào, nó lo lắng bước đến cạnh mẹ tôi, nắm lấy tay bà mà nước mắt cứ tuôn dài. Mẹ tôi đưa tay vuốt nhẹ lên tóc con bé.

- Cháu yêu của bà, chắc cháu cũng đoán được thằng Đông không phải là ba ruột của cháu phải không? Chuyện của thằng Đông, với mẹ cháu, bà đã được nghe dì Hân con kể lại. Chắc cháu cũng đã biết chuyện đó rồi phải không?

Nhi khẽ gật đầu khiến lòng tôi tê tái. Mẹ tôi thở khò khè mấy cái lại cố lấy hơi nói tiếp:

- Còn một sự thật nữa mà bà biết con bé Hân chưa nói với cháu, với thằng Đông đây. Bây giờ nếu mẹ không nói thì có lẽ con Hân cũng sẽ nói cho con biết. Nó chưa nói là vì mẹ cấm nó đó thôi. Mẹ chỉ muốn tự mình nói cho con biết, coi như là mẹ được giải thoát khỏi nỗi oan ức này.

Rồi mẹ nắm chặt lấy tay bé Nhi:

- Nhi à.

Nhi nấc từng tiếng, cố mở giọng:

- Dạ con đây nội!

- Sự thật là THẮNG ĐÔNG KHÔNG PHẢI LÀ BA RUỘT, CŨNG KHÔNG PHẢI LÀ CẬU RUỘT CỦA CON, NÓ CHẴNG CÓ QUAN HỆ HUYẾT THỐNG GÌ VỚI GIA ĐÌNH ÔNG THÁI CẢ!

Lời của mẹ phán ra khiến đầu óc tôi muốn nổ tung. Mọi chuyện là thế nào, sao tôi chẳng hiểu gì cả. Sao ông Thái nói một kiểu, mẹ tôi lại nói kiểu khác. Lần này mẹ lại đưa tay sờ lên mặt tôi, bà từ từ kể lại câu chuyện.

- Đứa con trai tội nghiệp của ta. Con chỉ nghe được câu chuyện bắt đầu từ lúc mẹ lên thành phố ông Thái thôi phải không? Để mẹ kể cho con được rõ hơn. Trước hôm mẹ lên gặp ông Thái đó một tuần, ba con bị người ta đến siết nợ, nhà lúc ấy nghèo, lại thêm sáu anh chị của con, ông ấy lo không xuể. Lần này người ta dọa là sẽ đuổi ông ra khỏi nhà, ra khỏi đất của tổ tiên. Dù cố gắng đến thế nào ta với ba con cũng không thể lo nổi số tiền đó. Rồi...ba con quẩn trí có ý định tự tử, buông xuôi tất cả. Lúc ấy mẹ cũng chẳng biết làm sao, thương ba con, mẹ mò lên thành phố gặp ông Thái. Chuyện tiếp đó... chắc con cũng biết rồi. Nhưng mẹ không hận ông ta, số tiền ông ta ẹ rất lớn, đủ cho ba con trả nợ, và lo một ít cho gia đình, số tiền đó coi như là “tiền công”. Sau khi mẹ trả hết nợ cho ba con thì ông ấy biết được mẹ lên thành phố gặp ông Thái,

rồi lửa ghen tuông trời dậy khiến ba mẹ lại bất hòa với nhau, dẫu rằng lúc đó tội lỗi của mẹ thật quá lớn. Rồi sau đó mẹ có mang, đây mới là mấu chốt của câu chuyện mẹ muốn nói. **THẬT RA TRƯỚC KHI ĐI GẶP ÔNG THÁI, MẸ ĐÃ MANG THAI CON GẦN HAI THÁNG RỒI.**

Vậy là sao!? Vậy là Sao!? Tại sao lúc tôi chuẩn bị lên thành phố mẹ chỉ nói tôi đến gặp ông Thái chứ mẹ không hề nói rõ ra sự thật trước cho tôi, mẹ biết là thế nào ông ta cũng sẽ nhận tôi là con, mẹ biết là với tính của tôi, khi nghe ông Thái nói như vậy thì chắc chắn tôi sẽ hận hai người, hoặc tệ hơn tôi sẽ làm con trai ông ta. Tại sao? Tại sao đến bây giờ mẹ lại nói ra khi tôi đã để lỡ mất chị Như, nếu như ngày ấy, lần đầu tiên gặp chị, nếu như...chị biết tôi không phải là em ruột của chị thì mọi chuyện có lẽ... Nhưng, đến bây giờ tôi mới nghĩ đến một điều, nếu như vậy thì liệu bé Nhi có mặt trên đời này hay không? Tại sao lúc này tôi lại có thể thở phào một phần nào đó...khi nhìn thấy Nhi.

Ông trời ơi! Tại sao ông lại thích trêu ngươi như thế này. Rốt cuộc ông biến tôi thành thứ gì, từ một đứa con hoang trở thành thằng con bất hiếu không về gặp mặt cha ruột lần cuối, rồi những người thân yêu nhất từ từ bỏ tôi mà đi, để gần đây năm tôi phải đi nuôi đứa con không cùng máu mủ, một chút cũng không như con ruột của mình, thậm chí đã có lúc tôi căm thù nó đến tận tim óc, đến nỗi tôi không chịu được khi nhìn thấy nó mỗi ngày.

Nhưng một điều tôi tệ hơn nữa đã xảy ra mà chỉ mình tôi biết...**TÔI ĐANG YÊU CHÍNH ĐỨA CON ĐÓ.**

7. Chương 7: Con Muốn Làm Vợ Ba

Vậy là đã hơn 6 tháng từ ngày mẹ tôi mất. Khoảng thời gian ấy là dài hay ngắn tôi không biết, chỉ biết là cuộc sống của tôi sẽ không còn được như trước nữa.

Đầu tiên là việc ông Thái cũng ra đi sau mẹ tôi hai tuần. Sau khi nghe tin mẹ tôi mất, ông suy sụp rất nhiều, giờ tôi mới biết ông ta còn yêu mẹ tôi đến thế nào. Trông ông càng lúc càng yếu đi. Bác sĩ cũng bảo ông sẽ chẳng còn sống được bao lâu nhưng chẳng ai ngờ là ông Thái có thể cầm cự được đến những hai tuần. Không ai biết, trừ những người có liên quan ra, ông Thái cố gắng cầm cự là để gặp mặt tôi lần cuối.

Sau khi được biết sự thật về thân thể mình tôi vẫn còn bị sốc một thời gian dài. Nhưng khi ấy tôi lại thấy thương cảm cho ông Thái, người đã bị mẹ tôi lừa dối gần đây năm, người vẫn mãi tin tôi là đứa con trai duy nhất của mình. Gần đây năm mẹ lợi dụng sự cả tin của ông để lấy tiền lo lắng cho tôi mà ông ta chẳng mấy may nghi ngờ. Đôi lúc tôi tự hỏi là ông ta đã lợi dụng mẹ hay mẹ đã lợi dụng ông ta. Tôi không dám phán xét ai cả, đó là chuyện của họ. Nhưng việc tôi phải làm là đến gặp ông ta.

Không có gì nhiều lắm để kể vào lúc ấy. Tôi chỉ đến bên ông ta, gọi một tiếng “cha” rồi ông cất lên một tràng cười mãn nguyện (mà cũng có thể là ông đang ho), cứ thế ông lịm dần đi. Tôi không nỡ nói thẳng sự thật với ông Thái, mà cũng chẳng còn cơ hội để nói, thôi thì cứ để ông ta thanh thản ra đi.

Hơi gấp rắc rối ở chỗ bản di chúc ông Thái để lại cho tôi phần lớn tài sản, còn nhiều hơn cả Hân. Tôi lại phải nhờ cậu luật sư Thành trong việc chuyển nhượng lại toàn bộ tài sản đó cho Hân, đó là những việc tôi nên làm bởi tôi đã nợ Hân quá nhiều.

Giờ đây mỗi khi rảnh rỗi tôi lại bước lên sân thượng ngắm cảnh phố phường một mình. Những lúc ấy tôi nghĩ đến Hân, người phụ nữ ấy đã hi sinh quá nhiều cho tôi mà tôi chẳng làm được gì cho cô ấy. Chăm sóc mẹ tôi những lúc đau yếu, nhận mình là vợ của tôi rồi bịa chuyện gì đó để mọi người ở nhà yên tâm là tôi vẫn đang sống tốt dù khi ấy chính Hân cũng chẳng biết tôi đang ở phương trời nào. Nhưng điều tôi cảm kích nhất vẫn là sự thật về thân thể mình, Hân đã không nói cho tôi biết. Nếu nói ra thì Hân có thể đường hoàn nói yêu tôi mà không sợ tôi kì thị hay khinh rẻ nữa, nhưng cô ấy nghĩ cho tôi trước. Tôi đã mất nhiều thời gian để vượt qua nỗi đau trước đây rồi, cô ấy không muốn tôi lại đau thêm lần nữa. Giờ tôi mới nhận ra những việc Hân làm cho tôi đã quá nhiều, ân cần một cách lặng lẽ mà chẳng mong tôi đền ơn hay cảm kích. Nhưng biết rồi thì sao chứ? Điều duy nhất mà Hân muốn tôi làm cho cô ấy lại là điều tôi không thể làm nhất : Trao cho Hân chiếc nhẫn cầu hôn.

- Ba vẫn chưa ngủ ạ!

Tôi giật mình khi thấy Nhi đứng ở bên cạnh từ lúc nào. Con bé tựa mình lên lan can cùng ngắm phố phường với tôi. Chỉ mới sáu tháng thôi mà con bé đã thay đổi đến không ngờ, nó đã mười tám tuổi, đang dần bước vào giai đoạn đẹp nhất đời con gái.

Nhi nhìn sang tôi cười nhẹ nhàng.

- Lâu lắm rồi hai bố con mình có dịp nói chuyện với nhau nhỉ?

Đúng là từ khi mẹ tôi mất đến giờ tôi đã luôn tránh mặt con bé. Còn một câu chuyện nữa mà tôi vẫn chưa kể vào cái đêm mẹ tôi mất, lúc chỉ có tôi với Nhi ở bên cạnh mẹ...

Khi nghe mẹ kể hết sự thật ấy tôi đã bàng hoàng trong giây lát. Nước mắt tôi chảy dài nhưng khuôn mặt chẳng biểu lộ cảm xúc gì nhiều, tôi đã chịu quá nhiều nỗi đau, quá nhiều dằn vặt uất ức, giờ biết thêm sự thật này thì có ích gì nữa đâu kia chứ. Tôi nắm lấy tay mẹ:

- Mẹ đừng nói nữa. Mẹ phải cố tỉnh dưỡng để sống với con với cháu.

Mẹ vỗ nhẹ lên đầu tôi như ngày nào:

- Mẹ biết mình sắp hết thời gian rồi. Nguyên vọng cuối đời của mẹ là được gặp lại con, để thấy con vẫn mạnh khỏe như thế này là mẹ yên tâm ra đi rồi.

Mẹ lại nắm tay Nhi dằn dờ, dù hơi thở có dần yếu đi nhưng mẹ vẫn còn tỏ ra rất tỉnh táo.

- Cháu yêu của bà, bà rất thích cháu nhưng bà sẽ không coi cháu là cháu ruột của bà đâu...

Câu nói của mẹ đã làm Nhi sững sờ, con bé không nghĩ là mình lại gây ác cảm ẹ tôi. Nhưng không, mẹ tôi có ý khác của riêng mình.

- Bà đã già rồi, sống hết một đời người nên bà hiểu rõ lũ trẻ tuổi này. Bà cũng thương con Hân lắm, nó là người cực khổ chăm lo cho bà khi thằng Đông đi vắng, mà nó cũng yêu thằng Đông nữa, hiếm có đứa nào được như nó. Nhưng mà... bà lại thấy cháu mới là người có thể làm cho thằng Đông hạnh phúc, cháu có hiểu không?

Bé Nhi gạt nước mắt, bặm đôi môi xinh xinh lại lắc đầu lia lịa, nhưng rồi như nhận ra được ẩn ý gì, nó lại gạt đầu.

- Cám ơn cháu! Con đường phía trước rất khó khăn, cháu không sợ làm dì cháu buồn hay sao?

Nhi lắc đầu, sụt sịt vài cái cổ lấy giọng cứng rắn:

- Ba con đã chịu khổ nhiều rồi. Con sẽ vì nội, vì ba mà.

Mẹ tôi vỗ nhẹ lên đầu Nhi mừng yêu:

- Cháu ngoan! Bà đã bảo không nhận cháu là cháu nội rồi mà.

Rồi cả hai bà cháu cùng cười điều gì đó mà có nghĩ nát óc tôi không hiểu được. Mẹ tôi yếu dần, bà cố với tay tới chỗ Nhi, nhắc mãi một câu: " Bà giao thằng Đông cho cháu, bà giao thằng Đông cho cháu..."

Trời đêm đang tiết xuân gió cứ nhẹ mơn mẩn khiến tâm hồn người ta dễ thanh thản. Nhưng tôi cứ mãi bối rối khi đứng gần Nhi như thế này, tôi cứ ám ảnh mãi câu nói của mẹ tôi, sao bà lại nói là giao tôi cho bé Nhi nhỉ!?

- Ba đang nghĩ gì vậy?

Nhi gọi lớn khiến bao suy nghĩ trong đầu tan biến hết. Tôi đang ấp úp chưa kịp trả lời thì Nhi đã nói tiếp.

- Từ lúc nội mất dường như ba cứ tránh mặt con phải không?

- Ba...không...

- Con đã mười tám tuổi rồi. Con đã có thể hiểu được nhiều chuyện. Dù có thể nào đi chăng nữa con cũng vẫn kính trọng ba.

Nhi nói bằng giọng quyết đoán. Con bé như đang muốn nhấn mạnh với tôi rằng nó đã lớn, đã trở thành một người thiếu nữ, và sẽ còn hơn thế nữa...

Giọng Nhi trở nên xa xăm, con bé đang cố nói hết suy nghĩ của mình trong đầu cho tôi biết.

- Con biết những nỗi đau khổ mà ba đã phải chịu đựng, từ những người thân thích của con. Ông Ngoại con, mẹ con, rồi ba ruột của con, rồi cả con nữa, tất cả đã gây cho ba quá nhiều phiền phức phải không? Con cảm ơn ba, con rất biết ơn ba vì ba đã thương yêu chăm sóc cho con như con ruột ngàn ấy năm của mình. Ý con là...Hai hôm trước dì Út đã chuyển khoản toàn bộ tài sản của nội vào tài khoản đứng tên con, và con có thể toàn quyền sử dụng sau khi đậu tốt nghiệp phổ thông. Con chỉ muốn nói là giờ con có thể sống tự lập... ý con là nếu ba không thích...không thích con ở với ba nữa thì con có thể chuyển đi...

Tôi gằng giọng:

- CON CHUYỂN ĐI ĐÂU?

- Con chỉ...

Tôi chụp lấy vai con bé mà thét lên, tôi muốn nó dập ngay cái ý nghĩ đó.

- CON CHUYỂN ĐI ĐÂU CHỨ HẢ? Ba là ba của con, không lẽ ba không đủ sức nuôi nổi con hay sao, con nghĩ là ba yên tâm khi để con sống với người khác hay sao?

Nhi mở tròn đôi mắt nhìn tôi, cơ thể nó run lên bần bật, không biết có phải vì tôi làm cho con bé sợ. Nó lắp bắp được hai từ "Ba ơi!" rồi ôm chầm lấy tôi khóc nức nở. Lần này tôi cũng sẵn sàng mở rộng vòng tay đón chào con bé. Thật kì lạ, bé Nhi đang khóc mà trong lòng tôi lại đang cười thầm, tôi cười vì con bé vẫn là đứa con gái bé bỏng của tôi ngày nào...

Hân thuê người trông coi nhà ông Thái chứ không ở. Mỗi tuần em ghé thăm thấp nhang lên bàn thờ tổ tiên ba lần. Giờ thì thật sự Hân mới là người đáng thương nhất, em chẳng còn người thân nào ngoài bé Nhi, và đến giờ em vẫn chưa hề có một bờ vai người đàn ông nào để có thể nương tựa suốt đời. Từ sau khi mẹ mất tôi cứ nghĩ mãi về cái câu mẹ nói với Nhi đêm ấy. Tôi sợ, tôi sợ một điều gì đó rất thầm kín. Nỗi sợ ấy đã rất lâu rồi tôi mới cảm nhận lại được, từ cái hôm chị Như ra đi. Giờ tôi lại sợ Nhi cái cảm giác ấy, tôi sợ cái cảm giác có con bé rồi lại để vuột mất, tôi sợ dư luận, tôi sợ con bé sẽ kinh hãi người cha này. Một quyết định có phần hơi ích kỉ được đưa ra: tôi quyết định chấp nhận tình cảm của Hân, dù... tôi không hề yêu em.

Khỏi nói cũng biết Hân vui đến mức nào. Em nhắn tin mời tôi đi ăn mỗi trưa vì công ty hai đưa gần nhau, tôi em ghé qua nhà cùng tôi chuẩn bị mâm cơm cho ba người. Lo lắng khi thấy mắt tôi hơi thâm quầng, khò khè mấy tiếng. Cần nhân khi thấy tôi ăn mặc hơi bẽ bở nhưng rồi cũng "làm phẳng" lại quần áo ấy cho tôi khi thấy nó nhăn nhúm. Em vẫn thường hay nói về ước mơ của mình, ước mơ được có một gia đình hạnh phúc, với người mình yêu thương và hai đứa con. Tôi biết là em đang nói về tôi, về cái ý định lấp lửng che giấu niềm khao khát bấy lâu của em. Phải rồi, em đã gần 40, đã bỏ lỡ cả một thời xuân sắc chỉ vì tôi...

Tôi quyết định đến với Hân, Nhi là người đầu tiên và duy nhất biết được, nó reo lên rồi nhào tới ôm chầm lấy dì Út nó mà tíu tít. Nhưng...con bé lừa được ai chứ không thể lừa được tôi, nuôi nó từ nhỏ tới lớn không lẽ tôi còn không hiểu nó đang nghĩ gì. Nhi càng cố tỏ ra vui vẻ thì tôi biết ngược lại trong lòng nó đang mang một nỗi đau nào đó không thể nói ra. Tôi cũng chẳng muốn để con bé nói ra, tôi muốn mình mãi là ba của con bé, một người cha thật sự.

Đêm thứ bảy rảnh rồi tôi mang chai vodka lên sân thượng ngồi nhâm nhi. Chỉ có ở trên đây, tận hưởng những cơn gió ít ôi của thành phố tôi mới cảm thấy thư giãn hơn được một chút. Chỉ có một điều ngoài dự tính là Nhi cũng ở trên đó từ lúc nào.

- Ba ngồi đi. Con chuẩn bị sẵn bàn ghế cho ba rồi.

Con bé vỗ nhẹ tay xuống bàn khiến tôi có cảm giác như bị ép buộc. Nhưng tôi vẫn ngồi xuống. Nhi cũng chuẩn bị sẵn thức uống ỉnh, mà dưới ánh sáng mờ nhạt tôi có thể đoán đó là sữa tươi, thứ mà con bé hay uống giờ này.

Tôi nhấp một ngụm rượu trước khi vào đề.

- Con muốn nói gì với ba phải không?

- Sao ba lại hỏi vậy?

- À, chắc tại ba tưởng tượng nhiều quá thôi. Ba chỉ sợ con phản đối việc ba đến với dì Hân của con. Con biết đấy, đầu sao ba với mẹ con vẫn chưa cưới...

- Mẹ không bao giờ nghĩ sẽ lấy ba làm chồng đâu.

Câu nói của Nhi khiến tôi bàng hoàng, không có vẻ gì là đang đùa cả. Con bé lại tiếp tục sau khi ngắt lời tôi.

- Có thể mẹ đã từng yêu ba nhưng con biết đó cũng chỉ là một thứ tình thương dành riêng cho em trai mình mà thôi. Con đã nghe mọi người kể về mẹ, nên con có thể chắc chắn rằng mẹ không yêu ba như là ba tưởng tượng đâu. Sao ba cứ mãi gán cái suy nghĩ ấy vào đầu để làm người khác đau khổ chứ? Ba có tội gì chứ, dì Út có tội gì chứ?

Tôi ngậy người ra.

- Nhi! Con đang khóc à?

Con bé gào lên:

- Con không khóc! Không việc gì con phải khóc cả! Trong chuyện này con là người sung sướng nhất. Từ nhỏ tới lớn con chỉ có một nỗi buồn duy nhất là không có mẹ thôi. Nhưng vậy thì sao chứ, con vẫn có ba, có cuộc sống giàu sang dư dả, chẳng có việc gì phải lo lắng suy nghĩ nhiều cả. Chỉ đến khi con trở về Việt Nam thôi. Trong giấc mơ con cứ mãi nghĩ về ba, con thèm được ba ôm vào lòng, thủ thủ ru dỗ con ngủ như hồi nhỏ, con thèm được ngửi hơi thuốc lá trên người ba, con cứ nghĩ đó là vì con thương ba quá thôi. Khi con biết ba không phải là ba ruột mà là cậu của con, ba không biết con đã sốc thế nào đâu. Con muốn ba là ba ruột của con kia.

Nhi ngước mặt lên trời hít một hơi thật sâu cố lấy lại bình tĩnh. Thật tôi chưa bao giờ thấy con bé mất tự chủ đến thế này.

- Dì Út bảo con không nên nói cho ba là con đã biết sự thật. Đúng là con đã không nói, con muốn ba mãi là ba của con. Nhưng mà hôm đó bà nội, tức là mẹ của ba, lại nói ba chẳng có quan hệ máu mủ gì với con cả. Ba nghĩ xem rốt cuộc con là thứ gì chứ? Mẹ con đâu? Cha ruột con là ai? Không, con không quan tâm. Cái con quan tâm là ba, khi đó đột nhiên con cảm thấy rất vui, vui niềm vui chung với dì Út khi biết ba chẳng có quan hệ huyết thống gì với mình. Nhưng giờ thì khác, con ghét ba, CON THẬT SỰ GHÉT BA!

Tôi không còn đủ kiên nhẫn để nghe con bé nói thêm nữa. Tôi bước đến nắm tay Nhi kéo dậy. Bé Nhi vùng vằng khi bị tôi tóm lấy, rồi đột nhiên con bé sà vào lòng tôi thủ thủ điều gì đó. Người con bé nóng ran, nóng như thể muốn thiêu đốt cả người tôi. Nó không sốt! Chỉ là...con bé đã “nốc” gần nửa chai rượu vang tôi cất trong tủ. Thảo nào...

- Con hư quá đi!

Đột nhiên tôi thấy mình hơi vô duyên. Trong tình cảnh thế này mà tôi vẫn có thể “mắng yêu” con bé được, sao tôi không còn là người cha nghiêm khắc của con bé trước đây nữa.

Nhi ngước mắt nhìn tôi, đôi mắt đã lơ lơ vì men rượu. Không biết con bé đang nghĩ gì mà lại mỉm cười, có điều gì làm con vui lắm sao con gái!?

- Con không cần mẹ...

Tôi giật mình.

- Con nói gì?

- Con không cần mẹ, con không cần ai làm mẹ con hết. Con chỉ cần mình ba thôi. Con muốn ba mãi mãi là của riêng con vì... CON MUỐN LÀM VỢ BA!

Tôi chưa kịp nói gì thì con bé đã hành động. Tôi cứ mãi nhìn vào đôi môi nhỏ nhắn xinh xinh của Nhi mà không biết nó đã tiến sát tới mặt mình từ lúc nào.

Vị ngọt này là sao, vị ngọt của rượu ư? Sao tôi lại cứ thấy lòng lâng lâng, một cảm giác mềm mại cứ mãi vương trên đầu môi. Đó là những gì tôi có thể diễn tả được bằng lời về nụ hôn mà Nhi trao ình, nụ hôn đầu tiên trong đời con bé...và cũng là của tôi. Nhưng tôi vẫn đủ lý trí để buông con bé ra, bởi tôi nhận ra vị đắng ẩn chứa trong nụ hôn ấy, vị đắng ối quan hệ của chúng tôi...

8. Chương 8: Vị Khách Không Mời

- Ba dậy đi!

Nhi tổng hàng đồng gối lên đầu tôi, hồng kéo tôi dậy cho bằng được. Qua ánh mắt he hé nhìn vào cái đồng hồ trên bàn tôi biết được là đã gần 10h trưa. Tôi thở phào: “vậy là mình cũng đã chớp mắt được 5 tiếng. Không tệ!”

- Dì út qua rồi kìa. Ba dậy ăn sáng với mọi người đi chứ?

Tôi ngáp ngắn ngáp dài bước vào phòng tắm. Khi đang đánh răng, tôi len lén đưa mắt nhìn nhìn con bé. Nhi vẫn bình thường như mọi ngày? Không hẳn, tôi thấy con bé có gì đó tươi tắn hơn, có điều gì hạnh phúc phát ra từ mắt con bé mà tôi có thể cảm nhận được.

Nhi xếp chăn, dọn giường lại ngay ngắn cho tôi. Vừa làm con bé vừa hát một cách yêu đời, giọng hát trong trẻo dễ cuốn hút người khác. Tôi cười:

- Con gái ba hôm nay có gì vui thế?

Con bé nhìn tôi mỉm cười, rồi nháy mắt một cái có thể hiểu là “bí mật”. Có “bí mật” gì thì chắc cũng chỉ là những thứ vớ vẩn. Từ trước đến giờ những thứ “bí mật” của con bé luôn làm tôi bị cụt hứng không ít lần: Tập về một chú Hamster; tranh được vé đi xem hòa nhạc nào đó; mua được vài món đồ xinh xinh...thứ gì nó cũng làm ra về bí mật rồi đem khoe với tôi. Cổ làm con bé vui nên những lần đó tôi đều giả vờ ngạc nhiên khiến con bé tưởng thật, lần này “điều bí mật” đó chắc cũng không ngoại lệ.

Nhưng tôi có thể yên tâm là con bé hoàn toàn không nhớ gì về chuyện đêm qua. Chỉ có tôi là phải trần trọc cả đêm một mình...

Hân chuẩn bị sẵn cho tôi một ít trứng chiên và bánh mì nướng. Đó là “phần dành cho kẻ dậy trễ”, theo cách em gọi. Trong khi Hân đang chuẩn bị bữa ăn tôi bước đến ôm lấy em từ phía sau, khẽ hôn lên má em. Hân cười khúc khích, máng yêu:

- Lớn tuổi rồi mà không biết mắc cỡ. Trẻ con quá đi.

Tôi biết mắc cỡ chứ. Thật mâu thuẫn khi tôi cố tình làm thế trước mắt Nhi. Đó không còn là sự ngại ngùng hay mắc cỡ gì nữa, tôi phải làm thế để xác nhận cho con bé biết sự lựa chọn của tôi. Bởi chuyện của tôi với nó sẽ không có kết quả...

Nhi bước tới bếp cắt cho tôi một ít dưa leo, vẫn vui vẻ như chẳng có gì xảy ra. Tôi thật phục khả năng diễn kịch của Nhi, hay đúng hơn là khả năng che giấu cảm xúc thật của mình trước người khác.

Nhưng dù thế nào Nhi vẫn chỉ là một cô bé mười tám tuổi, vẫn dễ bị kích động. Không biết con bé lay hoay thế nào mà lại để dao cắt vào tay. Nghe con bé là “ái” một tiếng là tôi đã vội chạy đến.

- Sao thế?

- Con bị đứt tay.

- Sao lại bất cẩn thế.

Tôi đưa tay con bé lên sờ soi thật kĩ.

- May mà không sâu lắm, ngâm trong miệng một chút là hết ngay ấy mà.

Rồi không hiểu tại sao tôi lại đưa ngón tay Nhi vào miệng của mình. Cả Nhi lẫn Hân đều sững người trước hành động đó mà tôi không nhận ra, bởi lúc này trong đầu tôi là cả một mớ suy nghĩ hỗn tạp. Tôi chỉ biết

ngâm ngón tay bé xíu của Nhi như chị Như ngày xưa vẫn hay làm mỗi khi bị đứt tay. Mà mỗi lần nhớ chị Như là...tôi lại chẳng kiểm soát được mình.

Chỉ chừng 30s mà tôi thấy dài cả tiếng đồng hồ. Tôi đưa tay Nhi ra xem lần nữa, gật gù khi thấy “bài thuốc” này khá công hiệu. Hân vỗ vào lưng tôi một cái:

- Chơi dơ quá đi! Sao lại ngâm tay con như vậy?

- Dơ gì? Anh mới đánh răng mà!

Hân dết vào lưng tôi cái nữa rồi chạy đi lấy hộp sơ cứu, không quên nhắc bé Nhi:

- Cháu rửa tay nhanh đi rồi đi sát trùng cho. Thiệt là, ba mà chơi dơ quá đi thôi.

Nhi không nói gì. Con bé vẫn nắm chặt lấy ngón tay của mình như sợ để vuột mất điều gì. Và tôi thấy có một nụ cười thoáng hiện lên trên mặt con bé, cái nụ cười e ấp của đứa con gái mới lớn, ở độ tuổi đã bắt đầu biết yêu. Nhưng con gái ơi, ba đã quyết định suốt một đêm qua rồi. Chuyện giữa chúng ta sẽ không thể nào thành hiện thực được đâu, con còn có tương lai của con. Và ba sẽ mãi đứng đó, sau lưng con, để che chở cho con, bởi ba sẽ mãi là ba của con mà thôi...

Trưa hôm ấy tôi với Hân đã có được nụ hôn đầu tiên với nhau. Dĩ nhiên là không có sự chứng kiến của Nhi, có lẽ con bé đã về phòng mình.

Đúng như dự đoán, tôi chẳng hề có cảm giác gì nhiều khi hôn Hân. Có thể là do chúng tôi chưa tạo được không khí lãng mạn ban đầu. Dẫu sao cả tôi lẫn Hân vẫn chưa ai làm chuyện này lần nào. Tuy nhiên là một thằng đàn ông tôi vẫn có được một sự dẫn dắt tốt, để Hân không nhận ra là tôi không hứng thú với nụ hôn đó. Nếu Hân biết được những suy nghĩ trong đầu tôi thì không biết em có chịu nổi cú sốc đó hay không.

Mọi chuyện dần tiến xa hơn khi em bắt đầu vuốt ve khắp người khiến lửa tình trong tôi trỗi dậy. Chẳng mấy chốc em đã chẳng còn một mảnh vải nào trên người, khoe khoang trước mắt tôi thân hình bốc lửa của mình, một thân thể mà biết bao nhiêu thằng đàn ông đã khao khát chiếm được, em đang dần biến tôi thành một trong số những thằng đàn ông đó. Dường như sự thanh xuân của em là không có giới hạn, đã ở tuổi bốn mươi mà cơ thể em vẫn căng đầy nhựa sống với những đường cong tuyệt mỹ. Và giờ em lại đang phô bày tất cả trước mắt tôi.

Em nằm lên giường một cách mời mọc khiến thằng đàn ông trong người tôi trỗi dậy. Tôi run run bước đến trao cho em một nụ hôn nồng nàn. Là thật hay mơ đây, đây là có phải là điều mà tôi đang tìm kiếm, một hạnh phúc từ trên trời rơi xuống hay sao? Nụ hôn ấy tôi kéo dài với Hân không dứt, tôi có thể cảm nhận được từng hơi ấm, từng hơi thở dồn dập của em. Đây là có phải là điều tôi chờ đợi suốt tuổi xuân xanh. Em ra đi, bỏ lại tôi cô đơn gà trống nuôi con. Em ra đi, để tôi khóc thầm từng đêm. Em ra đi, khiến tôi buồn vô vô không còn dám trông mong vào một cuộc tình nào. Tôi đã đợi em suốt bao năm, đã bao lần bóng em thoáng hiện về. Hôm nay em đã về thật rồi đấy sao, đôi mắt em vẫn nhìn tôi mơ màng, đôi môi em dịu ngọt khiến trái tim tôi cháy bỏng. Đã hai mươi năm rồi, em vẫn đẹp như ngày nào.

Tôi như người mộng du, trong đầu cứ vang lên tiếng gọi tha thiết: ” Quỳnh Như ơi! Cuối cùng em đã về với anh.” Tiếng gọi càng lúc càng mạnh liệt khiến tôi chột rùng mình và suýt bật lên thành tiếng. Tôi hoảng hốt buông Hân ra.

Em chớp mắt, nhìn tôi ngạc nhiên.

- Anh sao thế?

Tôi như kẻ mất hồn:

- Anh...không...anh...

Hân vội lục trong mớ quần áo tứ tung của mình dưới sàn ra chai dầu gió.

- Chắc anh bị trúng gió rồi! Để em súc dầu cho!

Tôi lắc đầu, cố lấy lại bình tĩnh.

- Anh không sao. Em mặc đồ vào đi.

- Anh đừng lo. Em không bắt anh phải chịu trách nhiệm. Là em tự nguyện mà.

Tôi cương quyết:

- Em mặc đồ vào đi.

Rồi tôi nói một câu khiến Hân nhảy lên sung sướng.

- Anh chỉ muốn chúng ta thật sự của nhau sau khi kết hôn. Hân...em lấy anh nhé!

Có giọt nước mắt hạnh phúc khẽ rơi trên khóe mi em nhưng tôi lại thấy mặn trong lòng. Em trả lời trong nghẹn ngào:

- Vâng! Em đồng ý!

Em sà vào vòng tay của tôi và mãi mê trong sự cảm dỗ của nó, em đâu biết ánh mắt của tôi đang hướng về một nơi xa xăm, nơi nào đó ngoài cửa sổ không thuộc về thế giới này....

“HAPPY BIRTHDAY TO YOU, HAPPY BIRTHDAY TO YOU”.

Cả hai dì cháu vừa hát vừa bê cái bánh sinh nhật lên cho tôi. Hóa ra cái bánh sinh nhật tự làm này là điều “bí mật” mà Nhi muốn nhắc đến. Mỗi năm Nhi đều có tặng quà sinh nhật nhưng tôi chẳng thèm nhớ lắm, tôi không mặn mà với ngày này cho lắm.

- Việc gì hai dì cháu phải tốn công sức như vậy. Ra tiệm mua một cái cũng được mà!

Hân thắp lửa lên chiếc cây đèn sáp duy nhất trên bánh, nói:

- Cái này hoàn toàn là công sức của con gái anh đó. Có bé tự một mình làm hết, như vậy mới có ý nghĩa hơn chứ.

Nhi cười, ôm choàng lấy cổ tôi và tặng cho tôi một nụ hôn lên má.

- Hôm nay là sinh nhật ba mà. Ba hãy ước gì đi.

Đèn trần được tắt đi, chỉ còn lại duy nhất ánh đèn sáp le lói. Tôi thầm ước nguyện điều ước duy nhất trong cuộc đời: ” ước gì tôi cưới được người tôi yêu, và có được một gia đình hạnh phúc.” Đã bao lần tôi ước điều này, đã bao lần tôi thối nết nhưng nó vẫn chưa hề trở thành sự thật, dù vậy tôi vẫn cứ đặt niềm tin vào đó.

Hân rót đầy cho chúng tôi hai ly rượu, riêng Nhi thì uống nước trái cây, nước trái cây hân hoi do chính tôi kiểm tra. Tôi sợ con bé sẽ lại có những hành động thái quá như lần trước.

- Sinh nhật mà chỉ có ba người thì buồn quá!- Hân buột miệng.

Nhi nhìn lên đồng hồ, than vãn:

- Con có rữ mấy nhỏ bạn mà sao giờ này chưa thấy tới. Đúng là bọn chuyên xài giờ “dây thun”...

Con bé vừa dứt lời thì chuông cửa đã vang lên.

Nhi vội chạy ra:

- Mới nhắc mà đã đến rồi.

Tôi cũng tò mò không biết bạn con bé là những ai, có thể là bé Hạnh, cháu bác Thông. Nhưng tôi đã nhầm, bởi tôi biết bé Nhi không thể quen với những người bạn như thế này được.

Người vừa bước vào là một quý ông trung niên trông khá điềm đạm, có vẻ cũng chẳng hơn tuổi tôi là bao. Nhưng toát lên người đàn ông này cái gì đó rất quen mà tôi không thể nhớ ra kịp. Nhìn bộ quần áo chỉnh tề, sang trọng tôi có thể đoán ông ta là một người trong giới thượng lưu và làm việc trong một văn phòng nào đó.

Nhi mang lên cho ông ta một ly nước rồi cùng ngồi xuống bắt đầu buổi trò chuyện với vị khách không mời này.

- Xin lỗi, cậu có phải là Đông, giám đốc điều hành công ty ESHINKAN ở Việt Nam.

Tôi gật đầu:

- Vâng, tôi đây. Anh là...

Người đàn ông rút ra danh thiếp đưa cho tôi.

- Đây là danh thiếp của tôi!

Tôi nhận danh thiếp từ tay người đàn ông. Lê Đình Thuận- luật sư. Tôi làm quái gì phải quen luật sư kia chứ, hay đây là người quen của Thành- luật sư riêng của tôi. Người đàn ông quay sang nhìn Nhi, hỏi:

- Con là Quỳnh Nhi phải không? Hay là Linh Nhi nhỉ?

- Dạ, Quỳnh Nhi. Linh Nhi chỉ là tên hồi nhỏ. Mà sao chú biết tên cháu?

Người đàn ông trả lời một cách bí ẩn, hệt như sự xuất hiện của ông ta.

- Ta còn biết nhiều điều hơn nữa kia. Con càng lúc càng giống mẹ... mẹ Quỳnh Như của cháu.

Cái giọng điệu như là quen biết từ lâu khiến tôi khó chịu, tôi cố kìm chế để không phải đứng dậy mà thét lên bắt ông ta phải nói ra ông ta thật sự là ai. Hân cũng cảm nhận được sự khó chịu của tôi, em bước đến cạnh nhìn vào tờ danh thiếp. Tôi có thể thoáng thấy một chút suy tư trong mắt em.

Hân buột miệng khi thấy tên trong danh thiếp:

- Luật sư Lê Đình Thuận ư?... Lê Đình Thuận...

- Hân đã quên tôi thật rồi sao, riêng tôi thì tôi vẫn nhớ mãi cái món trứng trắng dở tẹt của Hân hôm nào đấy.

Hân nhìn thẳng vào người đàn ông đó, cô lục lại trong trí nhớ xem người ấy là ai. Chợt Hân thốt lên như thể không tin vào mắt mình:

- Là... là anh Thuận sao?

Người đàn ông gật đầu, giọng cương quyết:

- Phải, tôi là Thuận đây!

Hân thét lên:

- Anh đến đây làm gì? Ở đây chẳng có thứ gì là của anh đâu.

Rồi Hân quay sang bé Nhi, hỏi thúc con bé như sắp có thảm họa đến.

- Nhi! Cháu đi lên phòng ngay. Không có việc gì thì không được xuống đây.

Trong khi Nhi vẫn còn đang ngập ngừng thì người đàn ông đã lên tiếng cản lại:

- Không. Con phải ở lại đây. Con cần phải biết sự thật.

Giọng Hân càng lúc càng cay nghiệt khiến tôi hoang mang về thân thể người đàn ông này. Nhưng tôi chắc là tôi sẽ rất ghét ông ta.

- Anh vẫn còn mặt mũi mà đến đây gặp con bé sao? Tôi không ngờ là hạng người như anh vẫn còn sống trên đời này đó. Lẽ ra anh phải biết xấu hổ khi đến đây chứ?

Người đàn ông vẫn tỏ ra điềm đạm một cách đáng sợ. Ông ta vẫn còn thông thả uống được một ngụm nước trước khi nói một câu khiến cả tôi và Nhi không bao giờ tin được là ngày đó lại đến.

- Tôi biết cô hận tôi đến thế nào. Nhưng mục đích chính của tôi hôm nay đến là để gặp Nhi. Tôi đến không phải với tư cách là một luật sư...

Người đàn ông đứng dậy nhìn thẳng vào Nhi.

- TÔI ĐẾN VỚI TƯ CÁCH LÀ CHA RUỘT CỦA CON BÉ!

9. Chương 9

- TÔI ĐẾN VỚI TƯ CÁCH LÀ CHA RUỘT CỦA CON BÉ!

Tôi, và cả bé Nhi, không ai có thể ngờ một ngày nào đó người đàn ông đáng nguyên rửa ấy lại dám vác mặt đến đây, gặp mặt hai bố con tôi, mà lại trong một tư thế chẳng có vẻ gì là định xin chúng tôi tha thứ. Luật sư ư, cái nghề thật danh giá biết bao, mà có thể ông ta còn hưởng thêm được một nguồn lợi kết sù từ cái việc kết hôn “môn đăng hộ đối” ngày ấy. Tôi căm thù con người này, kẻ tàn tạt lương tâm đã *** hại cả một đời chị Như, và gián tiếp lên cả cuộc đời của tôi và Hân. Tôi căm thù hằn từ sau ngày chị mất, nguyên nhân của mọi sự đau khổ trong cuộc đời chúng tôi giờ đã xuất hiện. Điều đó gợi lên những niềm đau và suy nghĩ tột tệ nhất mà tôi đã cố dìm nén từ rất lâu. Tôi biết đâu còn sống thì hằn một ngày nào đó tôi vẫn phải giáp mặt với hằn, với cương vị là một nạn nhân, một quan tòa, tôi đã từng nghĩ hằn sẽ quì xuống van xin chúng tôi tha thứ. Nhưng không, con người đó xuất hiện ở đây, với một cương vị hoàn toàn khác...

Hằn nhả nhận ngồi xuống, hớp một ngụm trà, tất cả đều diễn ra một cách chậm rãi khiến tôi càng thêm căm ghét hằn, nhưng cả tôi và bé Nhi chẳng thể nào nói lên nổi một lời.

Thuận đặt ly trà xuống, hằn nhìn bọn tôi bằng một ánh mắt kì lạ, một ánh mắt luôn khiến tôi cảm thấy bất an.

- Dường như không ai trong nhà này chào đón sự xuất hiện của tôi thì phải. Cũng tốt! Tôi chẳng trông mong gì hơn. Như tôi đã nói, hôm nay tôi đến với tư cách là cha ruột của Quỳnh Nhi. Và dĩ nhiên mục đích duy nhất của tôi là...nhận lại bé Nhi!

Hân phát ra những lời không mấy tôn trọng đối với vị khách không mời kia.

- Nhận lại ai chứ? Anh cũng biết mình có một đứa con kia à? Thế mẹ nó là ai nhỉ, phải vợ anh không? Tôi xin nhắc lại một lần cho anh rõ: ở đây không có ai là con gái anh cả. Đây là con gái của tôi và anh Đông. Mời anh đi cho!

- Cô đổ lỗi cho tôi đã hại chết Quỳnh Như hay sao?

- Anh không xứng đáng nhắc đến tên chị ấy. MỜI ANH ĐI CHO.- Hân lớn tiếng.

Thuận vẫn giữ giọng bình tĩnh nhưng cương quyết.

- Tôi sẽ không đi. Cho đến khi nào tôi nhận lại được đứa con của mình.

- TÔI NÓI: ANH ĐI NGAY!

Thuận dường như phớt lờ Hân đi, giờ trong mắt hằn chỉ có mình bé Nhi. Tôi sợ cái nhìn ấy của hằn. Trong đôi mắt lạnh lẽo đó tôi thấy được sự cô độc nào đó mà mình không thể giải thích được, một nỗi đau thầm kín mà chỉ những kẻ đã trải qua như tôi mới có thể cảm nhận được. Nhưng tôi không thể để ỉnh có một phút yếu lòng. Tôi định lên tiếng mời hằn ra khỏi nhà thì hằn đã nói thẳng vào mặt bé Nhi:

- Con có căm ghét ta hay không đó là tùy con. Nhưng sự thật vẫn là sự thật, con vẫn là con ruột của ta. Ta nghĩ chắc con cũng đã rõ điều đó. Ta cũng muốn nói với con rằng: ta rất tiếc về cái chết của mẹ con, NHƯNG TA KHÔNG CÓ LỖI TRONG CHUYỆN ĐÓ, TA CHƯA TỪNG CÓ Ý NGHĨ BỎ RỜI HAI MẸ CON CỦA CON...

Nếu là trước đây thì tôi đã đâm thẳng vào mặt hằn, khi mà chị Như vừa mất. Cái tên sở khanh ngày ấy lại muốn dùng lời ngon tiếng ngọt để xóa đi những tội lỗi của mình gây nên, biết bao con người đã bị cuốn vào trò chơi độc ác của hằn. Nay hằn trở về chỉ để nói rằng mình vô tội thôi ư? Tôi nắm chặt bàn tay lại, mặt đỏ bừng lên cơn lửa giận. Tôi hận mình không đâm được vào mặt hằn.

Tôi do dự nhưng Hân thì khác. Cô ta sa sầm cả nét mặt lại, gương mặt trở nên đáng sợ hơn bao giờ hết. Phải rồi, Hân thương chị Như nhất trên đời này mà, chị là người đã chăm sóc lo lắng cho Hân từ sau khi bà Thái mất. Hân vung tay lên định tát vào mặt tên trơ tráo ấy thì giật mình lùi lại. Hân không cần phải tát hằn nữa, bởi chính Nhi vừa tạt ly nước của mình vào người hằn.

Tội nghiệp đứa con gái bé bỏng của tôi. Đôi mắt con bé đã ướt nhoe khiến tôi thêm đau lòng. Tôi muốn được ôm con bé vào lòng để xoa dịu bớt nỗi đau ấy nhưng tôi không thể. Tôi thật không xứng đáng làm cha của con bé, một chút cũng không.

Nhi cố gắng hét to vào mặt hấn hết mức có thể:

- ÔNG IM ĐI! TÔI SẼ KHÔNG BAO GIỜ THA THỨ CHO ÔNG, KHÔNG BAO GIỜ! MÃI MÃI TÔI CŨNG KHÔNG MUỐN NHÌN MẶT ÔNG, KỂ ĐÃ HẠI CHẾT MẸ TÔI. VÀ XIN NÓI CHO ÔNG BIẾT: TÔI KHÔNG BAO GIỜ LÀ CON GÁI CỦA ÔNG! KHÔNG BAO GIỜ!!!!

Rồi con bé vụt chạy ra ngoài cổng trong sự ngỡ ngàng của đám người lớn chúng tôi. Tôi hiểu tâm trạng của Nhi lúc này, đó là hình ảnh của tôi mười chín năm về trước, cái ngày mà chính miệng ông Thái nhận tôi là con ruột ông ta. Nhưng tôi là đàn ông, đã biết sống tự lập thì nỗi đau ấy cũng không đến mức nào, nhưng Nhi chỉ là một thiếu nữ mới lớn, con bé đã quen sống trong sự che chở của tôi. Tôi sợ rằng Nhi sẽ không chịu nổi cú sốc này.

Nhi vừa đưa tay quạt nước mắt vừa chạy nhanh ra ngoài cổng. Tôi chạy ra ngoài sảnh thì chỉ còn thấy hai đứa bạn của Nhi đứng ngơ ngác ngoài ấy. Tôi hỏi hả lên tiếng khiến hai đứa nó giật mình:

- Các cháu chạy theo trông chừng Nhi giúp chú! Nhanh lên!

Hai đứa nó giật bắn cả người, vội gật gật cái đầu rồi chạy nhanh theo con bé. Với cú sốc tinh thần đó tôi không nghĩ Nhi có thể dễ dàng vượt qua, tôi sợ ở cái độ tuổi này con bé có thể làm điều gì đó nông nổi. Giờ tôi mới nhận ra là mình chưa bao giờ hiểu được con bé, trong lòng nó phẳng như một mặt nước, bất kì ai nhìn vào cũng chỉ thấy được ảnh phản chiếu chứ không hề thấy rõ được bên trong. Tôi lo cho bé Nhi nhưng không thể chạy theo nó, bởi lẽ trong nhà vẫn còn một việc tôi cần phải giải quyết...

- Vào vấn đề chính. Tôi muốn biết lý do nào mà các người không muốn tôi nhận lại con bé!

Thuận nhả nhận dùng khăn tay lau lại chỗ bị ướt trên người, bình thản như đó chỉ là một cơn rào. Điều đó chỉ khiến cho Hân thêm điên tiết. Em muốn trút hết mọi bức tức trong lòng ra nhưng không được, đành ngồi yên đó mà hậm hực. Có lẽ bao nhiêu năm làm luật sư đã rèn luyện cho hấn một tác phong lãnh đạm đến đáng sợ như thế này. Tôi bình tĩnh, cố nói chuyện với hấn.

- Năm xưa không phải chính anh đã bỏ rơi chị Như hay sao? Tôi nghĩ từ lúc đó chúng ta đã chẳng còn mối quan hệ gì cả, hay đúng hơn là chưa từng có.

- Được! Đó là lý do thứ nhất! Lý do tiếp theo?

Hân đập mạnh tay xuống bàn.

- Tại sao anh lại nhẫn tâm ruồng bỏ chị Như, khi biết chị đang mang dòng máu của mình trong người kia chứ? Quả thật lúc ấy tôi đã nhìn lầm con người của anh, tôi cứ nghĩ anh là một con người đàng hoàng, cũng yêu chị Như nhiều như tôi. Anh có biết là tôi thất vọng về anh lắm không?

Thuận hơi trầm ngâm một chút. Một sự im lặng đáng sợ, mọi thứ toát ra từ con người này luôn khiến cho tôi bất an. Trong cuộc đời này tôi đã biết quá nhiều sự thật, mà sự thật nào cũng khiến cho tôi đau đớn. Tôi không chắc là mình còn đủ tự tin để biết thêm một sự thật nào nữa hay không. Thuận ngẩng mặt lên, bắt đầu câu chuyện bằng cái giọng trầm buồn của mình.

- Có phải Như nói với mọi người là tôi ruồng bỏ cô ấy, để cưới một người khác phải không? Nói ra thật không phải nhưng đó chỉ là lời nói dối của cô ấy, vì Như giận tôi. Tôi chưa hề nghĩ sẽ cưới ai khác ngoài Quỳnh Như, sự thật là đến bây giờ tôi vẫn còn đang độc thân.

Hân thét lên:

- Nói dối! Thế tại sao lúc ấy anh lại bỏ rơi chị Như, sau khi đã làm điều tồi tệ ấy?

- Tôi nhận là mình có lỗi trong việc ấy.

Rồi hấn nhìn sang tôi, ánh mắt lộ lên một chút gì ganh tị:

- Cái đêm hôm ấy Như uống thật nhiều. Chưa bao giờ tôi thấy Như buồn như vậy, mà khi ấy tôi cũng chỉ nghe Như nhắc đến tên cậu chỉ vài lần. Quả thật khi ấy tôi chẳng hề có ấn tượng gì về cậu, Đông à! Trong cơn say ấy Như đã ôm chầm lấy tôi, cô ấy bảo là yêu tôi rất nhiều, rồi cô ấy khóc. Cậu cũng là đàn ông, hẳn cậu biết khi ở riêng với người con gái mình yêu, được cô mời gọi như thế thì cậu có cảm lòng được không? Tôi xin lỗi, đó là do tôi ngộ nhận: Trong cơn mê, Như chỉ gọi tên một mình cậu, là cậu đó Đông à!

Tôi cô chú tâm vào từng lời nói của Thuận. Chính hắn cũng thừa nhận là chị Như yêu tôi, người mà chị Như muốn trao thân gửi phận nhưng không thể. Tôi chẳng cảm thấy hãnh diện gì với câu xác nhận muộn màng của hắn, nhưng tôi vẫn muốn nghe. Linh tính mách bảo với tôi rằng người đàn ông này không xấu xa như tôi vẫn nghĩ.

Thuận lại tiếp tục:

- Rồi sau đó hai tuần gia đình muốn tôi sang Pháp để làm luận án và làm việc. Một tương lai rộng mở ra trước mắt nhưng tôi luôn nghĩ đến Như trước tiên. Tôi sẽ không đi nếu cô ấy không muốn. Nhưng khi ấy tôi biết thêm một sự thật nữa là gia đình tôi không hề ưa ông Thái. Vì lý do gì tôi không biết, nhưng có lẽ là do một hiềm khích nào đó từ lâu, khi ấy tôi không hề nghĩ là Như đã có thai. Tôi không dám cãi lại gia đình, mà lúc ấy tôi vẫn chưa có tốt nghiệp, chưa thể nuôi nổi bản thân mình thì làm sao dám nói là bảo đảm hạnh phúc cho Như. Thế là tôi quyết định sang Pháp, trước khi đi tôi hẹn Như hai năm sau sẽ quay về đón cô ấy. Như đã không nói gì, mà chỉ khóc. Khi ấy tôi cứ nghĩ cô ấy khóc vì không muốn xa tôi, tôi tin là lúc ấy Như đã gạt đầu đồng ý đợi tôi, tôi tin là như vậy...

Hân dường như cũng bị anh ta thuyết phục. Câu chuyện của anh ta không đáng tin lắm, nhưng chúng tôi không hề thấy có gì giả dối trong lời nói. Nếu mọi việc đúng như lời anh ta nói thì liệu lòng thù hận của chúng tôi có còn lớn được bao nhiêu. Tôi không biết, chỉ thấy trong lòng mình giờ là một khoảng không vắng lặng.

Hân tiếp tục:

- Vậy tại sao đến giờ này anh mới tìm đến con bé?

- Hai năm sau, khi tôi về thì Như đã nằm yên dưới mộ. Chắc Hân không biết, tôi có đến gặp ông Thái một lần. Ông ta chẳng những không nói cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra mà còn cô đuổi tôi ra khỏi nhà. Tôi có thể đoán trước được cách cư xử của ông ta bởi nếu Như đến nhà tôi thì cũng phải chịu cảnh ngộ đó thôi. Nhưng tôi nghe được từ những người bà con là Như chết do sanh khó. Tôi cũng nghe nói là cậu Đông đang nuôi con bé, nhưng chẳng bao giờ tôi biết được cậu sống ở đâu, dù đã đi tìm khắp nơi.

Đúng là khi Nhi được một tuổi, vừa nhận được bằng tốt nghiệp là tôi vội chuyển đến nơi khác sống. Khi ấy chính Hân còn không biết được tung tích của chúng tôi thì làm sao người khác biết.

- Nhưng tôi biết còn có Hân. Tôi âm thầm quan sát cô ấy suốt gần ấy năm, cuối cùng cũng biết được tung tích của con bé. Hôm nay tôi đến đây với mục đích không gì khác hơn là nhận lại đứa con gái ruột của mình, mong các người đừng làm khó tôi.

Tôi cố gắng không thét lên trước mặt hắn:

- Cứ cho là những gì anh nói là thật đi chẳng nữa thì quyền quyết định vẫn là ở con bé. Tôi nghĩ cứ tạt nước ban này chính là câu trả lời của con bé. Tôi hi vọng là từ nay anh để cho bố con chúng tôi được yên.

Thuận cười khẩy.

- Bố con? Nghe thân mật nhỉ. Thậm chí cậu còn chưa từng nhận con bé làm con nuôi. Tôi chưa đến gặp cậu ngay là vì tờ giấy này.

Thuận đặt một tờ giấy lên bàn, tờ giấy mà bao năm qua tôi luôn đinh ninh là chỉ mình tôi biết được bí mật trong đó- tờ giấy hộ khẩu gia đình. Dường như hắn đã nắm được thóp của tôi, hắn quyết tâm sẽ cướp bé Nhi ra khỏi đời tôi.

- Cậu giải thích thế nào về điều này. Cậu dám tự nhận Như là vợ của mình, và Nhi là con ruột của cậu ư? Tôi thật sự khâm phục cậu đấy, Đông à.

Tôi gầm lên:

- Thật sự là anh muốn gì?

- Tôi đã nói rồi. Tôi muốn bù đắp lại cho con bé. Bây giờ con bé đã mười tám tuổi, nó đã đủ tuổi công dân nên quyền nhận nuôi đã chẳng còn hiệu lực với tôi. Tôi biết thế nào con bé cũng sẽ chọn cậu. Nhưng cậu nghĩ sao nếu tôi kiện cậu về tội khai man trên tờ giấy này, khi ấy chắc chắn tôi có thể tách con bé ra khỏi đời cậu.

- Đừng nói nhiều. Thật sự là anh muốn gì?

- Thôi được! Dù sao cậu cũng đã chăm sóc con bé suốt mười tám năm qua. Đối với một người làm cha tôi luôn muốn con bé được hạnh phúc. Tôi hỏi cậu: vì sao đến giờ cậu vẫn chưa lập gia đình?

Câu hỏi ấy đã chạm vào nỗi đau từ sâu thẳm trong lòng tôi. “Tại sao tôi vẫn chưa lập gia đình”?

- Tôi biết! Cậu vẫn còn yêu Quỳnh Như. Còn bé Nhi nữa, càng lớn con bé càng giống mẹ phải không? Tôi hiểu trong lòng cậu đang nghĩ gì, tôi cũng là đàn ông mà.

Lại ánh mắt ấy, ánh mắt luôn làm tôi cảm thấy ngột thở khi nhìn vào. Giờ tôi mới nhận ra ý nghĩa của nó, đó là ánh mắt của người cha khi thăm dò bạn trai của con gái mình. Không lý nào Thuận lại biết được suy nghĩ đó của tôi. Như tên ăn trộm bị bắt quả tang, tôi cuống cuống nhìn sang Hân, hi vọng rằng em không hiểu ẩn ý của câu nói. Hân không còn quá khích như ban đầu, em lắng nghe cuộc trò chuyện một cách chăm chú nhưng tôi tin rằng em em không hề nhận ra ẩn ý trong câu nói đó. Tôi lên tiếng:

- Vậy anh muốn tôi làm sao?

Thuận chấp hai tay đặt trên bàn rồi đưa ra điều kiện của mình:

- Tôi sẽ để Nhi sống với cậu! Với điều kiện : **CẬU PHẢI KẾT HÔN NGAY VỚI HÂN!**

- Tôi đã cầu hôn với cô ấy. Anh không phải lo.

Thuận đưa ánh mắt đầy đe dọa nhìn tôi:

- Sao không lo kia chứ. Cậu không hiểu sao? **TÔI MUỐN CẬU PHẢI KẾT HÔN NGAY TRONG TUẦN NÀY.**

10. Chương 10: Bài Toán Cuộc Đời

Tôi vớ lấy cái áo khoác chạy ra công viên. Cái công viên ấy cách nhà đến những ba cây số nhưng tôi lại muốn đi bộ đến đó, thậm chí tôi chỉ mình chẳng có lấy thời gian để lấy xe. Tôi nhìn lại đồng hồ. Chỉ mới 8h30 tối. Thuận vừa mới rời khỏi là tôi giao nhà cho Hân để chạy vội ra đây. Tôi cần phải đưa bé Nhi trở về.

Chỉ mất chưa đến 10 phút để đến đó, chân bước đi mà có cảm giác như đang chạy. Tôi không nghĩ là Nhi sẽ làm gì ngu ngốc. Chẳng qua đây cũng chỉ là một cú sốc tạm thời, tôi chỉ không thể hiểu tại sao con bé lại phản ứng như thế. Nhi đã biết trước sự thật từ lâu thì hẳn việc xuất hiện của ông Thái cũng chẳng phải là điều bất ngờ cho lắm. Đó không giống như tính cách của bé Nhi mà tôi từng biết, và điều ấy khiến tôi lo lắng...

Bé Hạnh chờ tôi ở trước cổng công viên. Nhìn bé Hạnh chẳng tỏ vẻ gì là sốt sáng nên tôi phần nào an tâm hơn, ít ra là Nhi cũng chẳng làm điều gì nông nổi. Hạnh dắt tôi đi vòng vèo trong công viên, vượt qua các đôi tình nhân đang “hâm nóng” tình cảm. Tôi bỏ mặc không hề quan tâm, bởi trước mắt tôi giờ chỉ có mình bé Nhi, tôi sẽ làm bất cứ điều gì vì con bé, dù có muốn hay không.

Nhi ngồi đó, trên lớp cỏ ẩm ẩm lớp sương đêm. Con bé nhìn gì đó lên trời thật chăm chú. Tôi chẳng biết là Nhi đang nhìn gì bởi hướng đó chỉ là một màn đêm bị ánh đèn công viên làm cho phai nhòa. Thậm chí tôi cũng chẳng biết là ngày hôm nay có trăng hay không. Thấy tôi đến, con bé kia liền đứng dậy chào một cách lễ phép. Nhi nhìn bầu trời đêm mà cứ như người mất hồn. Tôi không muốn đánh động đến Nhi nên bảo hai đứa kia về trước, dúm vào tay nhỏ Hạnh một ít bạc để đi taxi rồi “đuổi cổ” bọn nó trước khi chúng

kip có ý kiến. Tôi chỉ muốn có không gian riêng với Nhi, tôi muốn tâm sự với con bé, như hai bố con với nhau...

Tôi ngồi xuống bên cạnh Nhi mà con bé chẳng hề hay biết hay phản ứng, ánh mắt nó cứ mãi nhìn vào hướng xa xăm ấy. Tôi cũng nhìn chăm chú, nhưng không phải nhìn theo con bé. Tôi nhìn bé Nhi bằng một thứ cảm giác lạ lẫm xen lẫn hụt hẫng. Hôm nay Thuận đã đến và giáng cho tôi một đòn tâm lý thật nặng. Nhưng Thuận nói đúng: Nếu tôi không có ý gì khác thì tại sao lại do dự khi quyết định cưới Hân. Thuận cho tôi thời hạn một tuần, bởi anh ta cũng chỉ còn ở Việt Nam trong khoảng thời gian đó. Nếu tôi không đăng kí kết hôn ngay trong tuần thì anh ta dọa sẽ làm mọi cách để tôi phải hối hận. Tôi không sợ ra tòa, mà tôi nghĩ tội làm giả giấy tờ ấy cũng phải là nặng. Tôi chỉ nghĩ đến hạnh phúc của Nhi, sẽ ra sao nếu con bé yêu tôi, phí hoài cả một tuổi thanh xuân chỉ vì tôi, như Hân...

9h hơn. Nhi vẫn chẳng mấy may nhúc nhích trong suốt khoảng thời gian ấy. Có khi nào con bé gặp chuyện. Tôi định đưa tay lay tỉnh thì con bé đã lên tiếng khiến tôi giật mình.

- Ông ấy về rồi ă?

- Ai kia?

Nhi quay sang nhìn tôi chằm chằm, đôi mắt long lanh ấy giờ chẳng còn mang chút cảm xúc nào rõ rệt. Con bé nói bằng giọng hồ hững, như chẳng có gì xảy ra.

- Thuận - cha ruột của con!

Tôi ấp úng:

- À...ừ...ông ta vừa về là ba đến đây ngay. Con hận ông ấy lắm phải không, Nhi? Ba hiểu tâm trạng hiện giờ của con. Trước đây ba cũng như vậy, với ông ngoại của con.

- Vậy ba có hận ông ngoại con không?

Tôi thở dài:

- Bây giờ thì không. Dù sao ông ấy cũng đáng thương hơn là đáng hận. Cha của con cũng vậy, ông ta cũng có nỗi khổ riêng. Dù gì Thuận cũng là cha ruột của con, con nên tha thứ cho ông ấy.

Một thoáng im lặng. Nhi thuận tay ném một thứ gì đó xuống hồ nước.

- Con không hề ghét ông ấy! Khi này chẳng hiểu sao con lại xử sự như vậy. Khi ông ta nói ông không có lỗi, rồi muốn nhận lại con, đột nhiên lại cảm thấy sợ hãi, sợ rằng mình sắp phải rời xa một điều gì đó. Cái cảm giác ấy cứ luôn ám ảnh khiến con nổi giận, con sợ mình sẽ đánh mất “nó” khi nhận lại ông ấy là cha.

Rồi Nhi quay sang nhìn tôi bằng một ánh mắt xa xăm:

- Con sợ mình sẽ phải rời xa ba mãi mãi...

Nhi hạ thấp ánh mắt của mình xuống, có điều gì khiến con bé không dám nhìn thẳng vào mắt tôi. Nó ngồi bó gối, tiếp tục quan sát bầu trời đêm sâu thẳm. Nhìn Nhi trong tình cảnh này càng khiến cho tôi thêm đau lòng. Dù rất yêu con bé nhưng tôi không thể không nói với nó sự thật, về những điều Thuận vừa nói với tôi. Thà cứ để con bé hiểu lầm cha ruột của nó như trước có lẽ chúng tôi sẽ được những ngày hạnh phúc bên nhau lâu hơn một chút. Nhưng tôi không thể, tôi không bao giờ muốn thấy con bé chịu đựng những lỗi lầm của người lớn.

Tôi phải kể lại sự thật với con bé:

- Thật ra trong chuyện này không ai là có lỗi cả. Cha của con, luật sư Thuận, ông ta cũng có nỗi khổ của mình. Thật ra hồi ấy...

Nhi ngắt lời tôi.

- Con biết tất cả mọi chuyện. Con biết cả những điều mà chính ba, dì Út, hay bất kì ai có liên quan không bao giờ ngờ tới.

Tôi ngạc nhiên:

- Con...biết được chuyện gì chứ?

- Ba quên rằng con từng khăng định: Mẹ chưa bao giờ yêu ba như ba nghĩ hay sao? Thật ra người mẹ yêu thật sự chính là cha ruột của con, luật sư Lê Đình Thuận.

Câu nói của Nhi khiến tôi choáng váng. Nếu tôi nhớ không lầm thì đã có lần chị Như nói chị yêu tôi, không lẽ tất cả đều là giả dối. Chẳng phải chị đã từng quyết liệt buộc tội Thuận đã lợi dụng chị hay sao? Cuối cùng thì ai mới là người phải chịu trách nhiệm cho tất cả chuyện này?

Nhi lại tiếp tục tấn công vào cái đầu đang rối tung lên của tôi:

- Có thể ba không tin lời con nói. Đúng là mẹ từng nói yêu ba, nhưng chỉ duy nhất một lần trong đời thôi phải không? Hôm mà ông ngoại con nói ba là con ruột của ông ấy. Mẹ nói dối đấy, mẹ sợ ba sẽ bỏ rơi mẹ, hoặc tệ hơn là mang trả mẹ về nhà. Đối với mẹ, ba chỉ là một đứa em trai không hơn không kém. Mẹ rất tiếc vì đã lợi dụng lòng tin của ba, mẹ rất ân hận vì điều đó...

Tôi nổi giận. Dù có là Nhi thì cũng không được phép nói về Như như vậy.

- Sao con lại dám bịa đặt những điều đó? Tại sao con lại dám nói về mẹ mình như vậy? Lúc ấy thậm chí con còn chưa ra đời nữa kìa. Con biết gì mà nói chứ!

Tôi đứng lên định bỏ đi thì Nhi đã giữ tay tôi lại, dúi vào đây một quyển sổ nhật kí đã phai màu theo năm tháng. Tôi chưa hiểu chuyện gì thì Nhi đã đứng lên, khuôn mặt con bé bỗng trở nên vô cảm đến lạ lùng.

- Lời của con tuy không đáng tin, nhưng đó là sự thật. Con chỉ nói lại những gì mẹ đã kể cho con biết mà thôi. Đây là món quà mà ông Thông- ông ngoại nhỏ Hạnh, nhờ nó mang đến cho ba. Xin lỗi ba vì con đã đọc tất cả những điều trong ấy. Con không giữ nó vì con nghĩ ba sẽ cần nó hơn con.

Tôi đã đoán ra đó là vật gì nhưng lại không đủ can đảm để tin nó là thật. Tôi run run lật trang đầu của quyển sổ. Một cái tên hiện ra ngay trên đầu quyển nhật kí: NGÔ HUỖNH QUỲNH NHƯ.

- Phải! Đó là nhật kí của mẹ. Ba phải đọc nó, để biết được những suy nghĩ của mẹ. Có thể mẹ sẽ không như những hình ảnh mà ba đang níu giữ trong đầu nên ba hãy chuẩn bị tâm lý trước. **ĐÃ ĐẾN LÚC BA PHẢI QUÊN MẸ VÀ QUYẾT ĐỊNH CHỌN AI GIỮA HAI NGƯỜI: DÌ...HAY LÀ CON!**

Hân đứng đợi chúng tôi trước cổng, dường như em có ý định sẽ qua đêm ở đây. Trời không lạnh lắm nhưng dường như em đang mệt trong người, ngay từ đằng xa tôi đã nghe được tiếng hắt hơi của em. Tôi bước chậm phía sau bé Nhi, tay nắm chặt quyển nhật kí. Tôi chưa đọc nó, tôi chưa chuẩn bị đủ tâm lý để sẵn sàng chấp nhận những sự thật trong quyển nhật kí ấy. Chị Như đã rời xa thế giới này từ lâu lắm rồi, tôi còn cố gắng níu kéo điều gì kia chứ, sao tôi cứ mãi đau khổ về chị. Sao trong mắt tôi lúc nào chị Như cũng hiện diện đâu đó trong Hân, trong bé Nhi. Tôi muốn chấm dứt sự đau khổ ấy, và quyển nhật kí này có thể là liều thuốc hữu hiệu nhất...

Nhi bước qua cổng một cách bình thản, trông con bé cứ như người mộng du. Nó khẽ nhìn Hân rồi bước vào nhà, chẳng nói một lời nào. Hân không hỏi thăm bé Nhi, người em quan tâm nhất hiện giờ là tôi, đang hững hờ bước chân qua cổng. Tôi định bước vào trong thì em giữ tay tôi lại. Cứ như người mất hồn, tôi quay người lại theo quán tính thì em đã ôm chầm lấy mình, cảm giác bị siết chặt trong tay em. Mùi tóc thơm óng mượt, làn hơi ấm tỏa từ người em truyền sang đã kéo tôi trở về thực tại. Tay em khẽ đùa nhẹ trên tóc tôi, em đang cố gắng giúp tôi thư giãn, giúp tôi lấy lại tinh thần đã mất. Tôi phải trở lại là thằng Đông như ngày nào.

Tôi hít một hơi thật sâu, bao nhiêu suy tính trong đầu dần tan biến hết. Tôi mỉm cười khi được Hân hôn nhẹ lên má, em buông tôi ra, nhìn vào mắt tôi, nói như một người yêu bé nhỏ:

- Dù thế nào thì em vẫn tôn trọng quyết định của anh! Hãy làm điều gì anh cho là đúng.

Ôi Hân đáng thương của tôi. Mãi đến bây giờ mà em vẫn còn tâm lý chấp nhận hi sinh vì tôi nữa hay sao. Đông ơi! Mày có phải là một thằng đàn ông hay không? Tại sao mày lại luôn khiến cô ấy phải đau khổ vì chờ đợi mày, tại sao mày không dứt khoát một lần trong đời đi chứ. Đông! Mày phải đọc quyển nhật kí ấy, mày phải xóa tan hình ảnh người con gái kia trong đầu mình.

Tôi phải quyết tâm hơn. Tôi nắm chặt quyển nhật kí trong tay, bước thẳng vào nhà.

Nhi chưa vội về phòng. Con bé thả mình rơi tự do thẳng xuống bộ ghế salon trong phòng khách. Tuy vậy tôi lại chẳng hề trông thấy chút gì là bàng hoàng trong con bé lúc này cả. Đường như sự xuất hiện của Thuận không làm con bé sốc như tôi vẫn nghĩ, cái mà con bé sợ hãi lúc này chính là việc phải xa rời tôi. Mà khi này Nhi nói gì nhỉ? Con muốn ba chọn lựa giữa con hay dì Hân của con hay sao? Con muốn phải chọn lựa thế nào đây để hạnh phúc cho tất cả, cho Hân, cho con, và cho cả hạnh phúc mà cả đời ba cố gắng theo đuổi. Đó là một điều không thể nào xảy ra, và ba biết chắc chắn sẽ ít nhất là một người bị tổn thương. Và hơn ai hết ba không muốn người đó là con, con có hiểu không?

Tôi đem theo một chai rượu mạnh vào phòng. Những lúc nào cần bình tĩnh tôi luôn dùng đến nó. Trước khi đóng cửa phòng lại tôi còn thấy Nhi với Hân ngồi dưới phòng khách. Có lẽ Hân đang thuật lại cuộc trò chuyện của Thuận lúc này, tôi không rõ, mà đó cũng chẳng phải là điều tôi cần quan tâm lúc này.

Rót sẵn một ly đặt lên bàn, tôi lật những trang đầu tiên. Từng trang kí ức hiện về trong tôi rõ ràng nhất...

" ngày...tháng...năm...,

Mấy ngày qua trong nhà lại có thêm một thành viên mới. Một chàng trai khá dễ thương tên là Đông. Chỉ tiếc cậu ấy lại là em trai của tôi nhưng không hề hay biết, không ai trong nhà này, trừ tôi và ba... "

Lần đầu tiên bước vào nhà ông Thái, người đầu tiên tôi tiếp xúc là chị. Kể từ lần ấy tôi đã đưa hình bóng chị vào trong tim mình từ lúc nào không hay biết, để mãi đến giờ vẫn chưa lấy ra được. Tôi thích thái độ ân cần, lịch thiệp của chị, tôi hoàn toàn bị chinh phục khi thấy người thuộc tầng lớp như chị không hề khinh rẻ kẻ nghèo hèn quê mùa như tôi. Nhưng không ngờ...chỉ vì chị nghĩ tôi là em ruột của mình.

" ngày...tháng...năm...,

... mối quan hệ của tôi với Đông càng phát triển thì tôi lại càng thấy khó xử. Tôi chỉ mong đó là tình cảm chị em với nhau nhưng dường như Đông đang cô đẩy nó đi đến một mức xa hơn. Tôi có cảm tình với cậu ấy, nhưng không phải như thế này..... Những bức thư trước cửa, những món quà không để tên người gửi, những bó hoa tươi thắm nhất luôn xuất hiện trong hòm thư, tôi nghĩ chúng là của Đông nhưng lại không nở vứt bỏ hết. Những thứ ấy cứ liên tục xuất hiện từ khi Đông bắt đầu đi làm. Tôi nghĩ cậu ấy không nên lãng phí bao công sức ra chỉ để tặng cho tôi những thứ này..."

Chị là mối tình đầu của tôi. Điều đó đúng, tôi không hề phủ nhận. Đúng như tôi nghĩ ngay từ đầu mối tình của tôi chỉ là đơn phương, chị chưa bao giờ có cảm giác yêu tôi...dù chỉ một lần. Sao lúc ấy tôi không nghĩ mình đang dần trở thành một gánh nặng cho chị. Tôi sức nhớ là khi ấy tôi không hề tặng chị bất kì một món quà nào. Mà có bao giờ tôi dậy sớm hơn chị để mà chuẩn bị những thứ đó kia chứ. Chị nhầm tôi với ai chẳng...

Tôi lật sang những trang tiếp theo.

" ngày...tháng...năm...,

Một buổi sớm tinh mơ khi trời vẫn còn tờ mờ, tôi bước xuống đường đi dạo trong cái se lạnh buổi sớm, cũng gần Noel rồi..... Đường phố lúc này cũng đã rộn ràng người qua lại nhưng không ồn ào. Đêm qua thật khó ngủ với tôi, chỉ mới 5h sáng thôi sao. Nhưng có thể đây cũng là một điều may mắn, bởi khi trở về tôi đã bắt gặp chàng trai luôn đặt những đóa hoa tươi thắm vào hòm thư. Anh ta thật chín chu trong áo sơ mi trắng phẳng phiu, đầu tóc gọn gàng lẫn đôi kính cận trí thức của mình. Anh chẳng hề tỏ ra ngạc nhiên hay lúng túng khi trông thấy tôi. Anh chìa bàn tay mình ra, mỉm cười nói với tôi chỉ một câu: " Em đi dạo cùng anh chứ? Không hiểu sao vì sao tôi lại nắm tay anh ấy....."

Tôi đập mạnh tay xuống bàn khiến nó rung lên. Những thứ chai lọ phía trên theo đó cùng kêu leng keng, một số thư rơi xuống vỡ tan tành trên sàn. Tôi chẳng biết tại sao mình lại cư xử như vậy. Thật sự thì chị đang yêu ai kia chứ, chị Như ơ? Hóa ra chị chỉ yêu những món quà lãng mạn, đắt tiền đó thôi sao. Nếu khi ấy tôi cũng giàu có, nếu người tặng cho chị những thứ ấy là chị sẽ yêu tôi hay sao.

Tôi đưa chai rượu lên miệng hớp một ngụm lớn, mặc cho cái cổ họng như đang cháy ra từng mảnh. Và tôi khóc, sao tôi lại yếu đuối đến như vậy. Một thằng đàn ông thì không được phép khóc nhưng trong cuộc đời này tôi đã phải rơi nước mắt quá nhiều. Chị Như ơ, nếu chị nói rõ ra là chị từng yêu em như yêu một đứa em trai, hay là chị đừng bao giờ nói trước mặt em là chị thích em, rằng chị từng xuyên xao lòng vì gặp em.

Chị bảo rằng chị với Thuận chỉ là một mối tình hờ ư, thế thì những gì chị viết trong đây là sao hả? Hả? HẢ???

Tôi lại uống, rồi lại khóc, lại uống...rồi lại khóc....

”...ngày...tháng...năm...,

Thuận muốn rời xa tôi. Anh bảo đó là lo cho hạnh phúc cho chúng tôi sau này. Tôi không quan tâm, tôi không cần những thứ ấy. Tại sao lúc ấy tôi lại không thể nói với anh những điều đó, để khi anh thật sự đi xa rồi tôi mới thấy con tim mình thổn thức đến thế này....

...ngày...tháng...năm...,

Không được! Tôi đã đã có thai, giọt máu của anh Thuận. Tôi yêu anh nên sẽ không hề hối hận. Nhưng...nhưng còn ba! Ba sẽ giết tôi mất, ba sẽ giết đứa con của tôi với anh mất. Không, tôi không thể để chuyện đó xảy ra. Nhưng tôi biết làm sao đây?.....Đông! Tôi phải gặp Đông. Chỉ có Đông mới có thể giúp tôi thôi. Ba sẽ không dám làm điều gì tổn hại đến cậu ấy, chỉ có cậu ấy mới có thể giúp tôi giữ lại được giọt máu này....”

A! Rõ rồi nhé!-Tôi cười nắc nẻ trong cơn say. Vậy là chị đã rõ cái bộ mặt thật của mình ra rồi nhé. Chỉ đến khi cùng đường rồi chị mới nhớ tới thằng em này thôi sao? Phải rồi, chị biết rõ mà. Chị biết tôi có thể vì chị mà làm bất cứ việc gì, kể cả hi sinh một tương lai sáng lạng phía trước. Hóa ra những chuyện tồi tệ trong cả cuộc đời tôi, cái giá mà tôi đã phải trả,...tất cả...tất cả là hình phạt cho việc tôi đã yêu chị hay sao.

- Chị trả lời đi chứ?

Tôi hét lớn, tay chỉ thẳng vào bức ảnh chị Như trên tường.

- Chị nói đi! Tôi có lỗi gì chứ, tại sao chị lại đối xử với tôi như vậy?

Tôi ném thật mạnh chai rượu xuống sàn. Tôi đi lòng vòng trong phòng, buông ra những tiếng **** thề cay nghiệt lần đầu tiên trong đời, mà cũng chẳng biết là tôi đang **** ai. Ngoài kia, cánh cửa phòng tôi đang hé mở. Qua cái khe cửa ấy tôi có thể lờ mờ trong thấy hai dì cháu của Hân đang ôm nhau khóc dưới lầu. Họ sợ hãi tôi, họ kinh hãi khi thấy tôi trở nên như thế. Có sao đâu chứ, tôi có phải là họ hàng của mấy người đâu, tại sao các người lại khóc vì tôi...tại sao...

Tôi tức giận đóng chốt cửa phòng lại thật mạnh, cài chốt cả bên trong. Tôi đưa mắt nhìn vào quyển nhật ký, trang cuối cùng...

”...ngày...tháng...năm...,

Mấy hôm nay ngày nào tôi cũng mơ thấy mẹ. Mẹ không phải đến chỉ để thăm tôi. Mỗi lần bà xuất hiện đều đưa cánh tay của mình lên. Tôi biết, nếu tôi nắm vào bàn tay ấy tôi sẽ ra đi mãi mãi..... Tôi biết mình sẽ chẳng còn sống được bao lâu, bởi hình bóng của mẹ càng lúc càng rõ ràng. Ngày đó rồi sẽ đến nhanh thôi, và tôi cũng chẳng còn hối tiếc gì lắm cho cuộc đời này, tôi đã hoàn toàn thanh thản để từ bỏ nó. Nhưng trước khi ra đi tôi muốn được nhắn nhủ vài dòng lại cho những người thân yêu nhất trong cuộc đời mình.

Ba ơi, con thật lòng xin lỗi ba, đứa con bất hiếu này không thể quay về để gọi một tiếng ” Ba ơi” lần cuối. Nhưng con không hề hối hận về những gì mình đã làm. Hạnh phúc của con, con muốn tự mình quyết định. Dấu gián tiếp chính tay ba đã phá tan nó đi. Nhưng ba vẫn là ba của con, con mãi mãi vẫn luôn kính trọng ba. Xin ba hãy tha lỗi cho đứa con gái bất hiếu này.

Hân ơi, chị xin lỗi về tất cả những hiểu lầm đã gây ra cho em và Đông. Phải chị mà chị có thể nói với em: Đông là em trai chúng ta. Nếu chị sớm nhận ra để ngăn cản tình cảm của em dành cho cậu ấy thì em đã chẳng phải đau khổ như vậy. Với tính tình của em, chị hiểu rằng em sẽ mãi chỉ yêu mình Đông trong cuộc đời này, chỉ đến khi nào em biết được rằng hai người không thể đến với nhau mà thôi. Giờ đây chị vẫn chưa thể nói cho em biết sự thật được, hãy xem quyển nhật ký này như là tờ di chúc cuối cùng, khi em đọc được những dòng này chị mong em có thể vững lòng đi tìm hạnh phúc khác cho riêng mình.

Anh Tuấn! Khi anh ra đi em đã rất hận anh, em nói với mọi người anh là một kẻ tàn tạ lương tâm, nhưng khi em nhận ra rằng không có anh bên cạnh mới đau đớn đến nhường nào. Em yêu anh, mãi mãi vẫn yêu anh. Người ta thường nói tình yêu là mù quáng, dù em biết mình cũng đã mù quáng để yêu anh, trao anh

tất cả nhưng em không hề hối hận. Em đã sắp phải đi xa, em không thể chờ đợi được nữa. Đứa con này của anh, đứa con gái của chúng ta, nó tên là Linh Nhi, là thứ quý giá nhất trên đời mà em có được. Rồi một ngày nào đó em mong anh quay về, về bên con gái của chúng ta.....

Tôi không đủ tự tin để đọc thêm những dòng yêu thương nào mà chị Như dành cho “người đàn ông yêu thương” của chị nữa. Nó làm cho tôi thêm buồn nôn, tôi kinh tởm những gì chị ghi trong ấy. Không bao giờ tôi tin những điều được viết trong này, mà một khi đã tin thì tôi sẽ chẳng bao giờ tha thứ cho chị. Tôi chẳng phải là một vị thánh, không phải là người tốt sẵn sàng hi sinh bản thân mình đến vậy. Tôi cũng có dự vọng của mình, tôi cũng biết căm thù, cũng biết mưu cầu hạnh phúc. Biết ghen tị, và đặc biệt là đọa đày người khác....

Trang nhật kí tiếp tục lật sang trang kế tiếp, những dòng cuối cùng....

Nhi, con gái yêu quý của mẹ. Mẹ mong con sẽ tha thứ cho người mẹ này, bởi một khi con đã đọc được những dòng này thì có nghĩa là mẹ đã không còn trên cõi đời này nữa. Mẹ xin lỗi con, đứa con gái bé bỏng của mẹ.....Mẹ đành phải gửi con lại cho cậu ruột của con, cậu Đông. Đông là em cùng cha khác mẹ với mẹ nhưng mẹ biết cậu sẽ chẳng bao giờ thừa nhận. Khi con đọc được dòng này thì có lẽ con đã gọi người ấy là ba rồi. Mẹ yêu ba ruột của con nhưng mẹ không hề bắt buộc con cũng phải yêu ông ấy. Hãy để ông ta tự do đi trên con đường tiến thân của mình, đừng làm khó dễ cho ông ấy nếu ông ấy không đến nhận lại con. Nhưng điều mẹ luôn áy náy trong lòng chính là Đông. Con gái của mẹ, chưa bao giờ mẹ lừa dối một ai, hay bắt ai đó làm điều vô lý vì mình. Nhưng mẹ đã làm điều đó với cậu Đông, chúng ta đã mắc nợ cậu ấy quá nhiều. Mẹ muốn viết cho con thật nhiều hơn nữa mẹ đang dần kiệt sức đi rồi. Cuốn nhật kí này mẹ sẽ gửi lại đây cho bác Thông, mẹ muốn con là người đầu tiên đọc nó. Nhi ơi, chúng ta rồi sẽ mắc nợ Đông rất nhiều, khi nào con đủ khôn lớn đọc được những dòng này thì mẹ mong con có thể thay thế mẹ chuộc lỗi với cậu Đông. Hãy làm những gì con cho là đúng....

Lời cuối cùng mà Quỳnh Như này muốn nói duy nhất lúc này, và cũng là lời không thể nói nhất.

Đông ơi! Chị xin lỗi em.....

Tôi thét lên như chưa bao giờ được hét, như hàng ngàn mũi dao đâm vào tim tôi, tôi hét với tất cả sức lực còn lại, với tất cả bao nhiêu căm hơn, uất ức trong lòng. Tôi cảm quyển nhật kí lên, định ném ra ngoài cửa sổ, xóa đi tất cả, tất cả những gì lẽ ra tôi không nên biết...

Sao thế này, tại sao tôi không thể ném nó đi. Tại sao con tim tôi cứ mãi thổn thức.

Tôi ôm chặt cuốn nhật kí trong lòng, mãi tự hỏi mình câu hỏi ấy. Tại sao thế...chị Như ơi....

Sáng hôm sau tôi lại tỉnh dậy thật muộn, ánh sáng chan rọi thẳng vào trong phòng, chiếu hơi nóng lên mí mắt, bắt tôi phải ngồi dậy ngay. Tôi đưa mắt nhìn khắp phòng, đồng chai lọ vỡ nát, quyển nhật kí, quần áo sộc sếch. Thì ra cơn ác mộng đó hoàn toàn không đơn thuần chỉ là một giấc mơ, cơn ác mộng khủng khiếp nhất đời tôi. Nhưng...nhưng tôi hoàn toàn không cảm thấy tuyệt vọng. Tôi cảm thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn, như đã trút hết được tất cả những uất ức trong lòng, tôi phải sống cho tương lai trước mắt. Tất cả những gì của quá khứ thì hãy để nó là quá khứ.

Đồng hồ điểm 8h sáng, đã muộn giờ đến công ty. Tôi bước vào phòng tắm sơ lại một chút. Cài lại cái cravat màu nâu sẫm mà Hân tặng, tôi khẽ vén màn cửa sổ nhìn xuống vườn. Hôm nay Hân không đi làm, hai dì cháu đang vui vẻ cùng nhau phơi đồ bên dưới. Tôi nhìn họ, bất giác lại mỉm cười. Phải rồi, đây có lẽ chính là cái cảm giác gia đình mà tôi vẫn luôn hằng tìm kiếm. Tôi nhìn lên bức hình chị Như trên tường.

- Chị vẫn mãi là chị của em... phải không ạ?

Chẳng có câu trả lời. Nhưng tôi có thể thấy được hình ảnh chị đang mỉm cười từ trong ấy.

Tôi bật điện thoại lên, tay lần mò bàn phím rồi ấn nút gọi. Có tiếng trả lời của một nhân viên ở bên kia. Tôi hít một hơi thật sâu...

- Tôi muốn đặt một nơi để tổ chức lễ đính hôn. Tôi nhắc lại, một buổi lễ đính hôn...

11. Chương 11: Nỗi Lòng Không Tổ

Theo lời tôi Nhi đến gặp Thuận, nó muốn biết chắc rằng Thuận không bắt nó phải rời xa tôi. Nhưng dường như con bé cũng chẳng bận tâm gì cho lắm việc đi gặp cha ruột mình, như một sự gượng ép hay bắt buộc gì đó. Dĩ nhiên là tôi giấu biến cái "điều kiện" mà Thuận đã đưa ra, một sự thỏa thuận công bằng giữa hai người đàn ông. Tôi không muốn Nhi biết việc nó bị đem ra làm điều kiện trao đổi giữa chúng tôi. Mà cũng không đúng là điều kiện trao đổi, bởi bây giờ tôi muốn đính hôn với Hân là thật lòng, tôi muốn mang hạnh phúc đến cho cô ấy, cũng như cho chính tôi.

Thuận đưa ra thời hạn là một tuần nhưng tôi cần quái gì phải đợi đến những 7 ngày. Chỉ ba ngày, chỉ cần ba ngày thôi là tôi đã lo xong mọi thủ tục. Ba ngày nữa cũng sẽ diễn ra buổi lễ đính hôn giữa tôi và Hân, trước sự chứng kiến của bạn bè, nhân viên trong công ty.

Tôi không biết Nhi có thật lòng chúc phúc cho tôi hay không. Khi tôi nói ra quyết định của mình, dĩ nhiên là không có mặt Hân ở đó, tôi muốn con bé thể hiện cảm xúc thật của mình, như cái lần con bé bảo tôi chọn ai giữa nó và Hân. Nhi cứng cổ hơn về bề ngoài, nó giống tôi ở chỗ cứ cố dìm nén nỗi lòng của mình vào bên trong. Ngoài tôi ra con bé chẳng còn tin tưởng mà thổ lộ với ai khác. Sau khi nghe cái tin ấy mặt con bé biến sắc hẳn đi, nó cứ cúi gầm mặt xuống, để mái tóc dài rũ xuống che mất khuôn mặt của mình. Tôi biết là con bé đang khóc. Tôi nói thế thì khác nào khẳng định người tôi chọn là Hân chứ không phải là con bé. Biết làm sao được hả con. Chuyện giữa chúng ta là không thể, không bao giờ có thể... Thuận nói đúng, ba cần phải dứt khoát hơn trong tình cảm của mình. Ba yêu con, nhưng ba không dám khẳng định là hoàn toàn vì con hay không, ba sợ mình vẫn còn yêu mẹ của con. Khi nhận ra điều đó thì người đau khổ sẽ lại là con mà thôi. Đời của con còn dài, con vẫn nhiều cơ hội ở phía trước, sẽ có nhiều chàng trai tốt hơn ba xuất hiện trong đời của con. Ba vẫn chỉ mãi là ba của con mà thôi, Nhi à...

- Anh Đông, anh Đông...

Hân gọi lớn bắt tôi trở về với thực tại. Hân giận dữ sửa cổ áo lại cho tôi:

- Anh làm gì mà cứ thần thờ hoài vậy? Từ hồi sáng tới giờ.

Tôi chỉ biết gãi đầu cười trừ. Hôm nay tôi hứa đưa Hân đi thử váy cưới. Biết bao nhiêu người trầm trồ ngắm em trong bộ ấy nhưng tôi thì không một chút cảm giác. Có thể tôi vẫn chưa thật lòng yêu em nhưng thời gian có thể thay đổi tất cả mà. Hơn nữa tôi biết trên khắp thế gian này sẽ chẳng ai yêu tôi được nhiều bằng em.

Hân đưa một chiếc cravat ướm thử lên cổ áo tôi, tắc lưỡi:

- Cui bộ cái này cũng không hợp với anh cho lắm.

- Anh thấy hoa văn của nó đẹp mà.

Hân thấy nó xuống bàn, tiếp tục ướm thử những cái khác.

- Chỉ tại cái màu của nó không hợp thôi. Em muốn anh là người đàn ông rực rỡ nhất trong ngày hôm ấy.

Tôi chỉ lên cái cravat khác vừa to vừa sặc sỡ treo trên cao, đùa:

- Vậy sao em không chọn cái "cầu vồng" kia. Bảo đảm hôm đó chẳng có ai nổi hơn anh.

Hân nhìn tôi, dẫu môi ra vẻ giận dữ.

- Em nói thật mà anh lại cứ hay đùa. Anh mà đeo cái ấy thì có ma mới thèm lấy anh.

Lục tới lục lui một hồi rồi lại quay trở lại khúc ban đầu. Chỉ có một cái cravat đeo trong ngày cưới mà cô ấy cũng muốn chọn lựa cho thật kĩ lưỡng. Cũng phải thôi, điều mơ ước lớn nhất trong cuộc đời em có lẽ cũng chỉ có thế.

Cuối cùng em cũng chọn được cho tôi một cái màu hồng sọc nâu, có những đốm ngôi sao óng ánh trên đó. Em nói màu hồng là màu em thích, màu nâu là màu của tôi, còn những ngôi sao là tượng trưng cho niềm ước nguyện của em đã thành hiện thực. Em giải thích xong thì hôn nhẹ lên má tôi một cái khiến tôi ngây ngất. Em khiến cho tôi vui lây niềm vui của em.

Tôi cười, vuốt nhẹ mũi nàng.

- Anh có món quà này tặng cho em.

Tôi lôi trong túi mình ra một chiếc hộp nhỏ màu đỏ rực vừa “tậu” được ở tiệm kim hoàng trước khi đến đây. Tôi kính cẩn quỳ một chân xuống theo kiểu như chàng hoàng tử cầu hôn nàng công chúa.

- Anh hỏi lại một lần nữa nhé : Em lấy anh chứ?

Tôi cứ nghĩ trong không khí lãng mạn này thì Hân sẽ rất cảm kích, không ngờ em lại che miệng cười rũ rượi khiến tôi có phần nào hơi “quê quê”. Em nhìn tôi thật lâu rồi nhận lấy cái hộp, gật đầu. Em kéo tôi đứng dậy vòng tay qua cổ và trao cho tôi nụ hôn hạnh phúc của mình, nhưng sao tôi vẫn thấy đặng ở đầu môi. Tôi vẫn trông thấy hình bóng của Như ở đằng sau lưng Hân, chị giương ánh mắt căm phẫn nhìn tôi.

Tôi dụi mắt rồi lại mở ra. Chẳng có gì cả, chắc là tôi vẫn còn bị ám ảnh bởi chị.

Hân trầm trồ khi mở chiếc hộp ra, cầm trên tay sợi dây chuyền mà tôi vừa tặng. Cũng phải thôi, sợi dây ấy tôi đã tự mình thiết kế từ rất lâu nay mới có dịp để sử dụng. Hân mân mê sợi dây chuyền mặt ngọc hình trái tim màu hồng nằm gọn trong một trái tim màu đen khác, sợi dây làm bằng vàng nguyên chất.

- Để anh đeo cho em.

Tôi đứng trước mặt em, nhẹ nhàng vòng sợi dây vào cổ, cố móc cho nó vào khóa. Bỗng tay tôi giật lên liên hồi. Đằng sau lưng Hân tôi vẫn thấy rõ chị Như đang đứng đấy, anh mắt tỏ vẻ tức giận hơn. Theo cánh tay của chị tôi nhìn ra ngoài cửa kính, nơi thấp thoáng bóng dáng một người con gái vừa chạy đi vội vã. Cái bóng dáng quen thuộc ấy không ai khác hơn là Nhi. Tôi có thể khẳng định điều đó bởi Thuận cũng đứng đấy, nhìn tôi bằng ánh mắt hài lòng.

Sợi dây chuyền bỗng đứt ra, cái mặt ngọc rơi xuống đất trong sự ngỡ ngàng của tôi và Hân. Em vội cúi xuống nhặt sợi dây lên, không hề trông thấy sự xuất hiện của Nhi ban nãy. Chỉ có tôi là thần thờ, đầu óc như quay cuồng như những cơn say tàu trước đây. Tại sao, tại sao tôi đau lòng mỗi khi trông thấy Nhi...

Hân chưa vội chuyển sang ở chung nhà với tôi, chừng nào mà chúng tôi vẫn chưa chính thức kết hôn. Vả lại muốn chuyển hết toàn bộ đồ đạc về nhà tôi cũng cần có thời gian, mà Hân lại thuộc túp người thích sự chắc chắn. Tôi biết em vẫn luôn sợ một lúc nào đó tôi lại bỏ em mà ra đi, nếu ngày đó mà xảy ra thì có lẽ em sẽ hận tôi suốt đời.

Nhưng giờ điều tôi quan tâm hơn hết là Nhi. Ngày mốt đã là lễ đính hôn mà hôm nay vẫn chẳng thấy Nhi trở về nhà. Con bé chỉ gửi tin nhắn lại trong điện thoại là vẫn ở chỗ của Thuận. Tôi lại nghĩ là con bé giận tôi mà không muốn trở về nhà mà thôi.

Một đêm buồn bã chẳng biết phải làm gì, tôi lại lái xe đi vòng vòng. Rồi bất chợt dừng lại trước tiệm bánh xèo của bác Thông lúc nào không biết...

Tôi nâng ly rượu lên.

- Bác có nghĩ đó là cháu đã quyết định sai lầm không ạ?

Bác Thông vẫn hớp đều từng ly, khuôn mặt bác như giãn ra.

- Đó là chuyện của cậu, ta không có quyền xen vào. Nhưng nếu cậu muốn nghe lời nhận xét của lão già này thì ta xin nói: Cậu vừa có một sự lựa chọn ích kỉ.

- Cháu cũng nghĩ bác, nhưng cháu chưa giải thích được điều ấy. Mọi chuyện đối với cháu vẫn cứ như mơ hồ. Ba người con gái trong cuộc đời của cháu, giờ cháu không biết

Bác Thông hớp một ngụm khác, tắc lưỡi, rồi từ từ nói bằng cái giọng trầm trầm của mình:

- Cậu vẫn còn yêu Như? Dù cô ấy đã từng lừa dối cậu bao nhiêu năm.

Tôi khẽ gật đầu.

- Vậy cậu có nghĩ là khi sống dưới một mái nhà với nhau thì cả ba người sẽ ra sao. Liệu cậu có chắc là sau này Hân sẽ toàn tâm làm một người mẹ hay không? Nhi có toàn tâm làm một đứa con gái ngoan hay không? Hay chính cậu, liệu cậu có thật lòng làm một người chồng, người cha trong căn nhà đó hay không?

Trong cơn say ngà ngà, tôi vỗ đùi một cái, nâng ly rượu lên mời bác Thông. Đúng là bác luôn hiểu tôi.

- Cháu kính bác một ly. Trong cuộc đời này đúng là cháu chỉ có thể tâm sự được với một mình bác thôi. Chỉ với vài câu mà bác đã nói hết những điều cháu luôn suy nghĩ trong lòng bao lâu nay. Nhưng cháu hỏi bác: Cháu ích kỉ ở chỗ nào, khi mà cháu đã quyết định chọn cưới Hân?

- Thế bây giờ cậu còn bị ám ảnh bởi Như hay không?

- Còn ạ!

- Cậu có yêu bé Nhi hay không? không phải tình yêu cha con với nhau.

Câu hỏi này của bác đã thật sự xé nát tâm can tôi. Chuyện gì của tôi, tôi cũng đều kể cho bác nghe hết, kể cả chuyện Nhi đã thổ lộ với tôi. Nhưng chưa bao giờ tôi nói thật lòng mình là...tôi có yêu Nhi hay không. Chẳng biết vì sao tôi lại không muốn nói dối bác, suy nghĩ thật lâu rồi tôi cũng gật đầu.

Bác Thông uống cạn một ly khác, bác thở dài:

- Ta chỉ hỏi cậu một câu cuối nữa thôi, rồi cậu sẽ hiểu hết tất cả.

- Vâng, bác cứ hỏi.

- Cậu...có yêu Hân hay không?

Câu hỏi của bác khiến tôi bàng hoàng đánh rơi cả ly rượu xuống thêm. Tôi cảm thấy choáng váng mặt mày như vừa ăn xong cú đấm của một tay quyền anh hạng nặng. Đi một vòng lẩn quẩn rồi cuối cùng tôi lại đang làm gì thế này. Liệu cưới Hân có phải là một quyết định sáng suốt hay không?

Cứ thế tôi mang câu hỏi ấy cho đến khi về đến tận nhà. Hôm nay tôi đã uống thật nhiều, việc về được đến nhà đối với tôi đã là một kì tích. Liên-bà giúp việc, đỡ tôi lên trên phòng. Tôi nằm trên ấy mà đầu óc cứ oang oang chẳng thể nào ngủ được.

Liệu cưới nhau rồi em có được hạnh phúc không Hân? Con sẽ sống hạnh phúc cùng ba với dì Hân của con không Nhi? Chị Như ơi, sao ngày hôm đó rồi mà chị vẫn chưa chịu buông tha cho em, chị còn cần gì ở em kia chứ?

Tôi nghe có tiếng cửa phòng mở ra. Tôi cố đưa mắt nhìn xem là ai nhưng chỉ thấy một cái bóng lơ mơ. Người đó nói điều gì tôi cũng chẳng hề nghe rõ, đôi tai đã ù đi mất rồi. Tôi cố dụi mắt lại một lần nữa để nhìn rõ hơn. Tôi sững sốt khi người ấy là chị Như đang nhìn tôi một cách dịu dàng. Chị nhìn tôi mỉm cười một cách dịu dàng, tôi đang mơ thật sao? Bàn tay chị nhỏ nhắn ấm áp xoa nhẹ lên trán tôi. Ấm áp! Rõ ràng đây là sự thật, không phải là mơ. Tôi vội nắm lấy bàn tay mềm mại của chị, kéo chị sát vào lòng mình hơn. Tôi ôm chị thật chặt, cố cảm giác thật rõ từng hơi ấm trên người chị. Cơ thể chị mềm mại quá, nhỏ nhắn quá. Tôi sợ nếu mình buông tay ra thì chị sẽ lại vượt mất một lần nữa.

Tôi hôn lên đôi môi hồng xinh xinh, hôn lên khóe mắt đen óng luôn đượm một chút buồn của chị. Lửa tình trong tôi đang trỗi dậy mạnh mẽ. Một lần nữa trong đời tôi không muốn mất chị, tôi muốn chị mãi là của tôi, dù chỉ là một đêm.

Chị nói gì đó thật khê vào tai nhưng tôi chỉ có thể được hai tiếng “Đồng ới” quen thuộc. Tôi đưa ngón tay đặt lên môi chị, sợ sau khi nghe lời nói ấy tôi lại sức tỉnh, rời khỏi giấc mộng này. Hơi thở tôi trở nên dồn dập khi cởi từng lớp vải mỏng trên người chị xuống. Đôi môi tôi như một con thú điên dại, tôi hôn lên khắp người người như loài vật muốn đánh dấu chủ quyền lãnh thổ, tôi muốn chị mãi mãi là của tôi, mãi mãi thuộc về tôi. Tôi có thể nghe thấy từng tiếng rên khê của chị, nó càng khiến cho cơ thể tôi thêm kích thích. Tôi hôn lên đôi môi chấy bóng của chị, thăm thẳm vào tai chị những lời mà tôi tưởng suốt cả đời này mình sẽ không còn dịp để nói...

- Anh yêu em, Quỳnh Như ơi...

Và chính câu nói ấy một lần nữa lại đưa đời tôi đi vào bước ngoặt khác...

12. Chương 12: Chia Ly Không Là Kết Thúc

8h sáng. Chưa kịp tìm thứ gì lót dạ. Một ngày trước lễ đính hôn.

Kẹt xe! Chiếc taxi cố gắng nhích từng bước trên đường, nó chuẩn bị đưa tôi đến sân bay, con đường trơn chạy duy nhất...

Ngồi ở băng ghế sau tôi run run đọc lại bức thư đặt trên bàn mình một lần nữa...

Chào ba thân yêu.

Xin ba hãy cho con được gọi ba là ba một lần cuối trong đời, suốt cả mười tám năm nay...

Khi ba đọc được lá thư này thì có lẽ con đã không còn ở cạnh bên ba nữa, ba đừng tìm con vô ích. Con sẽ đi Pháp cùng với cha ruột của con. Con đã muốn nói với ba điều này từ ngày hôm đó, ngày mà ba nói với con rằng ba đã chọn dì Hân. Rằng CON YÊU BA RẤT NHIỀU!

Có lẽ khi đọc đến đây ba sẽ cho rằng con bỏ đi vì hận ba, hận dì. Không đâu! Cả hai người đều là người mà con yêu quý nhất trên đời. Con còn phải cảm ơn ba, cảm ơn ba đã thẳng thắn khi chọn lựa người bạn đời của mình...dẫu đó không phải là con. Con xin chúc phúc cho ba và dì.

Nhưng chỉ là...CON GHÉT BA! Con thật sự ghét ba! Tại sao khi ở bên con mà ba vẫn luôn nhìn thấy hình bóng của mẹ. Không lẽ cả đời này con chỉ là cái bóng của mẹ thôi sao. Con ghét ba vì điều đó. Con không can tâm!

Chuyện đêm qua...con không bắt ba phải chịu trách nhiệm. Coi như là con thay mẹ chuộc bớt lỗi lầm với ba, với công ơn nuôi dưỡng mà ba đã dành cho con bấy lâu. Đêm qua sẽ mãi là một kí ức ngọt ngào trong tim con, dẫu khi ấy người ba gọi là mẹ...chứ không phải con, và chưa bao giờ là con...

CON MUỐN LÀM VỢ CỦA BA, LÀ CHÍNH CON...CHỨ KHÔNG PHẢI LÀ CÁI BÓNG MỜ NHẠT CỦA MẸ.

chào ba, con đi!

Tôi dừng chân trước cổng sân bay. Trước khi đi tôi muốn làm một việc. Tôi bật điện thoại lên, ấn nút gọi.

Giọng trả lời bên kia luôn hồ hởi một niềm hạnh phúc mong manh mà quen thuộc ấy cứ khiến tôi cảm thấy mình là một kẻ tội đồ. Tôi hít một hơi thật dài, nói vừa đủ để bên kia nghe thấy:

- ANH XIN LỖI EM! THẬT LÒNG XIN LỖI EM!

Tôi ngắt cuộc gọi trước khi kịp nghe tiếng nấc nghẹn ngào bên kia.

Bầu trời hôm nay trong xanh quá. Từng cơn gió nhẹ khẽ lùa qua tóc tôi. Tôi có nghe thấy từng nụ cười, từng lời nói của ba người con gái quan trọng nhất đời mình.

Tôi bước đến cổng soát vé...

" ĐÔNG OL...."

- Em xin lỗi chị, Quỳnh Như!

...

Ngồi yên ắng vào ghế của mình...

" EM TÔN TRỌNG QUYẾT ĐỊNH CỦA ANH!"

- Hân ơi, anh xin lỗi em.

...

Máy bay cất cánh, lao vút vào trời cao...

...

“CON MUỐN LÀM VỢ BA...”

...

- ...Ba không thể...Nhi ơi!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/con-muon-lam-vo-ba-phan-1>